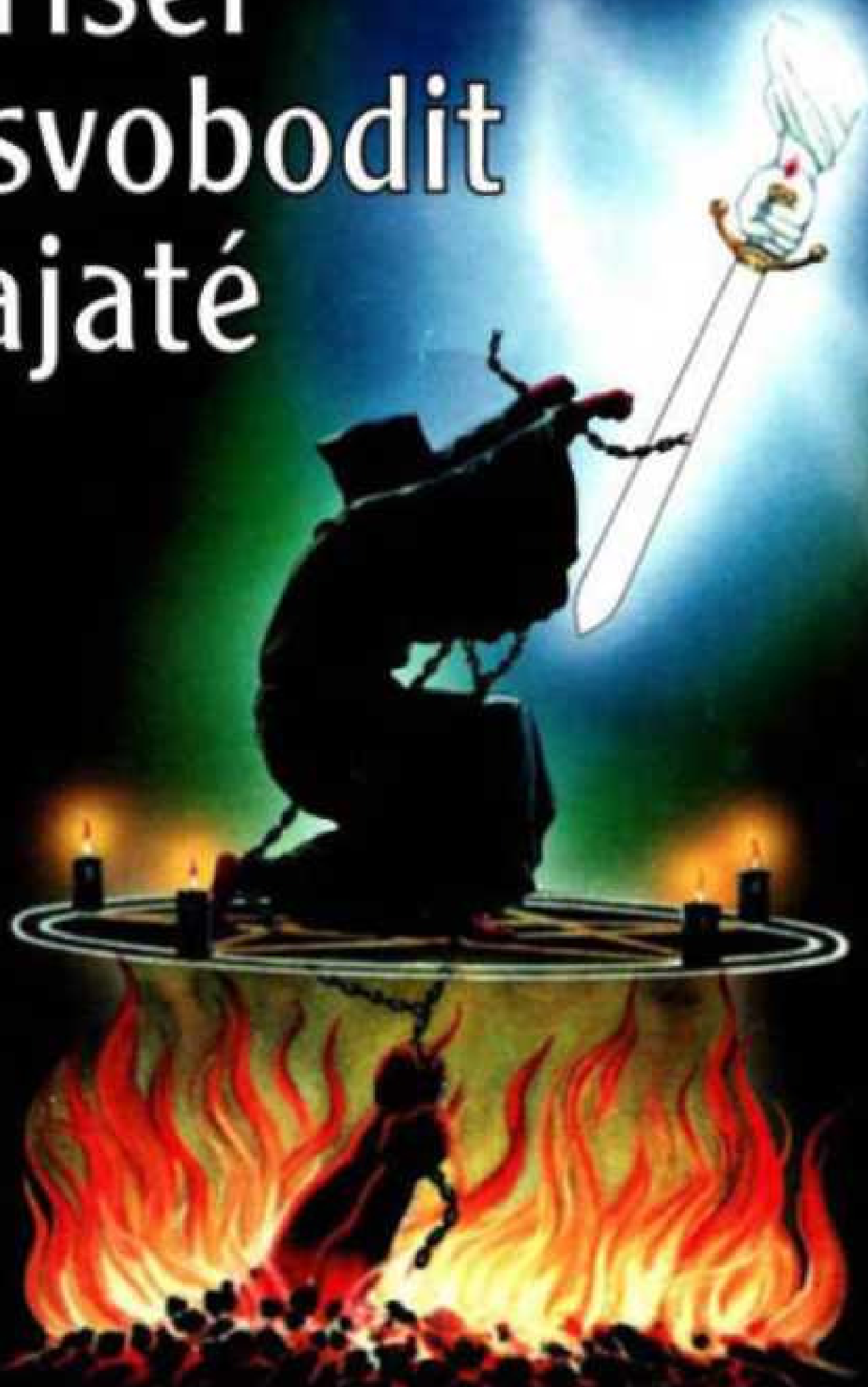

Přišel osvobodit zajaté

Rebecca Brown

OBSAH

Pozor!	4
1. Vstupuje Rebeka	5
2. Vstupuje Elaine	19
3. Vstup do Bratrstva.....	23
4. Vzestup k moci	32
5. Jako velekněžka.....	41
6. Svatba	46
7 Kázeň v Bratrstvu.....	51
8. Černá mše a lidské oběti	54
9. Obrat.....	60
10. Setkání.....	67
11. Nástup do duchovního boje	73
12. Boj.....	84
13. Vstupní brány	108
14. Lidský duch, stát v mezeře, duchovní svět.....	130
15. Proč máme bojovat?	153
16. Jak bojovat.....	162
17. Rozvracení křesťanských církví	189
18. Nemoci démonického původu	200
19. Přímé slovo těm, kteří se chtějí z okultismu dostat	217
20. Defínice.....	226
Závěrem.....	234
Dodatek	235

(knižní vydání: 235 stránek)

Pozor!

Tato kniha bude pro tebe jednou z nejobtížnějších. **SATAN SI NEPŘEJE, ABYS JI ČETL!**

Nebeský Otče, prosím, abys ochránil čtenáře a dal mu jasně pochopit vše, čím jsi nás pověřil. Prosím tě o to, a děkuji ti v drahém jménu tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Cílem knihy je ukázat, jak různými způsoby Satan a jeho démoni působí dnes ve světě, jak proti nim účinně bojovat *a také, jak můžete být z područí Satana osvobozeni*. Satan učiní vše, co je v jeho moci, aby ti v četbě této knihy zabránil. Bude tě sužovat nepřekonatelnou ospalostí, zmateností, neustálým přerušováním a mnohým jiným. Jednou z hlavních Satanovou zbraní je *strach*. Bude tě zastrašovat. Musíš prostě strach ve jménu Ježíše Krista důrazně odmítnout a nad ním zvítězit. Při četbě se také modli a pros o ochranu, abys porozuměl. Vyslovuji svou hlubokou vděčnost nejprve Pánu a pak Elaine. Bez síly, rady a povzbuzení od Pána a bez informací, které mi poskytla Elaine, bych tuto knihu nemohla napsat. (Elainin příběh jsem napsala tak, jak mi jej sama vyprávěla. Přirozeně ne vše z jejího příběhu mohu dokumentovat, ale tento příběh není ojedinělý; podobná svědectví přinášejí další a další, kteří se vymanili ze Satanovy říše.) Pro ochranu těch, o nichž se v knize píše, byla všechna jména změněna. Vroucně se modlíme, aby ti Pán Ježíš Kristus mocně požehnal svou spásou a dal ti porozumět následujícím stránkám.

Přišel do Nazareta, kde vyrostl. Podle svého obyčeje vešel v sobotní den do synagogy a povstal, aby četl z Písma. Podali mu knihu proroka Izaiáše; otevřel ji a našel místo, kde je psáno: „*Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy*“ Pak zavřel knihu, dal ji sluhovi a

posadil se; a oči všech v synagóze byly na něj upřeny. Promluvil k nim: „Dnes se splnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“ *Lukáš 4,16-21*

PŘIŠEL OSVOBODIT ZAJATÉ!

KAPITOLA 1 – Vstupuje Rebeka

Od prvního okamžiku, co prošla vchodem budovy, vnímala, že je tu cosi divného. Jako by se tu vznášela jakási temnota. Něco, co nedokázala definovat, ale věděla, že to tam je. Něco, s čím se dosud nesetkala. Rebeka je lékařkou. Poprvé vstupovala do nemocnice Memoriál Hospital, kde se jí mělo dostat praktického výcviku na interně. Měsíc předtím dokončila lékařskou fakultu a v třiceti letech se teď poprvé opravdu odstěhovala z domova. Neměla tušení, že tragédie, které uvidí v této nemocnici, provždy změní ji samu i běh jejího života. V duchu vnímala onu temnotu, která se těžce vznášela v ovzduší, jako by pozorně vyčkávala... Náhle udeří a strhne Rebece do víru dalších událostí, které do nejzazší míry prověří její vydání se Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu. První zkouška měla rychle přijít brzo – Rebeka pracovala v této nemocnici jako lékařka teprve asi dva měsíce. Jedné noci, když pracovala na pohotovostním sále, přivezli asi ve dvě hodiny ráno muže třicátníka. Když prohlížela jeho znetvořené a roztrhané tělo, Rebeka strnula hrůzou. Než se stala lékařkou, měla jako diplomovaná ošetřovatelka šestiletou praxi a zkušenosti z pohotovostních sálů ve velkých nemocnicích ve vnitřním městě, ale něco takového dosud neviděla! Když s ostatními členy personálu chvatně pracovala na záchraně života mladého pastora, v hlavě se jí honily jedna myšlenka za druhou. Jak je to možné? Kdo by mohl něco takového udělat? Bylo evidentní, že ho mučili. Po těle měl plochy úplně sedřené kůže, četné popáleniny, bodné rány, šlehy bičem - a co bylo nejhrůznější - v dlaních měl díry po hřebecích, které mu tam probili. Byl v bezvědomí a v hlubokém šoku. Pacientovi poskytli první lékařskou péči, jeho stav se stabilizoval a byl přenesen na jednotku intenzivní péče. Teď se Rebeka začala ohlížet po policistech, kteří ho přivezli. Nedokázali říci víc než to, že šlo o únos. Našli tělo a nejdříve si mysleli, že je mrtvý. Odmítli sdělit cokoli bližšího a rychle odešli, mumlajíce cosi o tom, že musejí sepsat protokol. Ostatní na pohotovosti pokračovali ve své práci, jako by se nic zvláštního nepříhodovalo. Zdálo se, že nikdo není stavem pacienta nějak zvlášť překvapen nebo vyveden z míry. Rebeka znovu silně vnímala onu temnotu, která se tu vznášela v ovzduší. Byla velice zmatena a znepokojena, ale brzy ji pohltil tlak práce, kterou bylo nutno udělat. Nic v jejím dosavadním životě ji snad nemohlo připravit na šok, který jí způsobilo svědectví mladého pastora o tom, co se mu stalo, než se té noci dostal na pohotovostní sál. Netušila, že další úder postihne jednu z jejích vlastních pacientek, která jí byla velice drahá. Nejprve se však podívejme, jaký výcvik dal Rebece Pán, aby ji připravil na vše, co se mělo stát.

Rebece se dostalo té velké výsady a požehnání, že se narodila v rodině věrných křesťanů, kteří se za ni denně modlili. Ježíše přijala jako svého Spasitele ve velmi mladém věku, ale nevěděla, jak s ním má chodit. Byla vychovávána ve velmi sevřené a úzkoprsé skupině, která jí nedovolila získat přátele ani navázat styky s někým mimo skupinu. Odmítali ji jak v této skupině, tak mimo ni – tropili si z ní žerty a posmívali se jí ve škole i v oné náboženské skupině. Vyrůstala tak osamocená! Byla také hodně nemocná, takže své dětství strávila střídanými pobyty v nemocnici. Když byla starší, přišlo se na to, že má nevléčitelnou neuromuskulární nemoc, která ji zeslabovala. Milující rodiče jí však byli pevnou oporou a jejich modlitby ji obklopovaly a chránily, a nesporně ji uchránily před okultním světem, který svádí tolik mladých lidí, kteří se nacházejí v podobných podmínkách. V prvním roce studia na lékařské fakultě dospěla k bodu, kdy konečně vydala svůj život Pánu ve všech oblastech. Učinila Ježíše *Pánem* a Spasitelem svého života. Čtyři roky lékařského studia byly pro ni tvrdým bojem: za prvé pro její neuromuskulární chorobu a za druhé pro nedostatek financí. Za ty čtyři roky se naučila důvěřovat Pánu, chodit s ním den co den, naslouchat mu, jak k ní v duchu promlouvá, a následovat jeho vedení.

Než nastoupila na lékařskou fakultu, byla sedm let diplomovanou zdravotní sestrou. Pán v jejím životě mocně působil a prožila řadu zázraků, a to vedlo k tomu, že místo zdravotní sestry opustila, vrátila se na školu, aby studovala medicínu. V době, kdy Rebeka nastoupila do Memoriál Hospital, nevěděla vůbec nic o satanismu ani o Elaine, mocné čarodějnici, která žila v blízkosti. Rebeka neměla ani potuchy, že její chození s Kristem zde v této nemocnici vyvolá v duchovním světě takový šok, že moci temnoty se rozběhnou. Byla vtažena do gigantického zápasu, když Elaine, jedna z

nejvyšších čarodějnic v USA, vedla proti ní spolu s mnoha dalšími čarodějnicemi organizovaný útok, přičemž ve snaze zabít Rebeku využívaly všech schopností a sil magie.

Jestliže se chce lékař v USA po absolvování studia medicíny specializovat na určitý obor, musí nejprve vykonat tzv. lékařské praktikum. Je to zdaleka nejintenzivnější a také nejobávanější rok výcviku. Rebeka nebyla v Memorial Hospital výjimkou, až na to, že tu pocítovala cosi podivného, co však nedokázala popsat. Zdálo se, že nikdo jiný, ani těch několik málo křesťanských kolegů, si toho nepovšiml. Od samého počátku vnímala, že na celém oddělení převládá atmosféra nenávisti, pomluv a rozběrů, a to nejen zde, ale i po celé nemocnici. Bylo tu nanejvýš chladné ovzduší. Všechny těchto okolností i mimořádně silných tělesných i duševních tlaků v tomto roce si Pán použil, aby si Rebeku přivedl mnohem blíže k sobě. Téměř od začátku si všimla, že je tu nezvyklý odpor proti evangeliu. Lidé, s nimiž se snažila o evangelium mluvit, opět a opět rezolutně odmítali být jen naslouchat. Když byla v nemocnici šestý měsíc, dala správa nemocnice odstranit z pokojů všechny Gedeonovy bible a na každé oddělení dali oznámení, že nemocnice na místě vyhodí každého zaměstnance, který bude přistižen při »evangelizování« pacientů. I duchovnímu, který přišel navštívit pacienty, dovolili navštívit jen členy jeho vlastní obce, a jestliže ho sestry přistihly při »evangelizování« jiných pacientů, měl být za doprovodu bezpečnostní služby vyveden z nemocnice a požádán, aby se již nevracel. V nemocnici nebyla povolena ani pastorační péče, což bylo rovněž neobvyklé. Vskutku se zdálo, že je tu snaha z této nemocnice jakoukoli zmínku o křesťanství totálně eliminovat.

Rebeka byla nejprve přidělena na jednotku intenzivní péče a ihned vržena do víru práce. Práci v nemocnici strávila až 120 hodin týdně. Svůj stále zhoršující se zdravotní stav hraničící s úplným vyčerpáním připisovala této náročné službě. Pak jí Pán položil na srdce, aby chodila do nemocnice brzy zrána, a než nastoupí do práce, aby trávila hodinu na modlitbách a prosila za tuto instituci a celé město, aby tam bylo zvěstováno evangelium. Když se začala se každé ráno před prací modlit, opakovaně ji Duch svatý pudil k tomu, aby prosila Pána, aby potlačil moci temnosti na tomto místě. Stále znovu jí přicházel na mysl verš Numeri 10,35, kde Mojžíš říká: „*Povstaň Hospodine, a rozptýlení budete nepřátelé tvoji, a ať utíkají před tváří tvou, kteří tě v nenávisti mají*“. Nevěděla, proč se takto modlí, a někdy si pomyslela, že to je opravdu zvláštní, ale právě k takové modlitbě ji Duch svatý neustále pudil. Když břímě za duše na tomto místě, které jí Pán kladl na srdce, bylo stále větší, začala Pána každý den prosit, aby jí dovolil postavit se do mezery za tuto nemocnici a za toto město jako v Ezechieli 22,30-31: „*Hledaje pak někoho z nich, kterýž by udělal hradbu a postavil se v mezeře před tváří mou za tuto zemi, abych ji nezkazil, žádného nenacházím. Proto vyleji na ně rozhněvání své, ohněm prchlivosti své konec jim učiním, cestu jejich jim na hlavu obrátím, praví Panovník Hospodin*“.

Nevěděla přesně, co vše zahrnuje »postavit se do mezery«, ale prosila Pána, aby si ji použil, je-li to možné. Během prvních měsíců, co byla v Memorial Hospital, ji Bůh naučil velmi cenné lekci -jak je nutné, aby při své lékařské práci byla naprosto závislá na něm. Jednou pozdě v noci přijali na koronární jednotku pacienta se silnými bolestmi v hrudi, vysokým krevním tlakem s podezřením na infarkt. Rebeka měla za úkol pacienta vyšetřit a tu noc se o něj starat. Pacient jí dal seznam léků, které běžně užíval. Mezi nimi byl jeden obzvláště silný prostředek ke snížení krevního tlaku, který současně odlehčuje srdci. Tvrdil skálopevně, že si pravidelně bere určitou dávku, a Rebeka tomu uvěřila. Rozhodla se, že mu tuto dávku dá, aby se snížil krevní tlak a odlehčilo se srdci, v naději, že tak zabrání infarktu. Nevěděla však, že tato dávka je velmi nebezpečná, pokud na ni pacient není postupně navykán. Za hodinu jí volaly sestry, že krevní tlak pacienta silně poklesl, pacient e v šoku a vypadá, že umře. Rebeku jala hrůza a strašně se vyděsila, a volala nadříceného a vyličila mu situaci. Zeptala se, co má dělat, aby byl účinek podaného léku utlumen. Chladně jí odvětil, že udělala hloupou chybu, a že se nedá dělat absolutně nic, jen čekat, zda pacient přežije. Neexistuje prý žádný lék, který by mohl účinek podaného léku eliminovat. A dodal, že jako internista udělal také podobnou chybu, a že si pacient v důsledku šoku odnesl těžké poškození srdce a málem zemřel.

Nejdivočejší myšlenky vířily Rebece hlavou, když tu noc kráčela opuštěnými temnými chodbami ke koronární jednotce za pacientem. Pronásledovaly ji pocity viny, strachu a výčitky. Při trýznivé obavě, že pacienta nejspíše zabila, jí na zádech vyrazil studený pot. Její mysl ovládly takové myšlenky, že Bůh stvořil vesmír, v němž je řád, v němž platí zákon příčiny a účinku. A kvůli tomu hloupému přehmatu tento člověk zemře. Poněvadž účinek léku absolutně nelze zrušit, účinek se dostaví, takže je zbytečné se modlit nebo čekat, že Bůh jenom kvůli mně a mé hlouposti do svého uspořádaného vesmíru zasáhne. Náhle jí Duch svatý ukázal, v čem jsou takovéto myšlenky nesprávné. Jemně celou její bytostí provál a dal jí jistotu, že s ní je to jinak! Ona je dítětem Krále! A proto má zvláštní výsadu, kterou ten druhý lékař nemá. Má právo prosit ve jménu Ježíše Boha Otce, aby její chybu napravil. To byla jedna z mnoha věcí, za které Ježíš zemřel na kříži. Na místě se otočila a běžela do kaple. Tam padla před Pánem na kolena a vroucně ho prosila, aby její chybu napravil, odvolávajíc se na skutečnost, že je dítětem Krále, a může se tak postavit na zaslíbení Židům 4,16: „*Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas*.“

Zvedla se z kolen a šla zpátky na koronární jednotku. Když tam přišla, zjistila, že krevní tlak pacienta se vrátil na normál a pacient je bez bolesti! Nový elektrokardiogram ukázal, že jeho srdce opět pracuje normálně. Za dva dny byl bez sebemenšího poškození srdce propuštěn. Rebeka se od hodiny k hodině učila mnohem citlivěji naslouchat Božímu

vedení. Opět a opět promlouval k jejímu duchu oním jemným hlasem a upozorňoval ji na chyby, dříve než k nim mohlo dojít, odhaloval jí, co opomněla nebo přehlédla, nebo jí připomínal, co předtím četla nebo čemu se naučila. Naučila se modlit se, prosit Pána a postit se, aby jí, zejména v obzvláště nejasných případech, odhalil klíč k diagnóze. Také se naučila se o něj opírat, aby jí dal dovedné ruce a aby nikdy neprováděla nějakou terapii, aniž by nejprve poprosila Pána Ježíše, toho velkého Lékaře, aby své ruce položil na její a vedl je. Po všechna ta léta Pán byl věrný a nikdy neměla vážné komplikace. Právě když jí zbývalo asi šest měsíců do absolvování praktika, přidělili ji znovu na jednotku intenzivní péče. Onen mladý pastor, kterého viděla na pohotovosti, se zotavil natolik, že už mohl mluvit. Rebeka jeho zotavování pozorně sledovala a stále se za něho modlila. Pán ji vedl k tomu, aby se často zastavovala u jeho pokoje a mluvila s ním. Jednoho dne jí vylíčil, co se před jeho hospitalizací stalo. Bob byl pastorem jednoho malého křesťanského sboru ve městě. Začal sloužit několika lidem, kteří uctívali Satana. Řekl Rebece, že v jednom městě docela blízko je značně rozsáhlá satanská komunita a že satanismus se v tom státě agresivně rozmáhá. Pod vedením Pána přivedl řadu těchto lidí k Ježíši. Odvrátili se od služby Satanu – a svým Pánem a Spasitelem učinili Ježíše Krista. Pomáhal také těmto lidem tím, že z nich vymítal demony, které oni sami požádali, aby v nich pro nabytí větších magických schopností přebývali. Ten večer, kdy ho Rebeka viděla poprvé, jej satanisté unesli a odvěkli najedno ze svých shromáždění. Vytáhli ho na pódium a mučili. Právě ho přibíjeli na kříž, když jeden člen kultu vykřikl, že kdosi cosi zpozoroval a zavolal policii. (Satanisté měli policejní přijímač a všechny hovory odposlouchávali.) Když ho křížovali, upadl do bezvědomí a probudil se až na nemocničním lůžku.

Rebeka byla ohromena. Něco takového dosud neslyšela. Vysvětlovalo to snad onu temnotu, která se těžce nesla po celé nemocnici? Další odhalení měla brzy následovat. Když nastoupila službu na jednotce intenzivní péče podruhé, její neklid narůstal. Každou noc, když měla službu, byla zodpovědná za všechny pacienty na jednotce, kteří byli v kritickém stavu. Do své péče o pacienty zahrнула i modlitbu, a povšimla si, že dochází k mnoha úmrtím, která si nedokázala vysvětlit. Normálně při nemoci a úmrtí pacienta existuje určitý sled identifikovatelných příznaků, který má jistý řád. Například jestliže pacient v důsledku krvácení upadne do šoku (nízký krevní tlak), pak jakmile je krvácení chirurgickým nebo jiným zásahem zastaveno a ztráta krve nahrazena krevní transfúzí, krevní tlak pacienta by neměl prudce klesnout, ledaže by začal znovu krváčet nebo došlo k nějaké jiné komplikaci jako například k masivní infekci. Avšak u mnoha pacientů, které Rebeka léčila, došlo k tomu, že právě když se jejich stav stabilizoval, najednou se bez zjevného důvodu prudce zhoršil. Náhle jim přestalo tlouci srdce, přestali dýchat nebo jejich krevní tlak klesl na nulu. Mnozí z nich krátce nato navzdory všem lékařským opatřením zemřeli. Rebeka studovala pitevnické nálezy těchto pacientů, a byla zmatena ještě více, když kromě problému, se kterým byli původně přijati, žádnou příčinu úmrtí nezjistila. Další problém, který ji velmi znepokojoval, byla četnost a průběh »akutních psychóz z pobytu na jednotce intenzivní péče«, jak to lékařská věda nazývá. Když pacienti procházejí velkou zátěží kritického onemocnění, jsou umístěni na řadu dní na jednotku intenzivní péče, kde obvykle po celých čtyřicet hodin svítí světla, běží monitory a pacienti ani nemohou pohlédnout do okna. Jistá část pacientů ztrácí orientaci a dostává halucinace. Avšak v této nemocnici byl výskyt těchto psychóz daleko vyšší než v četných jiných nemocnicích, kde Rebeka ať už jako diplomovaná sestra nebo studentka medicíny pracovala. Cítila, že ji Pán vede k tomu, aby si udělala čas a mluvila s pacienty o tom, co právě »vidí«. K jejímu velkému překvapení jí téměř všichni řekli, že viděli v pokoji demony!

Tím vším velice znepokojena, začala se Rebeka o výskytu úmrtí a těchto psychóz zmiňovat na lékařských poradách, které se konaly každé ráno za účasti všech hlavních a pomocných lékařů. Zdálo se, že to nikoho nezneklidňuje. Vůbec jí nevěřili. Když se o tom pokusila diskutovat potěšit, zavolal si ji ředitel výcvikového programu do své kanceláře a řekl jí, aby už na toto téma nemluvila, že nemá dostatečné zkušenosti, a neví, o čem mluví. Když Rebeka poukázala na to, že kromě lékařské fakulty má za sebou desetileté zkušenosti jako diplomovaná sestra, bylo jí řečeno, že jestliže bude nadále dělat potíže, bude z výcvikového programu vyhozena. Její ranní modlitby nabyly na nové intenzitě, když upřímně hledala zjevení od Pána, oč tu vlastně jde. První průlom přišel skrze jednu z jejích pacientek. Pearl byla postarší paní, černoška z jihu Spojených států, která byla již asi šest měsíců v Rebečině péči. Pearl byla vážná křesťanka. Rebeka ji opravdu dobře poznala a měla ji velice ráda. Přišla jednoho večera do nemocnice těžce nemocná a Rebeka ji přijala na jednotku intenzivní péče. Ráno, když Rebeka přišla na vizitu, sestry jí řekly, že Pearl měla psychózu z pobytu na jednotce. Rebece to dost vylekalo, neboť věděla, že Pearl je pevná křesťanka, žena, která hodně vytrpěla a jen tak nepropadá panice.

Když vstoupila do pokoje, viděla, že Pearl pláče. Když se jí ptala, proč pláče, Pearl jí řekla, že jestliže ji ještě toho dne z jednotky nedostane, »ta sestra, co má noční službu, ji zabije«. Potom vyprávěla Rebece, jak přišla noční sestra, mluvila k ní a řekla jí, že není třeba, aby bojovala o život, že tak snadno může být reinkarnována do svého příštího života. Sestra také Pearl říkala, že bude vzývat »vyšší mocnosti«, aby ji vyprovodily do jejího příštího »nádherného« života. Když sestra vložila na Pearl ruce a promlouvala slova v nějakém cizím jazyce, Pearl rozpoznala, že je to nějaká zaříkávačí formule. Ze svého domova věděla o šamanských kouzlech, černé magii a demonech a tvrdila, že viděla v pokoji demony. Řekla Rebece, že už je příliš slabá, než aby mohla dál bojovat, a že jestliže se to tuto noc bude

opakovat, ví, že umře. Rebeka byla ohromena! Zнала Pearl příliš dobře a byla si jista, že nelže a nijak neztratila orientaci. Ukázalo se, že sestra, o níž Pearl mluvila, má na starosti noční služby na jednotce intenzivní péče. Byla to starší paní, atraktivní, příjemná, výborná sestra. Byla velmi spořádaná, měla znalosti a dohlížela na to, aby se pacientům dostalo náležitě péče. Měla u lékařů i sester velký respekt. Rebeka u ní vždy pociťovala jistý chlad a rezervovanost, ale měla za to, že je to jejím pracovním vytížením. Pokud šlo o její práci, nemohla jí nic vytknout. Rebeka věděla, že o tomto problému nemůže s nikým ze svých kolegů mluvit, neboť všichni by jí řekli, že se zbláznila. Ani nemohla obvinít sestru, neboť neměla žádné důkazy. Tehdy Rebeka nevěděla téměř nic o čarodějnicích, natož o démonech. Mohla udělat jen jediné: předložila tento problém na modlitbě Pánu. Každou volnou chvíli, kterou ten den měla, strávila na kolenou v kapli. (Kapli měla vždy pro sebe, protože ji nikdo jiný nepoužíval.) K večeru jí Pán v srdci potvrdil, že Pearl mluvila pravdu. Rebece také přikázal, aby celou noc strávila u Pearlina lůžka, neboť Pearl byla příliš nemocná, než aby mohla být z jednotky převedena. Bylo to možné, neboť Rebeka právě tu noc neměla službu.

Co se stalo té noci, mělo provždy změnit Rebečin život. Když seděla u Pearlina lůžka a vlastně ani nic neočekávala, pociťovala přímý démonický tlak. Něco takového dosud neprožila. Helena, sestra, která měla jednotku intenzivní péče na starost, po celou noc do Pearlina pokoje nevkročila. Rebeka cítila, jak proti ní vystupuje neuvěřitelně silná neviditelná moc. Jako by tu byla obrovská neviditelná ruka, která se jí snažila přimáchnout k podlaze a udělat z ní pouhou mastnou skvrnu, a jako by nějaká neviditelná síla se snažila vysát z ní veškerý život. Snažila se rozumnými argumenty tento pocit setřást, přesvědčit sebe samu, že je to pouhá fantazie, ale nic nepomáhalo. Cítila, jak její tělo slábne, až se sotva dokázala posadit zpřímá. Pearl to cítila také. Tak si s Pearl podaly ruce a Rebeka se tiše modlila a prosila Pána, aby je zaštitil drahocennou krví Ježíše. *„Ale oni zvítězili nad ním skrze krev Beránka a skrze slovo svědectví svého... Zjevení 12,11“*

Tu noc se odehrál mohutný boj, ale Pearl z této noci vyšla bezpečně a ráno ji Rebeka převedla na jiné oddělení. Brzy následovala další odhalení. Rebeka každý týden vyučovala některé sestry, které přivedla k Pánu, z Bible. Jedna z nich, Jean, se jí nakonec jednoho dne svěřila s tím, jak se před svým obrácením zapletla do satanismu. Vyprávěla Rebece, jak ji Helena zacvičovala jak se stát médiem, a že už právě byla připravena k zasvěcení do skupiny satanistů, když přišla do nemocnice Rebeka a začala jí říkat o Pánu. Důsledkem bylo, že učinila Ježíše svým Pánem a Spasitelem a odmítla mít s Helenou a dalšími čarodějnicemi cokoli společného. Avšak bylo zřejmé, že se Heleny a jejich přítelkyň velice obává. Jean řekla Rebece, že Helena považuje péči o nejkritičtější pacienty na jednotce intenzivní péče za svou »službu«. A pak, když se o ně stará, mluví s nimi a řekne jim, že není nutné, aby zápasili o život, neboť tak snadno mohou být reinkarnováni do svého příštího života, takže by už nemuseli trpět. Pak, ať už s jejich souhlasem nebo bez něj, položí na ně ruce a povolává duchy, které nazývá »vyššími mocnostmi«, aby tyto pacienty doprovodili do jejich příštího života. Zdravotní stav těchto pacientů se pak často zhoršil a zemřeli. Jean se obávala o tomto problému s kýmkoliv mluvit, protože Helena měla u hlavní sestry a dalších nadřízených velký respekt. Věděla, že by jí nevěřili. Když se Jean obrátila ke Kristu, zařídila si, aby ji převedli na jinou směnu tak, aby nemusela pracovat s Helenou. Vyprávěla také Rebece o komunitě okultistů v blízkosti města, kde se nacházelo jedno z největších distribučních center okultní literatury v USA, velký výcvikový tábor pro čarodějnice a také satanský kostel. Potvrdila Rebece vše, co jí pověděl mladý pastor, a měla velké obavy, aby se jí něco takového nestalo také. Zdá se, že nikdo v okolí nebere tuto komunitu příliš vážně. Avšak právě toto si Satan přál. Pak se Rebeka z několika dalších zdrojů dověděla o sestřích a lékařích v nemocnici, kteří také byli zapleteni do okultismu, a o tomto satanském kultu a komunitě. Opět přednesla tuto věc Pánu a dostalo se jí potvrzení. Začala vážně studovat Bibli, aby se o Satanu a jeho démonech dozvěděla více. Dozvěděla se, že démoni mohou přebývat v lidech a mohou užívat démonických sil k nejrůznějším věcem. Právě tehdy vstoupila do aktivního boje proti Heleně a jiným satanistům, kteří působili v nemocnici.

Ve svých ranních modlitebních chvílkách začala prosit Pána, aby na tom místě svazoval démonské mocnosti, a za lidi, o nichž věděla, že se do toho zapletli. Každý den večer, než opustila nemocnici, procházela jednotkou intenzivní péče a ostatními odděleními a velmi tiše, ale rezolutně odnímala autoritu každému démonskému duchu, který buď už na těchto místech byl, nebo sem mohl přijít později nebo v noci, a svazovala je v moci jména Ježíše Krista. Také prosila Pána, aby kolem těchto pacientů postavil zvláštní štít, kterým by je před těmito démonskými silami ochránil. Když měla v noci službu, byla často volána na jednotku intenzivní péče nebo na jiné oddělení, aby se podívala na pacienta, kterému se přitížilo. Poněvadž Pán dal Rebece rozeznání, které potíže jsou způsobeny démony, naučila se stavět na Lukáši 10,19: *„Aj, dávám vám moc šlapati na hady a na štíry i na všelikou moc nepřitele, a nic vám neuškodí“*. A na Markovi 16,17: *„Znamení pak ti, kteří uvěří, tato míti budou: Ve jménu mém d'áby budou vymítati...“*

Mnohokrát stála u pacientova lůžka, tiše v modlitbě bojovala, svazovala démony a poroučela jim, aby odešli, nárokujíc si ve víře v Ježíše Krista ochranu nad pacientem, zatímco Helena (nebo jiná sestra, která byla čarodějnicí)

stála na druhé straně lůžka a svolávala proti ní i proti pacientu všechny démonské mocnosti, které měla k dispozici. Rebeka také samozřejmě využívala všech svých lékařských znalostí, ale brzy poznala, že veškeré její lékařské znalosti nejsou mnoho platné, nejsou--li spojeny s duchovním bojem na modlitbě. Samozřejmě, že Heleně, Satanovi i ostatním čarodějnicím se Rebečiny aktivity příliš nezamlouvaly, a boj se přirostoval. Rebeka se pokoušela svěřit se těm několika málo kolegům, kteří byli křesťany, ale nevěřili jí. Řekli jí, že je pouze přepracovaná, nemocná a že si vymýšlí.

Jak boj nabýval na intenzitě, Rebečina neuromuskulární nemoc se zhoršovala. Dostala se do péče jednoho ze špičkových lékařů nemocnice. Přes všechny své modlitby a úsilí lékařů umírala – a věděla to. Nakonec, právě v poslední den svého jednoročního praktika na interně, onemocněla tak, že už nemohla dál. Několik specialistů, kteří ji měli v péči, i se radilo a sdělili jí, že podle jejich názoru jí mnoho života nezbyvá. I Už pro ni nemohou nic udělat. Otázali se jí, zda si přeje zůstat v nemocnici nebo jít domů. Rozhodla se domů. A tak Rebeka opustila město a nemocnici v domnění, že se už nikdy nevrátí, a srdce se jí tak svíralo! Bylo tak zarmoucené pro lidi na tomto místě, nad tak mnohými, kteří tu byli ztraceni a drženi v zajetí silami temnosti. Pak následoval měsíc plný bolestí, kdy nemoc už tak pokročila, že Rebeka nemohla sama chodit ani vstát z postele. Avšak v tom všem měla plný a nádherný pokoj. Nad tím vším měl vládu Ježíš – a na tom jediném záleželo. Každíčkou noc, kdy nemohla spát, neboť bolesti byly tak velké, měla sladké obecenství se svým Pánem a horečně toužila, aby jeho vůlí bylo povoláno si ji k sobě domů. Ke konci tohoto bolestného měsíce ji jednoho dne navštívil pastor Pat, pastor z její domovské církve. Jsa mužem Božím, nemohl jen tak přijmout, že by měla zemřít, ale přednesl tuto věc na modlitbě Pánu. Přišel za Rebekou a mluvil s ní. Řekl jí, že Pán mu zjevil, že není jeho vůle, aby zemřela.

Pak řekl: »Vím, že to bude znít bláznivě, ale Pán mi zjevil-jsem o tom přesvědčen – že to, co se s tebou děje, je dáno tím, že tě napadla skupina velice mocných čarodějnic. To, že se tvá nemoc natolik zhoršila, je důsledkem působení démonských sil, které na tebe vyslaly. Je to možné? Nedostala ses do styku s nějakou čarodějnici? « Rebece náhle svitlo. Proč si nespojila zhoršení svého zdravotního stavu s bojem proti satanistům v nemocnici? S pastorem Patem o svých zážitcích nikdy nemluvila, a tak mu vypověděla všechno, co se v posledním roce přihodilo. V hlubokém zamyšlení chodil po pokoji sem a tam, pak se k ní obrátil a řekl: »Vím, že není Pánova vůle, abys zemřela. Ted' nemám nejmenších pochyb, že tvá nemoc je způsobena čarováním. Musíme se modlit a moc těch čarodějnic zablokovat. « A jak se modlil! A nejen on, ale i starší a asi 200 členů jeho sboru se postili a modlili celých 24 hodin po celý týden. Přimlouvali se za Rebeku a prosili Pána, aby ji zaštitil a moc těch čarodějnic zlomil. Ke konci toho týdne, když Rebeka ležela v noci na lůžku a zmítala se již na pokraji bezvědomí, připomněl jí Pán jednu pasáž z knihy Watchmana Neeho:

Není-li si křesťan naprosto jist tím, že jeho dílo skončilo a že Pán již od něj nepožaduje, aby tu zůstal, měl by se ze všech sil postavit smrti na odpor. Jestliže se na jeho těle projevují příznaky smrti ještě dříve, než je jeho práce ukončena, měl by se smrti i jejím příznakům rozhodně postavit. Činíme-li si na základě hodnocení své situace, tělesného stavu a svých pocitů závěr, že náš čas přišel, pak je to z naší strany omyl. Potřebujeme jasná znamení od Pána. Jak pro něj žijeme, tak pro něj musíme i zemřít. Každému volání k odchodu, které není od Pána, se musíme vzepřít. Aby překonali smrt, musejí věřící změnit postoj: namísto poddání se smrti musí nastoupit vzepření se smrti. Neodložíme-li svůj pasivní postoj, nebudeme moci smrt překonat, a smrt se nám vysměje-a my skončíme předčasně. Mnozí věřící dnes mylně vydávají pasivitu za víru. Argumentují, že vše svěřili Bohu. Nemají-li zemřít, Bůh je vskutku od smrti uchrání, a jestliže zemřít mají, pak jim to Bůh bezpochyby dovolí: ať se děje vůle Boží. Takováto slova znějí správně, ale je to víra? Vůbec ne. Je to prostě pohodlná pasivita. Když neznáme Boží vůli, je vhodné, abychom se modlili: »Ne má, ale tvá vůle se staň. « (Lukáš 22,42). To však neznamena, že se nemáme modlit za konkrétní věc, že své potřeby nemáme Bohu předkládat. Neměli bychom se smrti pasivně poddávat, neboť Bůh nás vyučuje, že máme s jeho vůlí aktivně spolupracovat. Nesmíme smrti dovolit, aby na nás vyvíjela nátlak, ledaže bychom si byli zcela jisti, že Bůh naši smrt chce. Naopak musíme s Boží vůlí aktivně spolupracovat a smrti se vzepřít. Proč máme zaujmout tento postoj? Bible považuje smrt za našeho nepřítele.

(1. Korintským 15,26)

WatchmanNee: *The Spirituál Man*, str. 216–219.

Když Pán Rebece tuto pasáž připomněl, Duch svatý k ní tiše promlouval a řekl jí, že není Boží vůle, aby zemřela, že pro ni má ještě mnoho práce. Musí povstat a vzepřít se Satanu, má nemoc a smrt odmítnout. Chvíli bojovala, protože v nehlubším nitru již nechtěla žít, již nechtěla dál bojovat, chtěla do nebe k Otci a chtěla mít ten pokoj a tu radost, o nichž věděla, že ji tam očekávají. Avšak tichý, jemný hlas Duchu svatého neustával. Nakonec se s mnohými slzami postavila na tu Skálu a začala se stavět Satanu na odpor. Prikázala mu, aby ve jménu Ježíše odešel – a že nemoc, kterou se na ni pokoušel vložit, již nepřijímá, a nepřijímá ani smrt. Dále Pán Rebece zjevil, že pro mocné modlitby pastora Pata

a lidí z jeho sboru učinil této noci průlom a že chce, aby vstala a bojovala se smrtí. Její svaly byly natolik narušené, že se musela tři měsíce zotavovat, ale Pán ji pozvedl a úplně uzdravil. Tak se vrátila do Memorial Hospital, aby dokončila své dvouleté praktikum. Teď byla konečně připravena na setkání s Elaine, jež přichystal Pán, na setkání s hlavní čarodějnící, která ji usilovala zabít.

KAPITOLA 2 – Vstupuje Elaine

ELAINE VYPRÁVÍ:

Manželství rodičů bylo velice vratké. Otec byl opilec, který se domníval, že je Božím darem pro ženy. Zacházel s matkou velmi zle. Když I sem se narodila, stál u nohou matčiny postele a pořád opakoval, že si přeje, abych byla mrtvá, až po něm nakonec mrštila vázou. Porod byl normální jako každý jiný po celém světě. Až na to, že jsem se narodila s tělesnou vadou. Neměla jsem nos, horní ret a horní patro. Nazývá se to zaječí pysk s totálním rozštěpem patra. Matka mne chtěla hned po porodu vidět a pro ni jsem byla i s těmi deformitami krásné dítě. Její první otázkou bylo: »Dá se to spravit? « Žila v naprosté chudobě. Neměla žádné peníze ani možnost výdělků. Tehdy ještě nebylo sociální zabezpečení jako dnes, ale moje matka nepatřila k těm, kteří by se vzdávali jen proto, že jsou chudí.

V téže porodnici byla sestra jménem Helena. Asistovala při mém porodu. Helena znala poměry mé matky a také věděla o otcově nenávisti. Helena nebyla obyčejnou sestrou, byla také mocnou čarodějnící a členkou kultu, který sice nebyl příliš znám, ale v poslední době se stal jedním z nejmocnějších v celých Spojených státech. Tento kult se nazývá Bratrstvo, je to kult uctívající Satana. Helena byla v té době »kontaktní osobou«, jak to kult označuje. Její kontakt s mou matkou měl ovlivnit celý můj život i život Rebeky. Den po mém narození přišla Helena za matkou s návrhem. Kdyby matka svolila k odběru malého množství mé krve, Helena a její »přátelé« by mohli sehnat finanční prostředky a pomoc, aby se mi dostalo co nejkvalitnější chirurgické a lékařské péče. Matka nemohla pochopit, proč to všechno chce udělat za něco tak zdánlivě nepatrného. Zdá se, že nikdy nepochopila, co po ní Helena vlastně chtěla, ale protože to vypadalo, že tu žádný jiný zdroj není, a protože pomoc zoufale potřebovala a Helena ji opakovaně ujišťovala, že mi nijak neublíží, matka nakonec souhlasila. Helena byla atraktivní mladá žena a zdálo se, že má o matku upřímnou starost a že upřímně touží mně i jí pomoci. *Nevysvětlila jí však*, že má krev je pro ni velmi důležitým »artiklem«. Ta malá nádobka s krví, která mi byla odebrána, byla předána jiné ženě jménem Grace. Grace byla také v satanském kultu. Byla takzvanou velebněžkou. Moje krev měla dát Grace větší moc, vyšší aktivitu a vyšší postavení v rámci kultu. I Helena touto transakcí získala. Helena krev odebrala a předala ji Grace. Grace ji pak při jednom obřadu vypila – a tehdy jsem se stala jejím vlastnictvím a vlastnictvím Satana. V té chvíli mne otevřela jako domov pro mnoho démonů. Na Satanův pokyn do mne Grace vyslala mnoho jednotlivých démonů, kteří měli formovat mou osobnost i můj budoucí život.

Matka nebyla křesťankou a nevěděla, že to, co dělá, učiní ze mne poznamenanou osobu, pečlivě sledovanou satanisty, a že později v mém životě to povede k tomu, že se sama zapojím do kultu. Kdyby to věděla, nikdy by s tím nesouhlasila, nikdy by neřekla: »Dobrá, trochu její krve si můžete vzít.« Později, když už jsem sama byla členkou kultu, byla jsem svědkem řady takovýchto »obchodů« a vždy mne zbolelo u srdce, když jsem pomyslela, jaké důsledky to bude mít pro život dítěte. Satan nyní měl cenný majetek – novorozené dítě, v němž mohli bydlet a růst duchové a démoni a stát se v mém životě velmi mocní a agilní. Jak jsem si stále více uvědomovala sama sebe, už v mladším věku jsem poznala, že jsem poněkud jiná a že se se mnou děje cosi zvláštního, ale nevěděla jsem, co to je.

Čtvrtého dne po mém narození přišli za matkou a řekli jí, že mne může dát do dětské nemocnice, která byla součástí nedalekého zdravotního komplexu. Tam se podrobím řadě chirurgických zákroků. Mělo jich být opravdu mnoho. Vlastně celých šestnáct let plastických operací, aby mi vytvořili obličej. Musela jsem také absolvovat dlouhé hodiny logoterapie a audioterapie, upravování zubů, všechno. Byl to počátek mnoha let bolesti, osamocení a odmítání. Bolestí, protože rány po plastických operacích při hojení trýznivě pálily, osamocení, protože jsem nebyla jako jiné děti, odmítání jako reakce na mé znetvoření. Neměla jsem skoro žádné přátele. Velmi jsem zhrubla, stal se ze mne vyložený rváč. Naučila jsem se prát, a to velmi dobře, abych se dokázala ubránit. Ve škole jsem měla v důsledku chirurgických zákroků tolik absencí, že bylo obtížné udržet si i těch několik málo přátel, které jsem měla. Zdálo se, že dětem činí potěšení mne popichovat, šťouchat a strkat do mne a posmívat se mi, až už jsem to nedokázala snášet. Rodiče mne dávali z jedné školy na druhou, takže jsem na stejnou školu nechodila souvisle ani dva roky. Domnívali se, že pro mne bude lépe, když se nebudu muset setkávat se stále stejnými dětmi. Avšak znovu a znovu jsem se se stejnými dětmi setkávala. Všechny školy byly stejné. Všechny děti reagovaly stejně. Nic se neměnilo. Byl to jeden trýznivý rok za druhým. Brzy po mém narození se matka znovu provdala. Rodiče do kostela nechodili. Neupírali mi právo tam jít, ale sami nechodili. »Čekali jeden na druhého.« A jak už to tak bývá, když na někoho dlouho čekáš-když neuděláš první krok sám, už se nedočkáš. Nakonec jsem se připojila ke skupině mládeže v jedné křesťanské církvi. Byla to docela

aktivní skupina v jednom letničním sboru. Bylo mi tehdy šestnáct a skupina mladých ve sboru mne přijala, protože jsem uměla zpívat, hrát na kytaru a bubnovat. Měla jsem mnohé dary v oblasti hudby a umění. Po určitou krátkou dobu to pro mne byl docela šťastný čas. Když jsem dorůstala, shledala jsem, že mám sílu, kterou jsem si nedokázala vysvětlit. Nevěděla jsem, co to je, ani odkud to je, a nevěděla jsem co si s tím počít. Někteří lidé mi říkali, že mám zvláštní »dary«. Měla jsem jednu tetu, která se intenzívně zabývala magií a spiritismem. Zvala nás děti často k sobě, aby nás naučila okultním »hrám«. Svými schopnostmi u spiritistického stolku a tarokových karet jsem vždycky daleko předčila ostatní. Když jsem dosáhla mladistvého věku, zpozorovala jsem, že mám schopnost působit na druhé tak, aby dělali, co chci já. Tato schopnost ve mně rychle rostla. Měla jsem také mimořádnou sílu.

Vzpomínám si na svůj první rok na střední škole. Když se ke mně v hodině tělocviku přiblížila jedna lesbická dívka a chtěla si na mně vyzkoušet jednu ze svých praktik, popadl mne nekontrolovatelný záchvat zlosti a málem jsem ji na záchodě utopila. Byla o mnoho větší než já, a nebýt toho, že zasáhlo několik dospělých, zabila bych ji. Střední školu jsem absolvovala bez přerušení. I tam se mi děcka vysmívaly. Nejhorší v tomto věku je, když s tebou vrstevníci zle nakládají a vysmívají se ti. Dostala jsem se až k bodu, kdy už jsem se s tím nedokázala vyrovnat. Byla jsem ve dvanácté třídě, když jsem se na chodbě potkala s kapitánem fotbalového mužstva. Křičel: »Heleďte, ten šerednej zaječí pysk!« Vzpomínám si, že jsem knihy pustila na zem a vrhla se na něj. Pak už si vzpomínám jen na to, jak mne pět učitelů od něho odtrhávalo. Málem jsem ho zabila. Měl zlomený nos, čelist a několik dalších kústek v obličejí. Měla jsem až nepřirozenou sílu. Chlapec vážil skoro devadesát kilo, já měla jen pětadvacet. Neměla jsem ani modřinu ani škrábanec.

Ta síla mi připadala hrozná, nicméně užívala jsem si jí. Jedině tak jsem si mohla zjednat trochu klidu. Nikdo se mnou nedokázal zatočit. Nyní se na to dívám se zlomeným srdcem, ale tehdy jsem si toho cenila, protože jinak bych neměla chvíli pokoj. Avšak o veškerý pokoj jsem měla – jak se brzy ukázalo – Satanovou lstí přijít, čehož jsem dlouho, dlouho litovala. Jsem vděčná Ježíši, že mne po celou tu dobu miloval, i když jsem si to tehdy neuvědomovala. Tu sílu v sobě jsem milovala. Nevěděla jsem, odkud pochází, ale chtěla jsem jí získat ještě více. Tehdy jsem se ve skupině mladých křesťanů setkala s přítelkyní jménem Sandy. Chodila do stejné školy jako já a bylo jí sedmnáct stejně jako mně. Sandy byla »agitátorkou« satanského kultu a vedla mne do dalšího kroku v plánu, který měl pro můj život Satan.

KAPITOLA 3 – Vstup do Bratrstva

ELAINE VYPRÁVÍ:

Sandy se stala mou přítelkyní, jedinou, kterou jsem měla. Setkávaly jsme se ve skupině mladých ve sboru, o němž jsem se zmínila. Do sboru jsem nechodila proto, že bych se chtěla dovědět něco o Pánu, ale abych přišla mezi mladé lidi. Se Sandy jsme pracovaly na různých programech pro mladé a také na škole jsme hodně táhly spolu, společně jsme se učily a chodily na kolu. Sandy byla hezké děvče. Byla bohatší než já, chodila velmi pěkně oblékaná a byla velmi oblíbená. Kvůli mně se asi moc netrápila. Myslela jsem si, že se se mnou kamarádí spíše ze soucitu, ale to proto, že jsem nevěděla, že je náborářkou Bratrstva. Brzy po tom incidentu s fotbalovým hráčem se mi Sandy zmínila, že si všimla mé zvláštní síly, jakou má jen málokdo. Řekla mi, že ví, kde bych se mohla naučit získat této síly ještě více.

Také mi řekla: »Ty poslyš, vím, že jsi osamocená a žeš úplně dole, a já si myslím, že mám něco, co by ti mohlo pomoci. Sbor, kam chodíme, se o tebe ve skutečnosti nestará a Bůh se o tebe ve skutečnosti taky nestará. Kdyby se o tebe staral, nenarodila by ses taková.« Pak mi nabídla možnost jít s ní na tábor mladých, který spravuje »skupina«, do které ona a její rodina patří. Nazvala to »sborový tábor«. Nacházel se v blízkosti jednoho malého města několik kilometrů odtud. Tábor byl organizován v létě. Škola v té době nebyla a neměla jsem co dělat, a tak jsem se rozhodla, že půjdu. Rodičům jsem řekla, že jdu na sborový tábor – vlastně se ani nezajímali, co dělám. Trochu jsem se toho bála, ale přesto jsem byla v povznesené náladě. Myslela jsem si, že jsem konečně našla přítelkyni, že už snad nebudu osamocená a dostanu odpověď na otázku své zvláštní síly. Sandy mi už několik dní dopředu o tom táboru vyprávěla. Líčila jej jako ideální místo, kde budu přijata, žádána a kde mne budou potřebovat. »Tvé schopnosti budou potřebovat,« řekla mi, »a můžeš se ještě zdokonalit.« Budu moci se stát velkou a slavnou nebo bohatou, a co si budu přát, budu mít. Jak mluvila, cítila jsem, jak ta zvláštní síla ve mně se rozněcuje a sílí.

Sandy se však **nezmínila** ani slůvkem slovo »kult« ani mi o těchto lidech neřekla pravdu. Zde se zastavíme a krátce si o této skupině něco řekneme. Tuto skupinu, která si tajně říká Bratrstvo, tvoří lidé, které přímo ovládá Satan, jehož uctívají. Je to rychle rostoucí velmi nebezpečný kult. Má ve Spojených státech dvě hlavní centra – jedno na Západním pobřeží, hlavně v oblasti Los Angeles a San Franciska, a druhé na Středozápadě USA, kde žijí. Je rozdělen do místních skupin neboli kapitul zvaných kruhy. Kruhy mají od pěti, desíti až do několika tisíc lidí. Je to týž kult, o kterém píšou Hal Lindsey ve své knize *Satan Is Alive And Well On Planet Earth* a Mike Warnke ve své knize *The Satan*

Seller. Je to také americký protějšek odpovídající skupiny v Anglii, která je popsána v knize Doreen Irvinové *Freed From Witchcraft*.

Tento kult je přísně tajný. Nedělají se žádné písemné seznamy členů. Veleknězi a velekněžky spalují dokonce i smlouvy se Satanem, které podepsali členové vlastní krví. (Níže postavení členové kultu o tom zpravidla ani nevědí.) Satanisté infikují všechny vrstvy společnosti -chudé i bohaté. Vysoce vzdělané, příslušníky bezpečnostních sil, státní úředníky, podnikatele a dokonce některé takzvané křesťanské duchovní. Většinou navštěvují místní křesťanské sbory a pro své zapojení se do místních občanských aktivit jsou považováni za »dobré občany«. To vše je jen kamufláž. Žijí dvojitým životem a umějí v tom chodit, mistři podvodu. „*A není divu, vždyť sám satan se převléká za anděla světla; není tedy nic překvapujícího na tom, že se jeho služebníci převlékají za služebníky spravedlnosti... 2. Korintským 11,14-15*“

Na shromáždění chodí všichni pod krycími jmény, takže když se potkají na ulici, často se ani neznají svým pravým jménem. Satan a jeho démoni je udržují v přísné kázni. Několikrát do roka obětují lidské oběti a každý měsíc oběti zvířat. Lidskými obětmi jsou nejčastěji novorozeňata, která se narodila nemanželsky různým členům kultu a o něž se starají lékaři a sestry v kultu, aby se matka nikdy neukázala v nemocnici – narození dítěte ani jeho úmrtí se neregistruje. Jinými obětmi jsou unesení lidé, trestaní členové kultu nebo dobrovolníci, o nichž soudím, že už takto nedokážou žít. Mnozí v kultu jsou chladnokrevnými vrahy, kteří toto »řemeslo« mistrně ovládají. Každý kruh je spravován veleknězem a velekněžkou. Tito lidé se vypracovali do tohoto postavení tím, že různými prostředky si získali přízeň Satana, a tím, že získávali stále větší moc prostřednictvím magie. Uvnitř skupiny se odehrávají tuhé boje. Také v ní existuje elita čarodějnic, které se nazývají Sestry světla. Ve Spojených státech existuje několik okultních skupin, které se nazývají Ilumináti, z nichž většina není členy Bratrstva. Je tu skupina Ilu-minátů, kterou tvoří většinou lidé pocházející přímo z Druidů starověké Anglie. Jsou to mimořádně mocní a nebezpeční lidé, kteří jsou ve spojení s Bratrstvem. Často konají lidské oběti. Sestry světla přišly do USA z Evropy v 2. polovině 18. století. Jejich původ sahá do evropského středověku, avšak ve skutečnosti jdou jejich kořeny až k mágům starověkého Egypta a Babylónu, kde byli natolik mocní, že byli schopni napodobit tři z deseti ran poslaných na Egypt za časů Mojžíše. (Viz Exodus, 7. kapitola.) Tyto čarodějnice jsou neobyčejně mocné. Jsou schopné vyvolat nemoc a zabít, aniž by se fyzicky dotkli oběti, a to i na vzdálenost tisíce kilometrů. To vše ovšem způsobují démoni, a tito lidé se mylně domnívají, že tyto demony ovládají. Ve skutečnosti jsou pouze nástroji Satana a démonů.

Lidé v kultu páchají neuvěřitelná zvěrstva. Jsou demony, kteří v nich přebývají, ovládání tak, že ztratili jakýkoli soucit a stali se krutými bytostmi, které – jak se zdá – mají sotva co společného s lidmi. Částečně o tom ještě pojednáme. Rychlý růst Bratrstva je znamením poslední doby, v níž se nacházíme, a je přímým naplněním biblického proroctví. Ve Spojených státech a po celém světě existuje nespočet kultů a skupin, které uctívají Satana a slouží mu pod nejrůznějšími jmény. Mnohé z nich nenazývají Satana jeho jménem, ale nějakým jiným. Mnozí o něm mluví jako o »Mistru«. Existuje také mnoho skupin čarodějnic a satanistů, kteří jsou nezávislí a ustavili se sami. Zvyky a způsoby uctívání se v jednotlivých skupinách a organizacích velmi různí.

Přímo jsem do tohoto kultu skočila, když jsem šla se Sandy na ten letní tábor. Když jsme tam dorazily, byla jsem velmi vzrušená. Když je člověk vzrušený, mnohé z toho, co vidí a slyší, mu uniká. Nejprve nás vzali na pokoje, kde jsme měly bydlet, a snažili se, abychom se tu cítily vítány. V táboře bylo mnoho různých zařízení: muzea, knihovny, různé domy, kam jsi mohl zajít za věštcí, hypnotizéry, vykladači z ruky, vykladači z karet, šamany atd. Někteří z nich tu žili po celý rok. Zde se kult oficiálně setkával s nic netušící veřejností. Navštěvovaly jsme mnoho kursů, kde jsme se učily jak rozšiřovat a užívat své »schopnosti«. Sandy mě vzala na první setkání se Sestrami světla. Mnohem později jsem zjistila, že Sestry mne po celé dětství bedlivě sledovaly, od té doby, kdy Helena a Grace koupily mou krev.

Sandy mě vzala do velkého satanského kostela v areálu, asi dvě hodiny před hlavním večerním shromážděním. Slunce právě zapadalo a v celém kostele byla tma, až na třináct svíček, které v kruhu na zemi v přední části kostela vrhaly strašidelné stíny na třináct postav sedících na zemi, každá za svou svíci. Když jsme se přiblížily, viděla jsem, že těmi postavami je třináct žen, které byly stejně oblečené do dlouhých bílých rouch s kapucemi, jaké nosivají mniši. Každá seděla ve vzpřímené poloze se zkříženýma nohama na vypulírované dřevěné podlaze, ruce složené křížem přes prsa, a s absolutním soustředěním zírala do svíčky před sebou. Svíčky byly asi 60 centimetrů vysoké a 8 centimetrů v průměru široké. Byly z černého vosku a byly postaveny na dlouhém pruhu papíru, který byl popsán drobným písmem. Vosk ze svíček skapával na papír. Ženy na sobě neměly žádnou ozdobu. Seděly nehnutě, bylo slyšet jen jejich monotónní prozpěvování a mumlání, jímž vzývaly Satana. Byla tu jakási moc, která mne fascinovala a zároveň jíjala posvátnou hrůzou. Jak jsem tam seděla a přihlížela jejich dvouhodinovému obřadu, cítila jsem mohutné vzednutí té síly v sobě.

Dalšího večera jsem cítila, jak mne tento obřad znovu přitahuje. Že to jsou Sestry světla, jsem věděla jen díky Sandy, která mi to řekla. Jiní členové kultu o nich mluvili jako o »Matkách« a jen málokdo věděl, že je to právě tato

elitní skupina. Mužům svou identitu nikdy neprozrazovaly a mužové byli z této skupiny také striktně vyloučeni. Ony jsou však tím hnacím motorem a hlavní silou kultu a jeho úzkostlivě strážným tajemstvím, dokonce i uvnitř samého kultu. U žádného člena kultu nestrpí slabost, každý slabý je zničen. Nejsou mezi nimi skoro žádné mladší ženy. Po obřadu druhého večera ke mně jedna z těchto žen přistoupila. Sdělila mi, že si povšimly mého zájmu a již vědí o mé neobvyklé síle a byly by velice rády, kdybych vstoupila do jejich výcvikového programu. Chovaly se ke mně nenucené a přívětivě a řekly mi, že mne mohou vycvičit, aby má moc silně vzrostla a rozšířila se tak, jak by to žádná jiná skupina nedokázala. Zbaštila jsem to i s navijákem. Nejprve mi řekly, jak vysokého postavení mohu dosáhnout, jak budu moci té síly v sobě užívat, abych získala, co potřebuji, a že také získám vše, co si budu přát. Tato síla je od Satana, a ne od Boha. Byly prvními, kdo mi toto řekl. Také mi řekly, že pravý Bůh je pouze Satan. Naučily mne svému prozpěvování a mumlání. Řekly mi, že když si něco budu přát, stačí jen rozsvítit si svíci a vložit pod ni své modlitby. Nejen za sebe, rozumí se, protože nesmím být sobecká. Mohu se modlit buď za pozvednutí někoho, nebo za jeho pád, na tom nezáleží, pokud bude na papíře vedle jména té osoby i jméno mé.

Konečně přišel poslední den mého pobytu v táboře a já se chystala na cestu domů. Náhle jsem byla konfrontována se skutečností, že veškerá laskavost lidí v táboře byla pouhou fasádou a že mé zapojení už nebylo pouhou hrou, ani nebylo dobrovolné. Když jsem se sešla se Sandy k cestě domů, řekla mi, že právě od Sester světla dostala vzkaz, že nabízejí zvláštní výcvik pro mne a pro několik dalších, kteří byli »mimořádně obdarovaní. Sandy mi řekla, že Sestry světla, velekněz a velekněžka se mnou chtějí, dříve než odjedu, krátce promluvit v kostele tam naproti. Šla jsem tam a spolu s dalšími vešla dovnitř. Jakmile jsme vstoupili, uviděli jsme, jak se před dveře postavily ozbrojené strážce. Prikázali nám, abychom se postavili před skupinku v přední části kostela. Velekněz nám oznámil, že jsme byli vybráni k tomu, abychom se připojili k Bratrstvu, což znamenalo na shromáždění následujícího večera podepsat vlastní krví kontrakt se Satanem. Zeptala jsem se, co v tom kontraktu je. Řekli mi, že sebe, své tělo, duši i ducha odevzdávám »naše-mu velkému otci Satanu«, abych od něho přijala mnohá »požehnání«. Také nám řekli, že kdybychom to udělat nechtěli, použijí určité »přesvědčovací prostředky«, abychom si to rozmysleli. Řekla jsem jim, že takový kontrakt za žádných okolností nepodepíšu. Vtom se ujala slova velekněžka a sdělila mi, že nemám na vybranou. Pohlédla jsem jí přímo do očí a řekla: »Táhni do pekla, ty kurvo! Vy jste asi všichni ujetí-nic takového dělat nebudu. « Okamžitě se za mnou vynořil obrovitý strážce ozbrojený samopalem, popadl mne za zápěstí, zkroutil mi ruku dozadu a trhl s ní takovou silou, že jsem si myslela, že mi ji zlomil. Řekl mi, abych před velekněžkou klekla a poprosila ji o prominutí za svou hrubost. Bude mne bít, dokud to neudělám. Rozhořčeně jsem vykřikla: »Tak začni, jen do toho, já se žádné ženské klanět nebudu! « Rozmáchl se a plnou silou mne pěstí udeřil do spánku. Pak se už na nic nepamatuji. Probudila jsem se v malé cele 1,5 x 1,5 metru. Byla úplně prázdná a měla tvrdou dřevěnou podlahu. Ve dveřích bylo malé okénko vedoucí do chodby, takže mě mohli pozorovat. Byla tam téměř úplná tma. V této prostoře jsem byla 24 hodin. Připadalo mi to jako celé dny. Nedovolili mi spát, neboť neustále tu hučely amplióny. Kolem dokola jsem musela poslouchat, že všechna čest a sláva a úcta patří Satanu. Že Satana musím poprosit o odpuštění. Že Satan je Bůh celého vesmíru. Také mi bylo řečeno, že má rodina je sledována, a že když pravidla a příkazy nebudou respektovat a kontrakt nepodepíšu, budou je všechny mučit a zabijí je. Celou tu dobu mi nedali nic k jídlu ani k pití.

Příštího večera mne vzali dva strážci do jiné místnosti, kde mne očekávaly dvě ženy ze Sester světla. Pomohly mi vykoupat se, pak na mé nahé tělo oblékly bílé saténové roucho. Nohy jsem měla bosé. Roucho sahalo až k zemi a v pase bylo převázáno bílou šňůrou. Mělo kapuci, jakou nosívali mniši, a dlouhé volné rukávy. Nemělo žádné ozdoby. Ženy mi řekly, že už nemám bojovat, že svému osudu nemohu uniknout. Líčily mi, jaká nádherná »požehnání« obdržím, když se vydám »svému otci Satanu«. V uzavřené dodávce, abych neviděla, kam jedeme, mne vezli na shromáždění. Toto shromáždění se nekonalo v satanském kostele v areálu tábora. Pouze letmo jsem zahlédla budovu, když mne popoháněli dovnitř. V budově nebyla žádná okna a nacházela se v hlubokém lese. Vypadala jako nějaké skladiště, avšak zcela o samotě. Na dřevěné podlaze bylo trochu slámy. Budova byla matně osvětlena mihotajícím se světlem mnoha svíček kolem stěn. Svíčky byly po třech, vždy černá, červená a bílá. Na prostých dřevěných lavicích obrácených směrem dopředu sedělo 200 až 300 lidí. Vpředu bylo dřevěné pódium a po jeho okrajích planulo pět pochodní umístěných na asi 1,5 metrových tyčích. Uprostřed v přední části pódia byl hrubě opracovaný kamenný oltář, který jako by byl posazen na kozách na řezání dřeva. (Později jsem uviděla, že je skutečně na dřevěných kozách, aby jej bylo možno snadno přemísťovat.) Byl to šedivý kámen posetý mnoha hnědavými skvrnami. Ty skvrny byly od krve mnoha obětí přinesených na tomto oltáři, obětí zvířat i lidí. Navzdory vyčerpání a strachu jsem cítila strhující vzrušení. Cítila jsem tu ohromnou neviditelnou sílu v této místnosti a odezvu této síly v sobě. Prostor naplňovala vůně kadidla. Myslím, že obsahovalo nějakou drogu, neboť brzy jsem z toho byla docela zmámená. Postavy v rouchách a kapucích s očekáváním zíraly na prázdné pódium. V místnosti bylo naprosté ticho. Na jakýsi neviditelný signál se rozezněla spousta zvonečků a ze stínu se vynořili velekněz s velekněžkou a vystoupili na pódium. Měli stejné roucho. Bylo z černého saténu, mělo stejný střih jako moje a kapuce a dlouhé volné rukávy byly červeně olemované. V pase bylo převázáno zlatou šňůrou.

Byli bosí jako všichni ostatní. Oba nesli asi metr dlouhé žezlo. Žezlo velekněžky bylo zlaté. Nahoře byl obrácený kříž a kolem rukojeti se až nahoru ke kříži vinul had. Žezlo velekněze bylo ze stříbra, jinak bylo stejné. Žezla nesli s uctivostí v ohbí paží. Jejich přítomnost byla impozantní a já si poprvé vsutku uvědomila, jakou moc mají, a záviděla jim.

Při shromáždění bylo uvnitř budovy i venku mnoho po zuby ozbrojených strážců. To bylo poprvé, co jsem byla na opravdovém shromáždění kultu. Vše předtím, to bylo jen divadýlko.

Po úvodních slovech mě dva strážci zavedli před oltář. Spolu s ostatními jsem byla představena jako nový člen »dychtivý« se připojit. Velekněz soustředil svou pozornost nejprve na mne. Řekl: »Bratři a sestry Satana, přivádíme vám toto dítě, která se nazývá sestra Odvaha (to bylo mé nové jméno). Přivádíme vám ji, neboť požádala, aby se mohla stát jednou z nás, a nyní našemu pánu a bohu a mistru, vládci vesmíru a také zhoubcí, Satanu, pravíme: Toto dítě, sestru Odvahu, ti na tvůj příkaz dáváme, aby byla tím, čím ji chceš mít. Podle tvého slova jsme jí zaslíbili tvá požehnání.« Pak mi podali nůž, abych se řízla do prstu, ale já odmítla. Okamžitě mi jeden ze strážců šlehl bičem přes záda. Bylo to tak zlé, že jsem se svíjela bolestí, ale byla jsem odhodlána, že se neskloním. Rychlým pokynutím dala velekněžka strážci znamení, aby mne přestal bít. Hlasem, z něhož čísel odpor, mi řekla, že jsou daleko účinnější způsoby jak mne vyvést z omylu. V úžasu jsem sledovala, jak s veleknězem zaujali místa na protilehlých stranách velkého pentagramu (pěticípé hvězdy), který byl nakreslen na podlaze uprostřed pódia. Kolem pentagramu byl nakreslen kruh a v každém cípu hvězdy byla černá svíčka. Pouhým mávnutím ruky velekněžka všechny svíčky najednou zapálila, aniž by se kterékoli dotkla. Pak začala se zaříkáváním a velekněz se připojil monotónním zpěvem. V určitých momentech, když k tomu dostali pokyn zvonečky, se přidávali posluchači.

Náhle byl pentagram pohlcen v záplavě dýmu a oslnivého světla. Místnost byla okamžitě naplněna zápachem jako z hořící síry. Uprostřed kruhu se v plamenech objevil obrovský démon v tělesné podobě. Měl asi dva a půl metru. Vrhla na mne hrozné a zlostné pohledy, kymácející se dopředu a dozadu. Velekněžka (Grace) se na mne obrátila a řekla mi, že jestliže neuposlechnu a kontrakt nepodepišu, předají mne tomuto démonu, aby mne mučil a nakonec zabil. To mi stačilo. Takový strach jsem ještě nezažila. Současně jsem však prahla po té moci, kterou prokazovala Grace. Chtěla jsem učinit vše pro to, abych se stala stejně mocnou jako ona, abych se těmito lidem mohla pomstít. Když jsem dala najevo, že jsem svolná kontrakt podepsat, přišly dopředu dvě ženy a přes mé bílé roucho přehodily černé. Bylo z bavlněného materiálu, ale jinak mělo stejný střih. Černá byla znamením, že již nejsem novickou. Vzala jsem nabízený nůž a hluboko se řízla do prstu. Pak jsem namočila brko do své vlastní krve, podepsala kontrakt svým jménem a potvrdila, že své tělo, duši i ducha odevzdávám Satanu. Jakmile jsem kontrakt podepsala, projel mnou výboj energie, který v několika vlnách prostoupil celé mé tělo od hlavy až k patě. Byl tak silný, že mne to povalilo na zem. Jak jsem ležela na podlaze a snažila se vzbudit, povšimla jsem si, že Grace provádí další zaříkávání. S vypětím všech sil jsem se dostala na nohy, jen abych zjistila, že přivolala dalšího démona. Sestoupil na místo, kde jsem stála, a řekl mi, že bude ve mně přebývat. Dříve než jsem stačila cokoli říci, popadl mě hrubě za ramena. Okamžitě jsem cítila, jak mým tělem prochází trýznivě spalující horko a opět jsem ucítila silný zápach síry. Uprostřed této silné bolesti jsem ztratila vědomí a přišla k sobě, až když mne bezohledně nakládali do vozu, kterým mne zavezli zpátky do tábora. Byla jsem nedostatkem spánku, hladem a žízni tak zmořená, že mi ani nedocházelo, co se to se mnou vlastně děje. Zůstala jsem v táboře ještě týden, aby se mi ty nejnápadnější rány a podlitiny zhojily. Když jsem jela domů, myslela jsem si, že teď jsem jedna z nejmocnějších lidí na světě. Věděla jsem, že mám takovou moc, jakou si skoro nikdo nedovede představit. Myslela jsem si, že nikdo a nic mi nemůže cokoliv udělat.

Jak jsem se mýlila!

KAPITOLA 4 – Vzestup k moci

ELAINE VYPRÁVÍ:

Nyní jsem byla členem Bratrstva, měla nové jméno a byla jsem takzvanou čarodějnici. Asi měsíc poté, co jsem podepsala kontrakt se Satanem, jsem se poprvé setkala s místní velekněžkou. Kruh ve městě, kde jsem bydlela, byl dosti velký; čítal asi tisíc osob. Velekněžka se mnou navázala kontakt a pozvala mě k sobě domů. Byla jsem velmi překvapena, co že mne zve tak vysoce postavená osobnost. Jen málokterému děvčeti se stane, že by je velekněžka povolala do svého domu, ledaže by měla být potrestána nebo pověřena nějakým zvláštním úkolem. Její dům byl skvěle zařízený a velmi krásný. Vládla železnou rukou. Řekla mi: »Satan si tě vyvolil, abys konala jeho práci a stala se velekněžkou – jestli to dokážeš. « To je v satanském kultu velká čest. Člověk musí mít vysoké postavení, aby mohl být do takovéhoho výcviku přijat. Velekněžka byla postarší dáma. Velekněžkou byla již mnoho let. I když už byla starší, byla velice hezká. Byla přátelská, ale přesto z ní šel jakýsi chlad. Věděla, že mám nastoupit na její místo. Jestliže má být velekněžka

nahrazena jinou čarodějnici, znamená to její konec. Satan nebo jeden z jeho vysokých démonů jí přikáže vycvičit jinou čarodějnici, která pak nastoupí na její místo. Nezbyvají než tento příkaz splnit.

Případlo mi to zvláštní, že by mne měla povolát k takovému výcviku. Byla jsem přece tak mladá a nový člen! Tehdy jsem ještě nevěděla, že démoni, které už mám, jsou daleko silnější než její a že Satan jí přikázal, aby mi přesně vysvětlila, jací jsou, jak je používat a jak ji mají nakonec zničit. V nejhlubším nitru jsem nebyla ochotna zabít a nikdy nebudu. Život mne těšil a této paní jsem nechtěla ublížit, ale věděla jsem, že když tak neučiním, zabije ona mne. V následujících dvaceti měsících se mi dostalo intenzivního výcviku v nejrůznějších oblastech. Většinou jsem se s ní setkávala v jejím bytě anebo na místech, kde se shromažďují členové kultu, ale v místnostech, kam ostatní členové nemají přístup. Setkávaly jsme se často, nejméně jednou týdně.

Hlavní náplní výcviku byly inkantace, tj. zaříkávači formule. Učila jsem se vyvolávat duchy, aby byli poslušni mých příkazů. Učila mne, jak mám tu podivnou sílu, kterou jsem v sobě již tak dlouho cítila, uplatňovat. Vysvětlila mi, že pochází od démonů, kteří ve mně bydlí. Učila mne také, jak se mám jako velekněžka chovat a vést kultovní shromáždění. Na mém výcviku se podílely také Sestry světla. Měly hlavní zodpovědnost za to, abych co nejrychleji dosáhla moci odpovídající tomu, čeho jsem dosáhla ve výcviku. Naučila jsem se od nich mnoha tajemstvím, která se jiné velekněžky nikdy nedozvědí. Žádaly mne, abych vstoupila do jejich společnosti, ale odmítla jsem. V skrytu jsem si vždy myslela, že jsou velmi divné. Dostalo se mi také výcviku v různých bojových uměních. Již jsem ovládala karate a judo, nikoli však kung-fu. Svěřili mne jednomu Číňanovi ve středním věku, který byl v těchto třech uměních mistrem. Byl známým právníkem v městě, kde jsem bydlela. Byl ke mně přívětivý, ale jako učitel byl náročný a nesmlouvavý. Hodně jsem se od něho naučila. Cvičil mnoho členů kultu z celého okolí. Měl za to, že mám velký potenciál, a chtěl, abych se účastnila veřejných soutěží. Nikdy jsem se jich nezúčastnila, ani jsem po tom netoužila. Výcvik v bojových uměních byl velmi tvrdý a spojený s mnoha útrapami. Požádala jsem zvláštní demony, aby do mě vstoupili a dali mi nezbytné schopnosti. Mysl a tělo se musely cvičit, aby vystupovaly jako jedno. Dokázala jsem vysoko vyskočit a dopadnout zase na nohy, dělat přemety a zneškodnit někoho rukama nebo nohama. Stala jsem se také expertkou v užívání nožů, nůžek, sečných a střelných zbraní, luku a šípů, hvězdic a jiných druhů orientálních zbraní, které u nás nejsou příliš známé. Takového výcviku se dostává nejen vysoce postaveným členům kultu, nýbrž i níže postaveným, aby je bylo možno použít jako stráží a nájemných vrahů.

Učili mne hodně o Satanu. Většinou to byly lži. Učili mne o jeho moci a o jeho lásce ke mně. O tom, jak mne Bůh odmítl. Jak Satan si mne zamiloval a chce, abych mu patřila, a že jsem byla ze všech žen vyvolena k tomu, abych se stala jeho velekněžkou. Sestry světla se také často zmiňovaly o tom, že bych se pro tuto oblast mohla stát nevěstou Satana. V celých Spojených státech existuje jen pět až deset Satanových nevěst současně. Je to postavení, s nímž je spojena velká čest a moc. Sestry světla mne také ujišťovaly, že mám schopnost tohoto postavení dosáhnout. Neustále mluvily o všech výhodách, které tím získám. Rozhodla jsem se, že toho dosáhnou.

První démon, kterého jsem skutečně viděla, se mi ukázal v tělesné podobě při prvním obřadu, když jsem podepisovala kontrakt. Další, kterého jsem viděla, byl ten, kterého jsem si sama »přivolala«. Když jsem prováděla odpovídající inkantaci, objevil se v oblaku dýmu, který silně páchl po síře. Celá ta věc byla velmi vypracovaná, teatrální, ale byl velmi, velmi skutečný. Opět byl v tělesné podobě. Byl obrovitý, asi dva a půl metru. Měl tělo značně podobné lidskému, ale přesto bylo odlišné. Byl celý černý. Proto označujeme tento druh démonů jako černé bojovníky. Měl ohnivé červené oči, obrovské ruce a kůže mu sloužila jako skutečný pancíř. Tvořily ji silně tvrdé černé šupiny, něco na způsob želvího krunýře. Každá šupina měla tak patnáct čtverečních centimetrů. Věděla jsem, že je to velmi mocný démon, a přivolala jsem jej, jen abych se přesvědčila, jestli do dokázu. Jak tu tiše stál a zíral na mne, řekla jsem mu, že jsem »ta vyvolená«. »Vím, kdo jsi, a vím, že jsem sem byl poslán, abych tě strážil. Dokud jsem tady a dokud budeš sloužit všemocnému Satanu, našemu pánu a bohu, nic se ti nestane.« Jmenoval se Ri-Čen. Svedl mnoho bojů jak pro mne, tak proti mně, když jsem byla Satanu neposlušná. Poté jsem viděla ještě mnoho démonů a mluvila s nimi. Jak narůstala má schopnost vidět do duchovního světa, dokázala jsem demony vidět a mluvit s nimi, aniž by na sebe vzali tělesnou podobu. Vlastně jsem je jen málokdy požádala, aby se objevili ve své fyzické podobě, pouze v případě, že jsem chtěla na někoho zapůsobit nebo pohrozit někomu, kdo stál v kultu níže než já.

Dalším velkým démonem, kterého jsem vyvolala, byl Men-Čen. Bylo to při jednom z mých sezení u velekněžky. Řekla mi, že jsem ve svém výcviku dosáhla bodu, kdy se mám naučit mimořádné zaklínači formulí. Neřekla mi, čeho se tím má dosáhnout, a já se ani neptala. Poznala jsem, že to je významný den, neboť se konaly zvláštní přípravy. Nejprve jsem na podlahu křídou nakreslila veliký pentagram a kolem něj obtáhla kruh. (Kruh měl přivolané demony udržet uvnitř, dokud jim nedám svolení vyjít ven. Má čarodějnici před přicházejícím démonem chránit. Ve skutečnosti si ovšem dělají dost podle svého, a tak jsem se brzy naučila, že mám být velice opatrná a nevyvolávat demona, který by byl silnější než démoni, kteří mne měli chránit.) Opatrně jsem do každého hrotu pentagramu postavila černé svíčky a pak jednu o hodně větší černou do středu. Všech šest jsem zapálila. Těsně k pentagramu byl přistaven stůl s rozžhavenou plotnou. Předtím velekněz připravil kotlík. Naplnil ho svěcenou vodou z katolického kostela, kterou

znesvětil tím, že se do ní vymočil. Zabil také psa a nechal jej vykrváčet do zvláštní nádoby, kterou mi dal, abych ji vzala k velekněžce. Ta mi pak dala nějaké prášky a byliny. Voda v kotlíku byla na rozpálené plotně uvedena do varu, dříve než jsem začala se zařikáváním. Na nic jsem se neptala, ale do písmene jsem plnila pokyny velekněžky. Seděla jsem na podlaze, zírám do černé svíce uprostřed pentagramu, a mumlala: »Ó velký Satane, sílo a zakladateli a stvořiteli vesmíru, úpěnlivě tě prosím, dej mi démona, aby mi byl průvodcem a světlem mého života - dej mi veškerou moudrost a poznání. Můj milovaný, ó pane, uděl mi podle mé prosby! « Vtom velekněžka vyslovila směrem ke mně jméno Men-Čen. Já potom řekla: »Men-Čene, přijď, jsi vítán v mém těle, snažně tě prosím, vyjdi ze své skrýše. « Vzala jsem prášky, byliny a krev a vhodila to do vroucího kotlíku. Zvedla se pára a místnost byla v mžiku naplněna odporným zápachem. Pak jsem do kotlíku ponořila znesvěcený zlatý pohár a naplnila jej. Opatrně jsem jej postavila na stůl a s napětím čekala. Do pěti minut se tekutina v poháru zcela přeměnila v prášek. Pak jsem pohár vzala a prášek vmetla do plamene velké svíce uprostřed pentagramu. Okamžitě se ozvalo prudké zasyčení a vyšlehl obrovský plamen. Svíčka zmizela v oslnivě bílém světle. Když za několik dalších vteřin světlo pohaslo, uviděla jsem postavu neuvěřitelně hezkého mladého muže. Vlasy měl tmavé jako havran, pronikavé černé oči, z nichž vyzařovala inteligence. Spěšně jsem poklekla vedle pentagramu a hadrou jsem setřela křídou, abych vytvořila jasnou cestičku ven z kruhu.

Mladý muž, který byl skutečně démon Men-Čen ve fyzické podobě, vykročil z pentagramu cestičkou, kterou jsem mu udělala. Mluvil se mnou dokonalou angličtinou, jemným způsobem, a jak se zdálo, s velkou láskou. Řekl mi, že ve mně má přebývat, a slíbil mi, že se mi nestane žádná újma. Řekl mi, že mi dá veškerou moudrost a poznání, že bude mým učitelem a průvodcem. Nazval se mým »vykupitelem«. Souhlasila jsem, naplněna posvátnou úctou před jeho nádherným zjevem. Pak vešel přímo do mě. Avšak těsně před tím, než vešel, přeměnil se z lidské podoby do démona, kterým skutečně byl. **OHAVNÉ!** Byl nahý, jeho krásná tvář se změnila v odporně krutou. Z krásných havraních kadeří se staly bezvýrazné hnědé štětiny, které byly hrubé, řídké a ježaté jako štětiny prasete. Oči byly neuvěřitelně temné a zlé. Ústa měl dokořán a bylo vidět dlouhé ostré špinavě žluté tesáky. Měl velmi dlouhé ruce zakončené krátkými tlustými prsty, z nichž trčely dlouhé ostré špičaté nehty. Když vstupoval do mého těla, vydal ze sebe odporný smích na znamení triumfu. Vykřikla jsem. Nejprve, když jsem ho uviděla, a pak bolestí, když do mně vstoupil. Byla to trýznivá spalující bolest, jakou jsem nikdy nezažila. Jako by mé tělo bylo v ohni. Bylo mi, jako bych měla zemřít, a v tu chvíli jsem si to opravdu ze srdce přála. Když můj křik uslyšel Ri-Čen, vystoupil, domnívaje se, že mne napadl někdo zvenku. Avšak Men-Čen k němu promluvil a řekl mu, že to je on, aby se nestaral. Když bolest polevila, řekl mi Men-Čen, že to je jen malá ukázka toho, co se mi stane, kdybych jej snad někdy neuposlechla, a také mi dává na vědomí, že teď ve mně bude bydlet, a *nic a nikdy* ho nepřinutí, aby odešel!

Od té chvíle byl Men-Čen mým hlavním démonem. Komunikoval se mnou tak, že mi přímo vkládal myšlenky. Já s ním komunikovala buďto hlasitou řečí nebo prostřednictvím svého duchovního těla. Tehdy jsem si to plně neuvědomovala, ale Men-Čen skutečně *nedokázal* číst mé myšlenky. Měl mne v moci a udržoval všechny mé vstupní brány otevřené pro Satana a demony, aby mohli vcházet a vycházet, jak chtěli, a také, jak jsem chtěla já. Můj život se začal točit kolem něho. Vynaložila jsem všechn svůj čas a úsilí na to, abych nad ním získala kontrolu, ale on ovládal více mne. Často mne zmlátil do bezvědomí a zcela ovládl mé tělo, užívaje si je podle libosti, často promlouvaje mými ústy. Dohlížel na mé jídlo a spánek, jak dobře odvádím svou práci, jak vycházím s lidmi, na celý můj život. Naučila jsem se od něj jak užívat démonů, jak je používat v duchovním boji. Jak je užívat k posílení svého vlastního duchovního těla, jak je užívat při obřadech, proti jiným lidem, proti čarodějnicím, církvím a dokonce proti služebníkům evangelia Ježíše Krista. Dal mi schopnost mluvit mnoha jazyky a jednat a mluvit ve velké autoritě a moci. Men-Čen však nebyl tím světlem, jak mi slíbil, ani tou láskou a krásou, jak jsem ho poprvé viděla. Byl čímsi zlým a rozkladným, užíval mou duši a tělo a mnohokrát mi způsoboval velké trápení a velké bolesti, protože jsem nebyla pro lidské oběti ani se jich neúčastnila. Od té chvíle byl pro mě život noční můrou. Žila jsem novým životem. To jest, byla jsem členkou satanského kultu a zároveň členkou velkého křesťanského sboru, kde jsem vyučovala, zpívala a podílela se na nejrůznějších aktivitách. Byla jsem neustále jako na skřipci, ani na chvíli neměla svobodu, byla jsem totálně v pasti.

Pak začaly mnohé boje s čarodějnicemi. Tyto boje se dějí několika způsoby. Nejobvyklejší spočívá v tom, že silnější čarodějnice přivolá demony ze slabší čarodějnice do sebe, a stane se tak silnější. To často vede k záhubě té slabší, protože už nemá sílu se bránit. Démoni neznají věrnost. Vždy přejdou k silnějšímu. Celá Satanova říše je založena na principu soupeření, právě na opačném principu než království Boží, které je založeno na vzájemné službě jednoho druhému. Boj zřídka probíhá na tělesné rovině, i když čarodějnice často používají démonů k destrukci fyzického těla slabší čarodějnice. Zvláště jedna čarodějnice mne napadala. Jmenovala se Sára. Pokoušela jsem se jí vysvětlit, že když mne nenechá být, budu ji muset zničit. Nevěřila mi, a tak jsme nakonec vstoupily do plného boje. Co jsem viděla, bylo úděsné. Viděla jsem, jak stále více slábne, když jsem z ní vyvolávala jednoho démona za druhým. Nejprve její démoni bojovali ze všech sil a já cítila, jak se mé tělo nadzvedává a je vrháno proti stěnám a jak mne někdo drží za hrdlo a škrtí mne, aniž by byla vidět fyzická ruka. Ona však viděla Men-Čena a Ri-Čena a mnoho dalších

démonů, jak jdou proti ní. Rvali její tělo. Nakonec jí došlo, že tou vyvolenou jsem opravdu já, že velekněžkou se mám stát já – a že ona tuto bitvu prohrála. Stáhla se včas, aby mohla přežít – a já za to děkuji Bohu. V důsledku zranění, která utrpěla, skončila v nemocnici, kde si musela určitý čas pobýt. Po letech mi řekla, že právě v té době přijala Ježíše za svého Pána a Spasitele a teď žije plně a z celého srdce pro Pána. Věřte mi, ta proměna je nádherná!

K mému prvnímu setkání se Satanem došlo krátce před obřadem, jímž jsem se stala velekněžkou. Přišel ke mně v tělesné podobě jako muž, posadili jsme se a povídali si: Řekl mi, že se mám stát jeho velekněžkou, že pro něho tolik znamená. Také mi řekl, že bude muset být obětována obětí. Bude muset být prolito více krve pro mé očistění, abych se mohla stát jeho velekněžkou. Nenáviděla jsem to. Ulevilo se mi však, když se ukázalo, že stačí obět zvířete. Viděla jsem muže mimořádně hezkého, chytrého, skvěle vyhlížejícího a s úsměvem ve tváři. Zdálo se, že mne velmi miluje, a nepřipadal mi nijak nebezpečný. Men-Cen nejevil sebemenší známku nebezpečí, ani Ri-Cen. To setkání mne naplnilo posvátnou bázní. Toužila jsem, aby se vrátil. Hluboko ve svém nitru jsem cítila, jak velice ho potřebuji. Poprvé v životě jsem se cítila opravdu milována. Jak jsem se mylila! Satan mne strašně nenáviděl. Chtěl mne pouze využít pro své cíle a pak mne zničit.

Během svého dvouletého výcviku jsem věrně navštěvovala shromáždění kultu. Konala se ve stodolách, kostelech, po domech, v chatách a na různých jiných místech. Když byl Satan osobně přítomen, přitahovalo mne to k němu stále víc a víc jako můru k ohni. Velmi dobře věděl, že mne má v pasti. Krátce předtím, než jsem se stala velekněžkou, viděla jsem poprvé obětování člověka. Byli jsme v jedné staré stodole a bylo tam nejméně tisíc lidí. K oběti bylo použito nemluvně. Bylo vybráno, protože je poskytla matka v domnění, zeje to pro ni velká čest. Zákon se o těchto dětech nikdy nedozví, neboť většinou jsou nemanželské, k porodu dochází doma, matka během těhotenství nikdy nevyhledá lékaře, o narození ani úmrtí dítěte se nevede žádný záznam.

Dítě přivázali řemeny ke kamennému oltáři, který měl tvar obráceného kříže. Nikdy nezapomenu na ten hrůzný křik, když velekněz zajel ostrým nožem do hrudi děvčátka a vyrval z ní živé srdce. Nechal dítě vykrvácet. Potom pili, nejprve velekněz a velekněžka, pak ostatní, kteří chtěli. Nebylo jich málo. Mnozí to dělali, aby získali nové silnější demony, nebo také proto, že se má za to, že takovéto oběti podporují plodnost a že děti počaté za takovýchto okolností budou silné, inteligentní a mocné v satanském kultu. Nemohla jsem utéct. Byla jsem uvězněna v zástupu. Jala mne hrůza. Cítila jsem se úplně prázdná, chladná a byla úplně zoufalá. Nemohla jsem pochopit, proč Satan takovéto oběti chce. Copak Kristova krev nestačila? Pořád nám povídali o porážce Krista na kříži a o tom, že Kristus byl Satanovou konečnou obětí. Musela jsem však poznat, že Satanova žádost po krvi a destrukci je nenasytná.

Má poslední a konečná bitva s velekněžkou se uskutečnila s výslovným svolením Satana. Odehrála se při velkém shromáždění v kostele, kde jsem se poprvé setkala se Sestrami světa. Satan byl přítomen a pouhým kývnutím hlavy mi dal svolení, abych zaútočila. Tahaly jsme se sem a tam. Boj byl krátký, neboť byla velmi stará. Trvalo to asi dvacet minut. Nezabila jsem ji. To jsem nemohla, neboť život je pro mne velmi, velmi cenný. Přestala bojovat, jakmile poznala, zeje příliš slabá, než aby mohla bojovat dál. Rok poté spáchala sebevraždu. Pak nastal obřad mého ustanovení za velekněžku. Byla obětována krvavá obět, pak mne vzali dopředu. Přítomno bylo mnoho, mnoho lidí, protože to byl velmi důležitý obřad, a přítomen byl dokonce sám Satan. Měla jsem bílé roucho se zlatým a červeným lemováním. Na hlavu mi vsadili korunu z ryzího zlata. Pak jsem vlastní krví podepsala další smlouvu, která mne prohlašovala za velekněžku Satanovu. Když jsem to podepisovala, nikdo v místnosti ani nehlesl. Na Satanův pokyn povstal velekněz a prohlásil, že nyní jsem novou velekněžkou. Oznámil, že nyní se mne nesmí nikdo dotknout, žádný člen kultu, démon, velekněz ani čarodějnice ani velekněžka jiného kruhu, neboť jsem »vyvolená«. Dav se dostal do extáze, lidé křičeli, zpívali, tancovali. Zdálo se, že Satan sám má velkou radost. Opět měl tělesnou podobu velmi krásného mladého muže, oslnivého zevnějšku a velké autority. Byl celý v oslnivě bílém.

Shromáždění se přede mnou sklánělo a oslavovalo mne jako velkou královnu, jako královnu Satana »pána boha všemocného«, že jsem a navždy budu po jeho boku a budu jim moci zprostředkovávat každé jeho přání a rozkaz. Poprvé v životě jsem se cítila opravdu přijata. Byla jsem velmi hrdá, cítila jsem se velmi povznesena a velmi, velmi mocná, takže jsem si myslela, že nikdo, ani sám Satan mne nemůže zničit. Pak mne položili na kamenný oltář, svlékli mi šaty a Satan měl se mnou pohlavní styk, aby potvrdil, že jsem jeho velekněžka. (Pohlavní styk měl se mnou také velekněz a další.) Shromáždění bylo bez sebe. Mnozí byli ve vrcholném opojení drogami a alkoholem a setkání se zvrhlo v sexuální orgie. Pak se Satan triumfálně zasmál – byl to ten nejodpornější smích, jaký jsem kdy slyšela. Tělo mi úplně ztuhlo. Pamatuji si, že jsem cítila velkou vinu, bolest, veliké zranění! Nikdy nezapomenu na ten chlad a tu prázdnotu, které jsem té noci prožívala. „*Když se lidé počali na zemi množit a rodily se jim dcery, viděli synové božští, jak půvabné jsou dcery lidské, a brali si za ženy všechny, jichž se jim zachtělo. Za oněch dnů, kdy synové božští vcházeli k dcerám lidským a ty jim rodily, vznikaly na zemi zrůdy, ba ještě i potom. To jsou ti bohatýři dávnověku, mužové pověstní.* Genesis 6,1.2.4“

KAPITOLA 5 – Jako velekněžka

ELAINE VYPRÁVÍ:

Když jsem přijala povinnosti velekněžky velkého a vlivného kruhu, měla jsem mnoho privilegií, ale i **mnoho konfliktů**. Ocitla jsem se v konfliktu se Satanem a mnohými členy kultu, protože bylo mnoho věcí, které jsem rozhodně odmítala dělat nebo se na nich podílet. Mým nejdůležitějším úkolem bylo spolu s veleknězem připravovat měsíční shromáždění kultu. Naše organizační schůzky se konaly obvykle několikrát v měsíci a dělo se tak v nejvyšší tajnosti. Setkávala jsem se s veleknězem a dalšími třinácti nejvýznamnějšími čarodějnicemi a třinácti nejvýznamnějšími čaroději kruhu. Zasedali jsme v radě. Setkání se obvykle konala v prostorném a přepychovém bytě, který byl vybaven tak, abychom se všichni mohli posadit zajeden stůl. Seděla jsem s veleknězem v čele stolu a třináct čarodějnic a třináct čarodějů po stranách, každý podle svého postavení v kultu. Satan se vždy postaral o to, aby tu bylo vždy i několik tzv. nežádoucích, jak jsme to viděli. Tito lidé byli známi jako vlkodlaci: vždy se oddělovali, byli ve střehu a zároveň budili hrůzu. Byli tu jako lidé a neproměňovali se do svých jiných podob, ledaže by jim to Satan přikázal, většinou z disciplinárních důvodů. Nedotýkali jsme se jich, ani jsme s nimi nemluvili. Patřili výhradně Satanu, byli mu totálně zaprodáni a nikdo v kultu je neměl rád; všichni se jich báli. Byli to především strážci a vykonavatelé kázně, které si Satan a jeho démoni používali k zajištění toho, abychom my ostatní plnili jeho příkazy.

Rada plánovala shromáždění kultu a starala se o záležitosti kruhu. Svě příkazy předával Satan veleknězi nebo velekněžce buď přímo, nebo prostřednictvím démonů. Vždy jsme se snažili o to, aby shromáždění byla dramatická a vzrušující – vždy jsme dohlédli, aby bylo k dispozici hodně drog a alkoholu. Já drogy ani alkohol nekupovala, s těmito kšefty jsem neměla nic společného. To obstarávali členové kultu, kteří o to tak jako tak stáli. Takových bylo vždycky dost. Do toho jsem se nikdy nezapletla. Vyšší členové kultu si dávali dobrý pozor, aby se nezapletli to něčeho, čím by se mohli dostat do konfliktu se zákonem, ani neužívali drogy či alkohol nad míru. Netroufají si zamlžovat si rozum, protože je příliš mnoho lidí, kteří usilují o jejich pozice. Setkávali jsme se také s vyššími představiteli jiných okultních skupin v oblasti. Existuje mnoho satanských skupin, které nepatří k Bratrstvu a které o něm ani nevědí. Bratrstvo však tyto skupiny pečlivě sleduje a kontroluje. Jedna z povinností, kterou jsem rozhodně odmítla plnit, bylo obětování, ať už zvířat nebo lidí. Avšak nikdy nebyl nedostatek takových, kteří k tomu byli ochotni. Pro mou tvrdošijnost mne Satan a démoni mnohokrát tvrdě trestali. Ostatní členové kultu na mne tehdy už nemohli, neboť jsem už měla příliš velkou moc, a tak mne trestal Satan a jeho démoni. Obvykle to byly tělesné tresty. Démoni mne často mučili tak, že se to ani nedá popsat. Měla jsem mnoho nemocí, včetně rakoviny-tu jsem měla čtyřikrát a čtyřikrát jsem prodělala chemoterapii. Avšak odmítla jsem v této věci ustoupit. Prostě jsem nemohla vzít druhému život.

Vy mladí, prosím, poslouchejte mne: **KAŽDÉ** zapletení se do okultních věcí je past. **Neexistuje** snadná cesta ven. Satan vám může udělat totéž co mně, a ještě horší věci. Den co den se modlím, aby vám, kteří jste se takto dali nacytat, Bůh nějakým způsobem ukázal jak se z toho dostat ven. Satan vás nemá, ba ani tehdy, když jste už podepsali smlouvu. Tato smlouva **může být přikryta** krví Ježíše Krista. Můžete být od tohoto kontraktu osvobozeni, jestliže požádáte Ježíše, aby vstoupil do vašeho života a odpustil vám, obmyl vás od vašich hříchů a stal se vaším Pánem, Spasitelem a Mistrem. Satan vždy pracuje ke tvé záhubě; Ježíš ti chce dát život. Některá setkání se mi líbila: prostě jsme se sešli, abychom si popovídali, zahráli hry, kde jsme měřili síly jako například zapálení svíčky přes celou místnost, aniž by se jí člověk dotkl atd. Podnikla jsem také četné cesty do Kalifornie, abych se tam zúčastnila soutěží a konventů. To se mi obvykle velmi líbilo. Letěla jsem soukromým tryskáčem ze soukromého letiště, které se nacházelo v blízkosti města, kde jsem vstoupila do kultu. Nikdo mimo kult a jen málokdo v kultu ví, kde se nachází. Je dobře skryto a silně střeženo. Obvykle mne vyzvedl velekněz a několik vyšších čarodějnic a čarodějů. Byla to vždy velká příležitost. Cílem bylo vyměnit si myšlenky, utkat se v soutěži, aby se poznalo, kdo je nejmocnější. Právě těmito soutěžemi jsem získávala stále větší moc, takže jsem dostala křeslo v národní radě, stala se oblastní nevěstou Satana a nakonec se dostala do postavení nejvyšší nevěsty Satana ve Spojených státech. Pobyt trval zpravidla týden a konference se obvykle konaly před Černým sabatem, kdy byla vysluhována Černá mše (na konci velikonočního týdne). Vždy jsem si našla nějakou výmluvu, abych se mohla vrátit domů před Černou mší. Jeli jsme na zvláštní místo v kalifornských kopcích u Los Angeles. Byl tam velký dům, který byl postaven speciálně pro tento kult. Odhaduji, že měl třicet nebo více pokojů. Měl krásná barevná okna s okultními a démonskými symboly. Uvnitř byl luxusně a nádherně vybaven. Je v něm velký slavnostní sál, ke kterému přiléhá taneční sál. A samozřejmě plavecké bazény, tenisové kurty, golfová hřiště atd. Vypadá jako venkovské sídlo nějakého milionáře. Má tři sklepní etáže s mohutnými klenutými místnostmi, kde se nacházejí knihovny se starými okultními a historickými spisy. Je tu také zlato a stříbro a peníze ze všech zemí světa. Celá oblast je skryta v lese a přísně střežena jak ze země, tak ze vzduchu.

Když jsem tam byla naposledy, konala se nejtěžší soutěž, jakou jsem kdy zažila. Byla jsem tehdy nejvyšší nevěstou v USA. Byla to mezinárodní soutěž. Muž, který soutěž řídil, byl velekněz, který se lišil od všech svých předchůdců. Byl to hezký mladý muž snědé pleti a vysoké postavy, ale šla z něj moc, která naháněla hrůzu, a nikdo ho neměl rád. Bylo zřejmé, že mu je jedno, jestliže někdo, kdo není schopen splnit svůj úkol, přijde o život. Měl pichlavé černé oči, které pronikaly až do morku kostí. Vládl železnou rukou, a dokonce i já se mu snažila ze všech sil vyhnout. Soutěž sestávala ze stále obtížnějších úkolů, aby se ukázalo, jakou mají soutěžící moc. Vzpomínám si, že v jedné chvíli jsem musela pouhým lusknutím prstů proměnit kočku v králíka a zase zpátky. Skutečné fyzické změny ve zvířeti uskutečňovali démoni, a vedly k okamžité smrti zvířete. Poslední jsem jako jediná soutěžící zbyla já, a přesto mne velekněz hnál pořád dál. Nic mi nezbývalo než jeho přáním vyhovět. Poslední úkol by mne zabil, kdybych neměla tak mocné demony. Musela jsem se postavit na vzdálenost necelých šesti metrů před muže s pistolí magnum kalibru 0,357. Přejela jsem rukou dolů před svým tělem, povolávajíc demony, aby přede mnou vytvořili štít. Střelec ihned nato vypálil šest ran ze zásobníku. Nemohl mne minout. Je třeba říci, že démoni byli účinným štítem: kulky mi padaly k nohám a divoce přitom rotovaly. Jako vítězce soutěže se mi dostalo velkého aplausu a velkých poct.

Na hlavu mi vsadili zlatou korunu a členové kultu se mi klaněli a vzdávali mi hold. Po celou dobu, se mnou nakládali jako s královnou. Dostala jsem ty nejkrásnější šaty, jaké jsem si mohla přát, poskytli mi lázeň, starali se o můj účes a pečovali o mne, jako bych byla malé dítě. Konaly se večírky, na nichž jsem vždy měla sličného průvodce, který byl zároveň mým tělesným strážcem. Chodili jsme do těch nejexkluzivnějších restaurantů v Los Angeles. Můj průvodce vždy ochutnával jídlo, aby se přesvědčil, zda není otrávené. Chodili jsme surfovat a jezdili na koních. V té době nesměli členové kultu proti sobě bojovat, protože to měl být velký čas oslavy Satana. Byla jsem tehdy velmi hrdá, ale Pán mne brzy pokořil. Právě za tohoto posledního pobytu v Kalifornii se stalo něco, co mne přivedlo na cestu, která mě měla vést ke Kristu. Tehdy jsem zapochybovala o Satanově tvrzení, že je mocnější než Bůh. Velekněz si několik z nás zavolal k sobě a sdělil nám, že v blízkosti je nějaká rodina, která se staví Satanu do cesty. Řadu členů kultu již obrátili k nepříteli, Kristu, a jsou vlezlí až hrůza. Satan je poručil všechny zabít. Velekněz nám řekl, že tam máme jít všichni společně v duchovním těle (astrální projekci) a zabít je. Tak jsme se posadili do kruhu před své svíčky, vědomě opustili svá těla a šli v duchu do toho domu, abychom ty lidi zlikvidovali. Ta věc se mi vůbec nelíbila, ale neměla jsem na vybranou. Kdybych neuposlechla, zabili by mne.

Když jsme dorazili na kraj pozemku, k našemu velkému překvapení jsme nemohli dál. Celý byl obstoupen obrovskými anděly. Stáli bok po boku a drželi se za ruce. Měli dlouhá bílá roucha a stáli tak těsně vedle sebe, že se dotýkali rameny. Neměli žádné brnění ani zbraně. Ať jsme se snažili sebevíc, nemohli jsme projít. Všechny zbraně se od nich odrážely, aniž by jim způsobily sebemenší újmu. Nejdříve se nám smáli a vyzývali nás, abychom se odvážili a zkusili přes ně projít. Ostatní členové kultu propadali s ubíhajícím časem stále větší zuřivosti. Náhle se tváře andělů změnilly. Vrhli na nás tak strašný pohled, že jsme se svalili na zem. Velmi pokořující zkušenost, dlužno dodat.

Nikdy na to nezapomenu – když jsem tam seděla na zemi a vzhledla na ně, podíval se mi jeden anděl přímo do očí a tím nejlíbeznějším hlasem, jaký jsem kdy slyšela, mi řekl: »Prosím tě, nechtěla bys přijmout Ježíše za svého Pána? Jestliže půjdeš dál jako dosud, zahyneš. Satan tě ve skutečnosti nenávidí, ale Ježíš tě miluje tak, že za tebe zemřel. Prosím tě, rozmysli si to – nepředáš svůj život Ježíši? « Tím pro mne boj skončil. Odmítla jsem zkoušet to dál. Byla jsem otřesena. Ostatní to ještě chvíli zkoušeli, ale nikdo neuspěl. Pochybují, že ona rodina se o tomto boji, který se odehrál před jejich domem, kdy dozvěděla. Měli dokonalou ochranu! Tento zvláštní druh andělů jsme nazvali »řetězoví«. Nepronikne přes ně absolutně nikdo. Vskutku jsem byla vděčná, že jsme neprošli – a přivedli mne k hlubokému zamyšlení. Přes tento zážitek s anděly to trvalo ještě několik let, než jsem se k Ježíši obrátila. Stále jsem prahla po větší a větší moci a odmítala uznat skutečnost, že tato moc mě ničí a vede mou duši do věčného zatracení.

KAPITOLA 6 – Svatba

ELAINE VYPRÁVÍ:

Jako velekněžka jsem měla mnoho výsad, z nichž jsem v každodenním životě také hodně těžila, avšak nepřestávala jsem dychtit po stále větší moci. Za několik let poté, co jsem se stala velekněžkou, jsem dosáhla svého cíle: stala se místní nevěstou Satana. Nevěstami Satanovými se nazývají mnohé velekněžky, a jistým způsobem jimi také jsou, ale Satan si také vybírá velmi omezený počet žen, které se stávají jeho nevěstami, zvláštním, mimořádným způsobem. V celých Spojených státech je jich v určité chvíli pět až deset, obvykle jen pět. To je nejvyšší a »nejdůstojnější« pozice, kterou může žena v satanském kultu dosáhnout. Satan z obrovského území vybere jednu ženu. Tato je považována za nejmocnější, požívá největší respekt a těší se největší přízni v celé oblasti. Tyto ženy také zasedají v národní radě, která má na starosti všechny satanisty v USA a má na základě vysoké životní úrovně Spojených států i mezinárodně velkou

moc. Sám Satan mi přišel oznámit, že si mne pro tuto úctyhodnou funkci vyvolil. Představil se mi v tělesné podobě jako muž, skutečně skvělý muž, přesně podle mé představy »perfektního« muže. Řekl mi, že si mne vyvolil, protože mne miluje více než ty druhé, a že miluje a respektuje mou odvalu a mé schopnosti. Choval se velmi něžně a romanticky, říkal mi o své lásce a o krásných chvílích, které spolu prožijeme. Také mi slíbil, že mi dá daleko větší moc a mnoho zvláštních výsad.

Byla jsem poctěna a vzrušovalo mě to; bylo to nanejvýš vzrušující, protože jsem teď doufala, že konečně jsem opravdu milována. Myslela jsem si, že jsem nejmocnější a nejvíce ctěná ze všech žen. Myslela jsem si, že si mne Satan vybral pro mé schopnosti a mou lásku k němu, která rok od roku rostla. V té době jsem neviděla, že Satan chce využít mé lásky k němu pouze ve svůj prospěch. Používal mne k tomu, aby přiměl druhé udělat, co si přál, a mé lásky k němu k mé vlastní záhubě. Všechna jeho prohlášení o lásce byly pouhé lži. Obřad se konal v blízkém velkém městě. Pro tuto příležitost byl najat jeden z největších a nejkrásnějších kostelů v městě. Jsem přesvědčena, že majitelé kostela neměli vůbec představu, komu kostel pronajímají. V práci jsem si zařídila třídní volno na víkend. Obřad se konal v pátek, v první noc o úplňku. Byla jsem pečlivě střežena a všem mým přáním bylo vyhověno. Byla jsem tak vzrušená a tak povznesená. Když jsem se se svými průvodci přiblížila ke kostelu, měla jsem v jedné chvíli pocit, že nad kostelem se vznášá těžká temnota, ale setřásla jsem to a myslela na lásku a obdiv, které jsem chovala k Satanovi.

Přivedli mne do jedné místnosti, která byla na opačné straně než oltář, a pečlivě mne pro tuto slavnou událost oblékli a připravili. V té době jsem měla dlouhé světlé kadeřavé vlasy. Ženy ozdobily mé vlasy živými květinami, které mi vpletly do vlasů. Oblékly mne do dlouhých bílých svatebních šatů se zlatými stužkami, které šly křížem přes mou hrud'. Nad mým srdcem a krajinou stydkou byla červená skvrna, na hlavě jsem měla korunu z ryzího zlata. Měla jsem kytici z trávy, bodláků a jedovatých bobulí, která byla svázána černou stuhou. Když jsem nahlédla do kostela, byla jsem překvapena a velmi poctěna, že tu byli lidé nejen z okolních států a z Kalifornie, ale i řada starších členů kultu z východního světa. To byla opravdu velká pocta. Oltářní prostor se rozezvučel mysteriózní hudbou ohromných varhan. Do kostela přinesli Satanův zlatý trůn a postavili jej do zvýšeného prostoru vpředu. Signálem k zahájení obřadu bylo náhlé objevení se Satana v tělesné podobě na trůnu. Opět se objevil jako muž, oděný celý do bílého, na hlavě zlatou korunu s mnohá drahokamy. Celé shromáždění s výkřikem povstalo a vzdávali Satanovi velkou poctu. Pak na se na Satanovo znamení všechny hlavy obrátily dozadu a já vyšla uličkou kupředu. Doprovázel mne velekněz a za ním Sestry světla. Když jsem došla na konec uličky, zastavila jsem se před Satanovým trůnem, poklonila se mu a vzdala mu hold. Pak mi přikázal, abych povstala. Učinila jsem tak. Povstal ze svého trůnu a sestoupil dolů, aby se postavil po mém boku. Svatební obřad prováděl velekněz. Větší část obřadu tvořil zpěv, deklamace a vyhlásování slávy Satanu. Sestry světla stály v půlkruhu za námi a po celý obřad monotónně prozpěvovaly a mumlaly. Obřad trval téměř dvě hodiny, celou dobu jsem stála. Znovu jsem podepsala kontrakt svou vlastní krví. Pak mi byla ve zlatém poháru podána nějaká tekutina. Nevím, co to bylo, ale mám za to, že v ní byly nějaké drogy, neboť jsem se cítila v dosti povzneseném stavu. Zcela určitě tím byla narušena jasnost mé mysli. Bylo mi řečeno, že kontrakt je závazný. Neexistoval absolutně žádný únik. Pro Satana rozvod neexistuje!

Satan sám ze své krve nedal nic a z tohoto nápoje se nenapil ani kapky. Řekl mi, že nemůže, neboť se musí pro mne zachovat »čistý«. Ale já že musím pít, abych se očistila pro něj. Byl nejkrásnější, jakého jsem ho kdy viděla. Měl na sobě cosi jako sněhobílý smoking dekorovaný zlatem. Jeho vlasy byly při této příležitosti zářivě zlaté a jeho pleť nádherně opálená do bronzova. Jeho oči byly tmavé a připadalo mi, že láska, kterou mi vyznával, a úsměvy, jimiž mne častoval, neodpovídají jeho očím. Já však chtěla věřit, že mne opravdu miluje a že opravdu je mým manželem. Jednal se mnou s největší úctou. Líbal mé líce, vlasy, ruce a říkal mi, co pro něj jsem: velkou krásou, velkou mocí a že se mohu stát tím, v co vždycky doufal, totiž matkou jeho syna, »Krista«, vykupitele světa. Svými svody mne totálně oklamal. Satan mi dal nádhernou širokou zlatou svatební stuhu s nápisem: *Hle, nevěsta Knížete světa.*

Ke mně se Satan nepřátelsky nechoval, jenom k druhým. Každý, kdo se k němu přiblížil, aby se ho dotkl nebo se mu poklonil, byl odkopnut, zbit nebo odehnán. Bezprostředně po obřadu mne Sestry převlékly do nádherné róby a daly mi sametový přehoz, který byl lemován čistým zlatem. Pak nás odvezli limuzínou na letiště, kde jsme spolu s několika veleknězi a velekněžkami vstoupili na palubu luxusního soukromého letadla a odletěli do Kalifornie. Na palubě letadla byla podávána svatební večeře. Satan nic nejedl, ale několikrát si usrkl z velmi drahých vín a šampaňských. Měl sotva co říci. Když jsme přijeli do vily v kalifornských horách, byla jsem drogami, které jsem dostala, dosti omámená. S velkou pompou nás doprovodili do velkého apartmá. V ložnici byla velká zlatá postel. Byla jsem potom vděčná za ty drogy, neboť jakmile jsme byli sami, Satanův nádherný zjev se vytratil a pohlavní styk, který jsme měli, byl brutální. Když jsem se příští den vzbudila, Satan byl pryč. Hrozně mě bolely četné rány, které jsem té noci utrpěla. Byla jsem vděčná, že se Satan ten víkend už neobjevil. V neděli mne dopravili letadlem domů. Když jsem tam byla, zacházeli se mnou jako se členem královské rodiny. Starali se o mne jako o malé dítě a dávali mi vše, co jsem si jen přála.

Mé nové postavení mi přinášelo mnoho výhod. Měla jsem absolutní moc nade všemi čarodějnicemi, čaroději, ba dokonce veleknězem. Byla jsem nedotknutelná. Získala jsem další moc a nové demony. Jen jedna čarodějnice byla tak

pošetilá, že se pokusila na mne zaútočit. Pouhým pohledem jsem ji zatlačila do zdi. Doslova do zdi, takže ji museli vysekat. Odnesla si hodně zlomených kostí a další zranění. Pak se mi už nikdy nepokusila ublížit – ani žádný jiný člověk. Rychle jsem se vypracovala do postavení nejvyšší nevěsty a také mi narůstaly povinnosti. Stala jsem se jedním ze Satanových reprezentantů. Konala jsem četné cesty po Spojených státech i do jiných zemí. Mé cesty měly pomoci koordinovat Satanovy programy se satanisty v jiných zemích. Viděla jsem procházet rukama obrovské sumy peněz, i jak do toho byli zapleteni mnozí vládní úředníci. Všechny mé lety byly neoficiální, »mimo záznam«. Satanu slouží nejmocnější a nejbohatší organizace. »Malí« lidé v těchto organizacích to nevědí, ale ti nahoře ano.

Satan mne zcela oklamal. VŠEM svým služebníkům lže. Myslela jsem si, že jsem nejmocnější a že o jeho organizaci vím vše. Poté, co jsem se dostala ven, jsem si uvědomila, že Satan nikomu ze svých služebníků o svých aktivitách a organizacích neříká pravdu. Každému, kdo má v Satanově království nějaké postavení, je řečeno, že on nebo ona je největší a nejmocnější. To všechno jsou lži! Právě v té době jsem se setkala s mnoha známými rockovými hvězdami. Ti všichni podepsali kontrakt se Satanem výměnou za věhlas a úspěch. Rozvoj rockové hudby v USA Satan pečlivě plánoval a krok za krokem pomocí svých služebníků realizoval. Navzdory svému vysokému postavení a velké moci jsem žila v neustálém strachu. Musela jsem žít úplně dvojitý život. Jeden čas jsem žila na sociální podpoře, aby druzí nepoznali, do čeho jsem zapletena. Toho jsem se tak bála! Pro své cesty jsem si vymýšlela nejrůznější výmluvy. Dávala jsem si pozor, aby rodina a přátelé neměli ani potuchy, co dělám. Mohla jsem mít spoustu peněz, a jak ráda bych si jich užila, ale bála jsem se. Satan mi neustále sliboval bohatství »později«, ale byly to prázdné sliby. Satan plní své sliby zřídkakdy. Neměla jsem pokoj a cítila se jako v pasti. Můj největší problém bylo to nepředstavitelné zlo, které kult ustavičně živil, brutální kázeň, ale ze všeho nejhorší byly lidské oběti.

KAPITOLA 7 – Kázeň v *Bratrstvu*

ELAINE VYPRÁVÍ:

U ostatních členů kultu byl volný sex. Nebylo tu žádných zábran, mohlo se tak dít kdykoliv. I s dětmi. Velká část dětí v kultu je od útlého věku pravidelně sexuálně zneužívána. Členové kultu vytvářejí páry s partnery, kteří se nacházejí na stejné úrovni moci. Téměř každý obřad nebo setkání končí sexuální orgií. Jednotliví členové kultu mají obvykle právo se na tom účastnit, jestliže chtějí.

Dochází také k sexuálnímu styku s démony. Démony, které lze vidět, slyšet a cítit ve fyzické manifestaci. K tomu dochází na setkáních a sabatech, kde se používá hodně drog. Démoni také nutí k sexuálnímu styku lidi, kteří kladou Satanu nebo démonům odpor. Jsou tak potrestáni za svou vzpurnost. Často musí muž přihlížet, jak dva nebo více démonů mají brutální sexuální styk s jeho manželkou. To je velmi účinný způsob kázně. Taktikou, které se používá více než kterékoli jiné, je zastrašování. Strach ze smrti, strach z toho, že ti budou mučit rodinu před očima. Mučení jsou jak lidé, tak démoni. Démoni byli mnohokrát přinuceni manifestovat se ve fyzické podobě a pak byli silnějšími démony pro nějakou menší neposlušnost mučení a roztrhání na kusy. Tyto hrůzné výjevy, jež tam přítomní viděli a slyšeli, se jim hluboce vryly do mysli. Těm pak bylo řečeno, že to je výstražný příklad, aby věděli, co se stane, jestliže se odváží Satana nebo démony neuposlechnout.

Při mnoha obřadech, zvláště při »významných«, kdy byla obětována lidská oběť, démoni na sebe často brali lidskou podobu. Někdy bylo obtížné rozeznat, kdo je démon a kdo člověk. Oči démonů jsou však chladné a bez života. Jejich dotek je jako žhavý uhlík, a přece jako by v nich nebylo života. Další oblíbenou taktikou k zajištění absolutní poslušnosti je trýznění milovaných osob, zvláště dětí. Rodiče jsou přinuceni nečinně přihlížet, jak jejich děti jsou ubíjeny k smrti, brutálně sexuálně zneužívány nebo jak je z nich stahována kůže. *Jestliže* dítě přežije, rodiče je nemohou vzít do nemocnice, neboť by byli uvrženi do vězení pro zneužívání dítěte. Nikdy by nedokázali, že je nemučili oni. Mezi satanisty se vždy najdou tací, kteří dosvědčí, že byli svědky toho, jak rodiče dítě zneužívali. Lékaři v kultu se o tyto děti nestarají, ledaže by jim rodiče zaplatili horentní sumy. Jinou metodou disciplíny je oběť. Před obětováním člověka vždy zavládne napjaté ticho, neboť každý člen s hrůzou očekává, na koho to padne. Oběti jsou mnohokrát lidé, kteří byli neposlušní nebo kteří se snažili dostat se z kultu ven.

Vlkodlaci, zombie, upíří a jiní démonští živočichové existují. Mnoho jsem jich viděla. To je Satanovo tajemství, které si úzkostlivě střeží. Nad těmito bytostmi má vládu jedině Satan a jeho nejvyšší démoni. Používá si jich nejčastěji k ukázkováním. Nikdy nezapomenu na to, jak Satan při jednom shromáždění poslal za jedním mužem vlkodlaka. Muž vyskočil a utíkal pryč – a vrčící vlkodlak za ním. Muž neměl šanci této zvířecí bytosti utéct. Když mu to došlo, obrátil se, vytáhl pistoli mag-num ráže 0,357 a vypálil celý zásobník přímo do vlkodlaka. Ten ani nezakolísal. Roztrhal muže na cucky. Nikdo ve shromáždění se neodvážil ani hlesnout – ze strachu, aby se vlkodlak nevrhl na něj. Tyto kreatury

jsou lidské bytosti posedlé určitými mocnými démony, kteří jsou schopni přivodit nezbytné fyzické změny v lidském těle. Některé staré křesťanské spisy ze středověku týkající se těchto démonských živočichů jsou velmi přesné. Kromě starověkých satanských spisů, které jsou uchovávány v klenbách hlavního satanského domu v kalifornských horách, jsem dosud nenalezla písemnou zprávu, která by je přesně popsala. Těchto démonských živočichů se všichni v kultu velmi obávají a nenávidí je. Jsou to samotáři stoprocentně zaprodaní Satanu. Obávám se, že v době Velkého soužení se jejich počet velmi zvýší a Satan si jich bude otevřeně používat k zjednávání kázně.

Další častou metodou ukáznování členů jsou nemoci vyvolané démony, jakož i nehody, propouštění ze zaměstnání atd. Démonicky přivozené nemoci jsou velmi oblíbeným prostředkem, protože jen málokterí lékaři dokážou stanovit, oč tu jde, a osoba takto postižená pomalu a za velkých bolestí umírá, přičemž lékaři se domnívají, že si symptomy pouze namlouvá. Většina dětí narozených v kultu je zasvěcována Satanu, zcela obdobně, jako se zasvěčují děti v křesťanských církvích. Při obřadu je dítě »pokřtěno« v krvi obětovaného zvířete. Tyto děti jsou už před narozením posedlé démony. Tak to jde dál z generace na generaci, ledaže by rodiče byli ochotni přijmout za Pána a Mistra svého života Ježíše Krista, aby on celý tento hřích obmyl svou krví. Ježíšova krev je tak mocná a jeho dílo na kříži tak dokonalé, že dokonce i vlkodlaci mohou být zachráněni, jen budou-li chtít. Ježíš může i dnes křísit mrtvé, právě tak jako tehdy, když chodil po této zemi v lidském těle. Lidé, kteří se nacházejí pod vládou Satana, jsou mrtví. Dnes děkuji Bohu, že jsem úplně osvobozena, patřím Ježíši, jemu samotnému, a ani Satan ani nikdo z jeho lidí mne neodvrátí od toho, abych nevyprávěla, co se v Satanově říši děje, bez ohledu na to, co mi udělají. I ty čtenáři, jsi-li členem Bratrstva, i ty můžeš být z tohoto otroctví osvobozen. Nemusíš v této říši plně zla a temna a strachu zůstat. Ježíš tě může osvobodit a také tě osvobodí. Musíš ho jen poprosit, aby obmyl tvé hříchy svou krví a stal se tvým Pánem a Mistrem. Nečekej, neboť čas je velmi krátký. Ježíš brzy opět přijde. Nezbývá už mnoho dní. Pospěš si, dokud je ještě čas. Všechny své si vezme k sobě – a tebe ponechá zde? Prosím, obrať se k němu teď!

KAPITOLA 8 – Černá mše a lidské oběti

ELAINE VYPRÁVÍ:

Na téma lidských obětí jsou málokterí bývalí členové kultu ochotni mluvit a je otázka, zda by se taková vůbec našli, a to pro právní důsledky, které by to pro ně mohlo mít. Já tak činím pouze proto, že mi to přikázal Pán. Lidské oběti se skutečně dějí a patří k běžné praxi Bratrstva. V této oblasti jsem se tvrdošíjně odmítala Satanu poddat, a proto jsem větší část svého života strávila v nemocnicích a na operačních sálech. Na obětování lidí jsem se prostě odmítla podílet. Pro svůj mimořádně rychlý vzestup k moci jsem brzy dosáhla pozice, kdy jsem si sama mohla určovat, co budu a nebudu dělat. To jest, co se týče jiných. Byla jsem mocnější než jiní satanisté, takže se mne nemohli dotknout. Avšak Satan se svými démony mohl. Pro mé odepření poslušnosti Satanu v této oblasti mne démoni při mnoha příležitostech brutálně káznili a mučili. Měla jsem čtyřikrát rakovinu a prodělala mnoho operací. Byl to přímý Satanův trest za mé odmítnutí podílet se na lidských obětech. Nepochybuji o tom, že by to netrvalo dlouho a zemřela bych, kdyby se Pán nade mnou neslitoval a ze Satanova zajetí nevytrhl.

Zvyky a obřady spojené s konáním obětí lidí a zvířat se oblast od oblasti liší. V posledních letech se mnoho mladých lidí, zejména na Západním pobřeží, zaplétá do satanismu skrze rockovou hudbu, okultní imaginativní hry a samozřejmě masivním osobním verbováním. Tyto nezávislé skupiny jsou obvykle silně spojeny s drogami, jsou velmi otevřené, lehkomyšlné - a to, co dělají, provozují zcela bezostyšně. Tyto skupiny nejsou přímo spojeny s Bratrstvem. Mnohé z nich ani nevědí, že Bratrstvo existuje. Jsou tak neopatrní, že se při zločinech, kdy dochází k rituálním obětem dětí nebo i dospělých, nechají chytit. V době, kdy jsem ze satanismu odešla, byli vůdcové Bratrstva neopatrností těchto lidí stále více znepokojeni. Satan je však stále smělejší a drzejší, takže se ani nestará o to, kolik těchto lidí skončí pro své zločiny v žaláři. Vůbec mu na tom nezáleží. Satan ví, že mnoho let mu už nezbývá, a tak spěchá, aby toho ještě co nejvíce stihl zničit. Ve Spojených státech máme v roce osm »svatých dní«, kdy se obvykle provádějí lidské oběti. (Mohou se provádět i jindy z jiných důvodů jako například kázeň, obřady plodnosti atd.) Menší kruhy, které nedisponují nezbytným zařízením, se při těchto příležitostech obvykle spojí s větším kruhem v blízkosti. »Svatými dny« jsou Vánoce, Velikonoce, Halloween (předvečer Všech svatých), Díkůvzdání a dni co nejbližší počátku jara, léta, podzimu a zimy. (Satan si přeje znesvětit každé roční období, které nám Bůh ze své milosti dal.)

Halloween je svátek, který v Anglii založili Druidové. Stal se zvláštním svátkem pro obětování lidských obětí Satanu. Tak je tomu dosud. Není náhodou, že při oslavách svátku Halloween se na mnoha místech najde tolik škodlivin a nebezpečných předmětů, kterých se používá jako takzvaných »trick-or-treaters«*.

Tento obyčej zavedli satanisté. Děti zraněné nebo zabitě při těchto zábavách představují **oběti Satanu**. Cílem těchto obětí -jak jsou členové kultu vyučováni -je »očistit« je, aby mohli přijmout Satanova »požehnání«. Také každý, kdo pije krev oběti nebo jí její tělo, získává nové demony, a tím nabývá mnohem větší moc. Pití krve je důležitou součástí všech satanských aktivit. To není náhodou, neboť Satan neustále usiluje zneuctit všechny Boží principy.

* Halloween = All-hallow-even, tj. předvečer Všech svatých, americký divoký svátek masek, který se slaví 31. října. Malé děti v převleku chodí s lucernami od dveří ke dveřím a volají: »Trick or treat«. Tento obyčej pochází od Druidů, kteří v předvečer Všech svatých chodívali od zámku k zámku i po rodinách poddaných a volali »trick or treat«. Jestliže se »treat« (zábava, přivítání) Druidům líbil, zanechali přede dveřmi lucernu s hořící svící z lidského tuku, aby té noci byli obyvatelé domu ochráněni před násilím démonů a smrtí. Jestliže nějaký nešťastník nebyl s to požadavkům Druidů vyhovět, nastoupil »trick« (čertovský kousek). Na domovní dveře namalovali hexa-gram a té noci měl skrze moc démonů někdo v domě zemřít. (Pozn. red.)

„A kdož by koli z domu Izraelského aneb z příchozích, kteří jsou pohostinu mezi nimi, jedl jakou krev: postavím tvář svou proti člověku tomu, a vyhladím jej z prostředku lidu jeho. Nebo duše všelikého těla v krvi jest...Leviticus 17,10-11“

Lidské oběti, stejně jako všechna shromáždění kultu, se nikdy nekonají dvakrát po sobě na stejném místě. O místu shromáždění se členové většinou dozvědí teprve několik hodin před zahájením. Oběti se vždy konají na hodně skrytých a odlehlých místech. Ve velkých městech je to někdy problém, ale obvykle se najdou opuštěná skladiště či budovy, kde je dost místa. Zřídkakdy pořádá Bratrstvo lidské oběti ve volné přírodě, snad jen když se najdou velmi odlehlá a izolovaná místa na venkově nebo někde v bažinatých oblastech. To neplatí pro mladší troufalejší lidi, kteří jsou na drogovém tripu. Ti se příliš neznepokojují a bezpečnostní opatření zanedbávají. Proto se Bratrstvo stará o to, aby mnohé z nich odhalila a zatkla policie, nebo je prostě odstraní, aby se předešlo obtížím. Bratrstvo se pak postará, aby byli prohlášeni za duševně choré, aby to nikdo vážně nespojoval se satanismem. Bratrstvo ustanovuje a udržuje zvláštní výbory, jejichž úkolem je připravit vše nezbytné pro obětování člověka i pro likvidaci celé akce. V těchto výborech jsou také téměř vždy satanisté, kteří jsou policisty. Jejich úkolem je zabránit jakýmkoli zásahům orgánů bdících nad dodržováním zákona. Vybavení jako například oltář, ve velkých městech Satanův zlatý trůn atd., se přepravuje v obyčejných nákladácích. Lze je rychle naložit a složit. Mrtvá těla jsou téměř vždy likvidována zpopelněním. Tělíčka dětí je možno poměrně snadno rozemlít i v drtiči kuchyňských odpadků – a tak se také často likvidují. Příležitostně se tělo oběti na místě spálí, a když to není proveditelné, většinou není obtížné využít zařízení blízké márnice. Často se také používají spalovací zařízení při veterinárních nemocnicích nebo útulcích zvířat. Vysoce disciplinovaná a pečlivě organizovaná práce přípravných a likvidačních výborů umožňuje, že provádění lidských obětí uniká mnohá léta očím veřejnosti.

Bezpečnostní opatření při takovýchto obřadech jsou vždy velmi přísná a v průběhu celého obřadu jsou neustále sledovány policejní radiové frekvence. **Každý**, kdo byl svědkem obřadu obětování člověka, a pak se pokusí z kultu odejít, riskuje svůj život. **Jediná** cesta ven je skrze moc Ježíše Krista, a ani pak to není snadné. Démoni jsou každému, kdo by byl jen vzdáleně měl co společného s touto praxí, těsně v patách. Vyličím zde jeden Černý sabat, zvaný též Černá mše, který jsem byla přinucena navštívit. Byla jsem tehdy ještě nezletilá, ještě jsem nebyla velekněžkou a byla jsem doslova zajatcem. Černé sabaty se konají jednou v roce. Vždy za úplňku a o velikonočním víkendu. Většina soutěží, jichž jsem se v Kalifornii zúčastnila, se konala před Velikonocemi a vrcholily velikonočním Černým sabatem. Bez ohledu na to, co mě to mohlo stát, se mi vždy podařilo právě před tímto obřadem zmizet. Satan se postaral, abych za tuto rebelii draze zaplatila, ale já nedbala. V době toho strašného víkendu jsem byla ještě mladičká. Vlastně ještě dítě, ale vzpomínky na to mne stále trýzní. Byla jsem tehdy členkou kultu ani ne rok. Velekněžka mi sdělila, že se bude konat velmi důležitý obřad a mně se dostává »té výsady«, že jsem »pozvána«, ale zároveň mi dala naprosto jasně na srozuměnou, že nemám na vybranou, že tam *musím*. Mohou se zúčastnit jen pozvaní, ti však nemají na vybranou. Málokteří jsou ochotni vystavit se Satanovu hněvu, protože se obávají, že kdyby nepřišli, mohli by skončit jako adepti na oběť při dalším Černém sabatu. Nesměla jsem jít samotná: vzala mne s sebou velekněžka, která byla mým »mistrem«, a několik dalších čarodějnic.

Shromáždění se konalo ve veliké odlehlé stodole, která byla k tomuto účelu upravena. Mám za to, že tam bylo několik tisíc lidí z celé okolní oblasti. Většina brala drogy už před příchodem, a všichni dostali nápoj s drogami a alkoholem na počátku shromáždění. Já jsem se těmto nápojům vždy vyhýbala, protože jsem věděla, jaké nebezpečí s sebou nese zatemnění mysli. Bylo příliš mnoho těch, kteří mi záviděli mé postavení adeptky na velekněžku. Výše postavení členové kultu si z těchto drogových nápojů nikdy ani neusrkli a těmi, kteří tak činili, opovrhovali. Když jsem

toho večera vstupovala se svými společníky do té stodoly, nevěděla jsem, co se bude dít. Byl pátek večer, Velký pátek. Shromáždění mělo probíhat až do neděle. Viděla jsem, že na jednom konci stodoly je pódium. Na pódiu byl postaven trůn z čistého zlata. Ten trůn byl pro Satana. Byla to evidentně významná událost, měl-li se ukázat Satan osobně. Později jsem se měla dozvědět, že Satan vyžaduje, aby tyto oběti byly prováděny na zlomky sekundy přesně podle časového harmonogramu, a vyžaduje také absolutní koordinaci mezi kruhy v zemi, neboť nemůže být na několika místech současně. Časové rozvržení musí být přesné, aby mohl navštívit každé shromáždění. *Není všudypřítomný jako Bůh.*

Když velekněz a velekněžka vystoupili na pódium, zavládlo v zástupu absolutní ticho. Tak napjaté ticho, že bys uslyšel spadnout špendlík. Všichni ztichli strachy. Každý se obával, že za oběť by mohl být vybrán právě on. V té chvíli už Satan nikomu nebyl slávou, už nebyl ctí. Davem zašuměla vlna úlevy, když postranními dveřmi vtáhli a vlekli k pódiu kopající a křičící oběť. Hlavní velikonoční obětí je vždy muž. Příležitostně se obětují i ženy, děti nebo zvířata, ale tento obřad se soustřeďuje na oběť muže. Často několik dní před obřadem seberou nějakého autostopáře a pečlivě ho hlídají. V očích Satana a zástupu se tento muž stává Ježíšem a oslavuje se Satanovo »vítězství« nad Ježíšem na kříži. Nanejvýš zděšena jsem sledovala, jak mladému muži vrazili na hlavu korunu s velkými dlouhými trny. Trny, které měly proniknout až do lebky. Pak ho svlékli a bili biči, které měly na konci ostré kousky kovu, a mučili kovovými bodci a rozžhavenými pohrabáči. Nakonec ho přibili na dřevěný kříž, který pak zvedli a vsadili do díry v zemi uprostřed před pódiem. Nikdy nezapomenu na odporný pach páleného a trýzně -ného těla, výkřiky oběti, jak se svíjela bolestí, a na jeho úpěnlivé prosby o milost. Dav řičel jako horda divokých zvířat, a do toho se mísily nelidské hlasy mnoha démonů ze zástupu. Vysmívali se a provolávali slávu, když kříž byl zvedán a spouštěn do díry v zemi. V té chvíli se objevil Satan a posadil se na trůn, souhlasně pokyvuje hlavou. Velekněz močil na oběť a členové shromáždění na ni házeli výkaly a všichni provolávali slávu nad »vítězstvím« Satana – a pak se mu klaněli a uctívali ho.

Satan se ukázal jako obvykle v lidské podobě, oděn do oslnivě bílého. Avšak jeho oči žhnuly jako plamen, a když velekněz probil oběti dlouhým hřebem hlavu, a tím ji přibil ke kříži a zabil, trhl Satan hlavou, vydal ze sebe zvířecí skřek a zasmál se odporným triumfálním smíchem. Dav šílel, vřeštěl a tancoval v divoké extázi nad »vítězstvím«. Hlasitě provolávali, že vítězství, moc a sláva patří jejich otci Satanu. Brzy nato se Satan ztratil, aby mohl jít na další oběť Černého sabatu. Když odešel, proměnilo se shromáždění v sexuální orgii. Člověk s člověkem a člověk s démonem. Docházelo ke všem sexuálním perverzím, jaké si jen lze představit. Krev z oběti nechali vytéci a smíchali ji s drogami a alkoholem, pak se velekněz a velekněžka napili a dali ji kolovat zástupem. Mnozí ze zástupu přišli dopředu, aby tělo znesvětili. Noc minula, ale šílenství davu zpitého alkoholem, drogami a démony neutuchalo. Nakonec oddělili hlavu od těla, tělo semleli a jeho části smíchali s drogami a jinými látkami. Ti, kteří chtěli více moci, něco z této směsi snědli. Třetího dne, když lidé začali z toho zdrogovaného stavu střízlivět, odjížděli po dvou nebo po třech domů. Všichni přitom prohlašovali, že jejich veliký a slavný otec Satan dosáhl dalšího vítězství nad nepřítelem Ježíšem Kristem. Jakým výsměchem jsou černé sabaty! Satan ví, že jsou výsměchem! Obřad sám má symbolizovat smrt Krista. Satan prohlašuje, že Ježíš Kristus pro něj byl konečnou obětí, že nad ním zvítězil tím, že ho zabil na kříži. Satan lže! Ví, stejně jako všichni démoni, že na kříži byl poražen on, nikoli Ježíš. Ale lidé to nevědí. Já jsem jedna z těch šťastných, kteří přišli na to, že to všechno je lež. Hrozná, nepopsatelná lež! Obracím se na vás, vás, kteří jste dosud satanisty, kteří jste dosud neučinili Ježíše svým Pánem a Mistrem, a prohlašuji: **SATAN NAD JEŽÍŠEM NA KŘÍŽI NEZVÍTĚZIL!** Nejlépe to shrnuje Boží slovo: „*A obloupiv knížatstva i moci, vedl je na odívou zjevně, triumf sla-viv nad nimi skrze něj. [Týká se Ježíšovy smrti na kříži.] Koloským 2,15*“

JEŽÍŠ ŽIJE! Satan nemá na nikoho právo. Nemusíme být Satanovými otroky. Můžeme být svobodní. Stačí požádat Ježíše, aby nás osvobodil. On již zaplatil. Nechceš jej o to poprosit ještě dnes? Zítra může být pozdě.

KAPITOLA 9 – *Obrat*

ELAINE VYPRÁVÍ:

Bylo to rok poté, co jsem se stala oblastní nevěstou Satana. Svět mých snů, víra, že mne někdo – sám Satan – miluje, byla otřesena v samotných základech. Zřejmě jsem Satana urazila. Muselo to být něco zcela nepatrného, protože jsem si ničeho nebyla vědoma. Byla jsem jednoho dne sama doma, když najednou se objevili čtyři obrovští démoni v tělesné podobě. Byli všichni stejní, černí, přes dva metry vysokí a pokrytí černými šupinami jako Ri-Čen. Z jejich tváří čísel zloba, měli dlouhé tesáky a ještě delší nehty, které byly ostré jako žiletky. Přišli bez jakéhokoli varování a napadli mě. Škrábali a drápali mne svými dlouhými nehty a rvali mé tělo. Mlátili mne a pohazovali si se mnou jako s míčem. Křičela jsem a plakala, úpěnlivě jsem je prosila, aby toho nechali, a prosila jsem je, aby mi řekli, proč to dělají, ale neodpověděli ani slovo. Jen zlostně vrčeli a ohavně se smáli. Men-Čen a Ri-Čen, moji strážci, jen stáli opodál a

přihlíželi. Nehnuli ani prstem, aby mi pomohli nebo alespoň vysvětlili proč to. Asi po půl hodině zmizeli, právě tak jako přišli. Nechali mne ležet na podlaze vyčerpanou a v trýznivé bolesti. Zdá se, že měla plná tržných ran, od hlavy až k patě samá modřina. Nábytek byl rozházen po bytě a všude krev. Jak jsem tam ležela, vzlykala, lapala po dechu a snažila se trochu vzchopit, Satan prošel zavřenými dveřmi. Jako obvykle byl ve svém oblíbeném převleku neobyčejně hezkého muže. Shlížel na mne shora, pohodil hlavou a smál se! Když jsem vzlykala a ptala se ho, proč mne ti démoni tak krutě mučili, smál se dál. Vůbec mi neodpověděl, jen mi řekl, že jsem v kázni. Dodal, že démoni odvedli docela slušnou práci. Pak, aniž by mi sebemeně pomohl, zmizel.

Nedokázala jsem si to vysvětlit jinak, než že mne nenávidí a je lhář. Toto poznání zasáhlo mé srdce hlouběji než jakákoli rána. Nechal mě. Musela jsem se sama dát do pořádku a uklidit byt, nakolik to bylo možné. Tehdy jsem byla ošetřovatelkou, a musela jsem vynaložit všechny svůj ošetřovatelský um, abych přežila. Nikoho jsem nemohla požádat o pomoc, protože bych nemohla vysvětlit, co se mi stalo. Nikdo se o mne nestaral, nikdo nepřišel, aby se podíval, co se mnou je. Když se rány konečně zahojily, nezůstaly žádné jizvy. Satan se o to postaral. Nezanechal žádné důkazy, které bych snad jednou mohla použít proti němu. Tehdy jsem si uvědomila – nebylo o tom nejmenších pochyb-, že Satan mne nemiluje, jak tvrdil, nýbrž mne nenávidí a opovrhuje mnou. Také mi došlo, že i démoni mne využívají ke svým vlastním cílům. Men-Čen a ostatní démoni na mne pro každou maličkost žalovali. Když něco udělali oni, mnohokrát jsem je kryla, abych je uchránila před Satanovým hněvem. Zradili mě!

Tehdy jsem se rozhodla, že z kultu odejdu, bude-li to možné. Přesto to trvalo ještě několik let, než mi Bůh ukázal cestu. Cítila jsem se úplně v pasti. Démoni byli všude kolem mě i ve mně. Tehdy jsem si také myslela, že mohou číst mé myšlenky. Tehdy jsem se neodvážila na odchod ani pomyslet, natož pak o něm mluvit, jinak by to démoni ihned poznali. Nevěděla jsem kam se obrátit o pomoc. Kde pro všechno na věč bych mohla najít moc, která by Satana a jeho demony přemohla? Vůbec, přežiji to všechno, abych se o to mohla pokusit? Musela jsem se neustále tvářit, že chci být v kultu. Věděla jsem, že Satan a démoni mne nakonec chtějí zničit. Kdyby Men-Čen nebo kterýkoli z ostatních démonů zjistili, o čem přemýšlím, znamenalo by to pro mne smrt, a to ne ledajakou, ale v hrozných bolestech.

Dva roky po této kázeňské epizodě mne začala jedna paní z práce zvát do svého sboru. Stále jsem odmítala. Měla jsem dost jiných starostí než ještě chodit s touhle »fanatičkou«. Tehdy mě znovu navštívil Satan jako hezký mladý muž. Objal mne a choval se ke mně láskyplně. Řekl mi, že jej, mého manžela, hrozně urazili, a jenom já ho mohu pomstít. Věděl, že mne Ester, ta paní z práce, zve do svého sboru. Chtěl, abych tam šla a ten sbor rozvrátila, protože tihle lidé si troufali tvrdit, že on, Satan, je nejen skutečný a má se čile k světu, ale že je také zlý, a je třeba proti němu bojovat, a že je to možné! Řekl mi, že mám do toho sboru chodit, připojit se k němu a pak jej rozdělit a zničit. Chtěl, abych postupovala podle osmibodového plánu, kteří jeho služebníci (včetně mě) úspěšně používali a používají po celém světě k likvidaci křesťanských církví. (O těchto osmi bodech pojednáme podrobně v 17. kapitole.)

Dvakrát jsem se pokusila tam jít. Poprvé jsem se ani nemohla dostat z auta, protože Boží moc tam byla tak silná. Nikdy jsem nic podobného nezažila. Podruhé jsem si to namířila ke dveřím, ale doslova jsem nedokázala chytit za kliku. Opět moc a přítomnost Pána byla příliš silná. Démoni ve mně to cítili zrovna tak, a rovnou odmítli vstoupit. Nevím, jestli bych tam vůbec někdy šla, kdyby mne Ester znovu neoslovila. Zeptala se mne, jestli mám odvahu tam jít! Natolik mne znala, že věděla, že zkoušku odvahy neodmítnu. A tak jsem nakonec šla a vklouzla do poslední řady. Ester mne vyhlížela, a když uviděla, jak vcházím, pokynula mi, abych šla dopředu za ní. Ale já odmítla. Tak přišla dozadu a přisedla si ke mně. Řekla mi: »To je O.K., Bůh je tady v zadní řadě právě tak jako v přední!« To se mi ani trochu nelíbilo! Toho večera zrovna kázal nějaký mladý muž, který se ucházel o místo pastora. Mně i démonům nezbývalo nic jiného než to kázání odsedět. Však už jsem se do kostela nachodila dost a něco mne hned tak nerozhází. Aby toho nebylo dost, ihned po bohoslužbě si to namířil rovnou k zadní řadě, kde jsem s Ester seděla, a mluvil se mnou. Snažil se mne přimět, abych svůj život odevzdala Ježíši. Bez obalu jsem mu řekla, že Ježíše nechci ani nepotřebuji. Jen se usmál a řekl: »Dobrá, ale určitě nebudete mít nic proti tomu, když se za vás pomodlím.« V pravý čas jsem se rozpomněla, že se mám ke sboru připojit. Podařilo se mi svou původní reakci potlačit a zamumlala jsem: »Ne, nebudu«. Pak k mému nemalému zděšení položil ruku na mé rameno a na místě se za mne začal hlasitě modlit! Nesnesla jsem, aby se mne někdo dotýkal, zvláště on! Ani démoni to nemohli snést! Kroutila jsem se, ale zdálo se, že si toho nevšímá, prostě se modlil dál. Když skončil, vypotácela jsem se co nejrychleji ven. Ale něco se mne dotklo. Po cestě domů jsem řekla Pánu, že jestli existuje a chce, abych byla jeho, ať se ten mladý muž stane pastorem toho sboru. Příští neděli si ho sbor zvolil za svého pastora. Ještě asi rok jsem dodržovala smlouvu.

V tom roce došlo k události, která byla *kličitá*. Uvědomila jsem si, že Satan lže, že *existuje* moc, která je větší než jeho, a že odpovědi musí být Ježíš. Krátce poté, co jsem začala chodit do toho malého sboru, přišel ke mě Satan evidentně velmi rozzloben. Řekl mi, že v »jeho« nemocnici v jednom blízkém městě je jedna »mladá doktorka, která si myslí, kdovíjak je chytrá«. Tato doktorka nejenže se mu silně plete do cesty tím, že se »všude modlí a káže«, ale

dokonce si troufla na několik jeho nejvyšších čarodějnic a ruší jejich práci v této nemocnici. Satan mi přikázal, abych po celých Spojených státech zorganizovala mezi nejvyššími čarodějnicemi tažení na likvidaci této doktorky. Bylo mu jedno, jak to uděláme, ale ta doktorka *musí* zemřít, a to rychle. Asi až za dva roky jsem se dozvěděla, že tou doktorkou byla Rebeka. Měla se stát cílem tohoto masivního útoku čarodějnických sil, které ji měly zlikvidovat. Chvěji se při pomyslení, co by se stalo, kdybychom uspěli. Chvála Bohu, že jsme neuspěli! Jako člověk, který koná řádně své povinnosti, jsem zvedla telefon a zavolala Helenu, která byla tehdy v této nemocnici hlavní čarodějnici. Oznámila jsem jí Satanův rozkaz a pověřila ji, aby zorganizovala ostatní.

V následujících měsících jsem si sotva na tu věc vzpomněla, až na to, že jsem pravidelně prováděla nezbytné inkantace. Pak náhle, asi po šesti měsících, jsem si všimla, že pokaždé, když provádím zařikávání směrem k té doktorce, démoni se vracejí ke mně neschopni prorazit. Vůbec se jim to nelíbilo! To byla komplikace, kterou jsem právě tehdy nepotřebovala! Byla jsem zmatena, protože něco takového se mi ještě nestalo. S nikým jsem o tomto problému nemluvila, protože připustit, že má moc selhává, by pro mne bylo fatální. Asi tři týdny předtím, než jsem se obrátila k Ježíši, mi zavolala Helena. Ta doktorka, co před čtyřmi měsíci opouštěla nemocnici a byla na smrt nemocná, se právě toho dne vrátila do práce. A nejen, že se vrátila, ale byla také úplně zdravá! Byla jsem šokována. Jak se to mohlo stát? Tehdy mi došlo, že nás zastavila moc, která je mnohem větší než vše, co jsem dosud viděla, a vzpomněla jsem si na ty řetězové anděly v Kalifornii. Tato doktorka musí mít tutéž moc, jakou měla ta rodina! Uvědomila jsem si, že tou mocí je Ježíš Kristus.

Ještě téhož dne se opět ukázal Satan. Nanejvýš nešťastný chtěl se zeptat, proč se nám nedaří. »Ty to nevíš?! « otázala jsem se. »Vím, « odvětil, »ale chci vědět, jestli to víš ty. « »No, myslím si, že nás někdo zastavil modlitbou. « »To je správné, « zněla jeho úsečná odpověď. Pak zmizel. Během celé té doby jsem pravidelně chodila do toho malého shromáždění. Netrvalo dlouho, a uvědomila jsem si, že jsem bezmocná. Na to, abych je zničila, nemám. Tito lidé všechny triky, které jsem vyzkoušela, znali, ale přesto mne stáli, milovali a modlili se za mne. Zamilovala jsem si je. Tito lidé byli opravdoví. Milovali Pána tak, že nedbali na to, kdo jsem, odkud pocházím, jak se oblékám, jak mluvím. Záleželo jim jen na mé duši. Záleželo jim na ní tak, že se nepřestávali modlit.

Jednoho nedělního večera mne svými modlitbami dostali až přímo před oltář, kde jsem konečně řekla: »Ježíši, já tě chci a potřebuji, prosím, odpusť mi a vstup do mého srdce a života. « Jaký to byl zápas! Men-Čen a ostatní démoni se snažili zavřít mi ústa. Neustále v mém nitru křičeli, že mi lžou, Bůh neexistuje a Ježíš je skutečně mrtvý. Ale já věděla, že jsou to lháři, a neposlouchala jsem je. Men-Čen a ostatní démoni měli tehdy plné ruce práce. První, co udělali, bylo, že hned odletěli Satanovi říci, co jsem provedla. Pak začalo lítat peří! Toho večera, když jsem se vrátila domů, Satan si se mnou přišel pohovořit. Ale tentokrát to bylo všechno podivuhodně jiné. Obvykle přicházel až ke mně, položil mi ruce na ramena nebo mne vzal do náruče. Tentokrát stál opodál. Viděla jsem, že má s sebou mnoho velmi mocných démonů, ale i oni zachovávali odstup. Zuřil jako pominitý! Zařval na mne: »Co si to u všech čertů představuješ?! « »Odcházím od tebe, « odvětila jsem. »To *nemůžeš!* « »To u všech čertů můžu - a zrovna jsem to udělala! « »Jsi moje nevěsta, získal jsem si tě. A jestli neuděláš, co ti říkám, zabiji tě. Z té smlouvy se nevysvlékneš! « »Stokrát raději zemřu pro Boha, než abych zůstala tvou nevěstou. Ten kontrakt už neplatí, protože ho přikryla Ježíšova krev. Nemáš mi co nabídnout, jenom lži a zahynutí. « »Rozhodla ses špatně, hned ti to dokážu. « »Ty.....! Vypadni z mého domu!« »Á, vidíš, ty vůbec žádná křesťanka nejsi! « »Co tím chceš říct? « »Křesťané přece neklejí.« Nato jsem nepomyslela, vždyť jsem byla křesťankou pár hodin, a mimo sbor jsem byla zvyklá mluvit, jak se mi zlíbilo. »No a co, vím, že jsem křesťanka, protože jsem poprosila Ježíše, aby mi odpustil mé hříchy a vstoupil do mého srdce - **a vím, že to udělal!** « »To si jen myslíš, to se ve skutečnosti nestalo. « To už jsem se tak rozčilila, že jsem se pokusila udělat krok k Satanovi a dát mu pěstí do nosu, ale z jakéhosi důvodu jsem se nemohla pohnout. Mezitím byl Satan tak rozzloben, že na mne chrlil samé výhrůžky. Náhle jsem ucítila, jak mne zaplavil hřejivý pokoj, a poprvé jsem neklamně slyšela, jak Pán promlouvá k mému srdci a duchu. »Neboj se mé dítě: *JÁ JSEM zde*, nemůže ti ublížit.« Znovu jsem řekla Satanovi, aby odešel, ale tentokrát jsem použila jména Ježíš, a v mžiku zmizel. Počítám, že po další dva týdny Satan ke mně přišel tak dvacetkrát. Někdy velmi šarmantně, snaže se vystupovat jako milovník, ale obvykle v hněvu. Snažil se mne přesvědčit, abych si to rozmyslela. Řekl mi, že Ježíš je mrtvý. Vyhrožoval mi mnoha věcmi, ale ani jednou se ke mně nepřiblížil. Vždy stál opodál, a stejně tak démoni.

Mnohokrát se stalo, že přišlo mnoho démonů a evidentně měli v úmyslu mne mučit tak jako ti čtyři předtím, ale pokaždé se přede mnou zarazili a vyhlíželi zmateně; předěšení se pak obrátili a beze slova zmizeli. Postupně mi docházelo, že musím mít nějakou zvláštní ochranu od Pána. Vypadalo, že dokonce ani Men-Čen, i když mne po celou tu dobu trápil, není schopen se na mne obořit, jak to dělával – teď jsem měla větší vládu já nad ním. Navzdory zvláštní ochraně, kterou jsem měla, podařilo se Men-Čenovi vyvolat u mne velice vážné onemocnění. Do dvou týdnů jsem skončila v jedné nemocnici mimo své bydliště. Tehdy jsem si neuvědomila, že to dovolil Pán. Na tomto místě měla začít má dlouhá cesta k úplnému osvobození od démonů a k úplnému vydání se Ježíši jako Pánu a Mistru, mému Spasiteli.

Tak jsem přistála jako pacient v cizí nemocnici v cizím městě. Do dvou týdnů od přijetí Ježíše jsem přišla o téměř vše, co jsem díky satanismu získala. Ale chvála Pánu, on měl nad tím vším vládu: začala jsem svůj nový život s Ježíšem a konečně se setkala právě s tím člověkem, kterého jsem se tak snažila zabít – s Rebekou.

KAPITOLA 10 – *Setkání*

ELAINE VYPRÁVÍ:

Dva týdny poté, co jsem odmítla Satana a svým Pánem a Místrem učinila Ježíše, jsem těžce onemocněla. Uprchlá jsem do jiného města, kde se právě nacházela nemocnice *Memoriál Hospital*. V práci jsem se zhroutila a sanitka mne odvezla na pohotovost. Neznala jsem v tom městě žádného lékaře, a tak mne přidělili pomocnému lékaři a nemocničnímu lékaři, který měl té noci službu. Byla jsem v zoufalém stavu, měla jsem silné bolesti. Byla jsem tak opuštěná, tak vyděšená! Právě když jsem v tomto stavu ležela na nepohodlném vozíku na pohotovosti, vstoupila do mého života Rebeka. Byla jsem šokována. Za prvé jsem nikdy neměla lékařku. Za druhé byla mladá i velmi hezká. Nadto z ní vyzařovalo cosi, co jsem nemohla nahmatat, ale silně jsem to vnímala. Démoni ve mně to cítili také – a vůbec se jim to nelíbilo. Přímou jsem cítila, jak se začínají kroutit a svíjet, jak reptají a říkají mi, abych si s touto osobou nezačínala. Jakkoli jsem na tom byla bídne, mé oči – když tu stála a mluvila se mnou-jako by byly přitahovány k límci jejího bílého pláště, kde měla přišpendlený zlatý špendlík, kde bylo napsáno »Jesus Is Life«.

Konečně má zvědavost zvítězila nad plachostí, natáhla jsem ruku ke špendlíku a zeptala se: »Vy jste křesťanka?« »Ano,« odpověděla s úsměvem, »a vy? « Přikývla jsem. »Stala jsem se křesťankou před dvěma týdny.« »Dobře jste udělala! « řekla srdečně. »To je to nejdůležitější rozhodnutí, které kdo může udělat.« Pak podruhé onen laskavý tichý hlas ve mně promluvil: „Naslouchej dobře této mladé ženě. Je má služebnice a vyučí tě mnohému, co potřebuješ vědět.“ Už jsem věděla, že je to Pánův hlas, ale byla jsem příliš vylekaná a nejistá, než abych mu mohla plně důvěřovat. Trvalo ještě mnoho měsíců, než jsem dospěla tak daleko, abych mohla důvěřovat Pánu i Rebece. Rebeka mne ten večer přijímala do této nemocnice. Ráno jsem ke svému velkému zklamání zjistila, že nebude mým ošetřujícím lékařem. Přidělili mne jednomu mladému muži, který byl Rebece podřízen a k němuž jsem měla silné antipatie. Musím dodat, že on tyto antipatie opětoval. Nevěřil, že mám bolesti, ba ani, že jsem nemocná. Pro jeho ignoranci a nešetrný postoj jsem mnoho dní a nocí strávila v bolestech a slzách.

Druhý den po mém přijetí se Rebeka vrátila a mluvila se mnou. Přinesla bibli a dala mi ji. Znovu jsem byla šokována. Doktoři přece neobcházejí pacienty a nerozdávají bible! Alespoň nakolik si pamatují. Nejenže mi dala bibli, ale také mi uložila, co si mám číst, a modlila se se mnou! Nejprve mi uložila *Jakubovu epištolu*. Když jsem ji četla, stále více jsem se zlobila, protože mne znovu a znovu hryzlo svědomí. Ani démonům se to nelíbilo. Když se tu Rebeka příštího dne otočila, měli jsme všichni prachmizernou náladu. Byla jsem tak dopálená, že jsem po ní tou bibli mrštila. Jen uhnula, zvedla ji, usmála se a pravila: »Co je? Udeřilo Boží slovo na nějaké bolavé místo? Tady máte další úkol...« Démoni i já jsme hrozně zuřili, protože náš hněv jako by na ni vůbec neplatil! To bylo první z mnoha setkání, kdy jsme s Rebekou vnikaly do písem. Pomalu jsem začala duchovně růst. Démoni z toho byli celí bez sebe. Pak mne téměř pokaždé zablokovali a mluvili s Rebekou za mě. Když se jí snažili ode mne odehnat, nebyli zrovna zdvořilí. Každý den jsem si myslela, že ji už určitě neuvidím, ale vždycky se vrátila.

REBEKA VYPRÁVÍ:

Když jsem se poprvé setkala s Elaine, neměla jsem představu, kdo je, ani zeje zapletena do satanismu. Na Pánův příkaz jsem jí koupila Bibli. Tehdy jsem si neuvědomovala, že většinou mluvím s démony v Elaine místo s Elaine samotnou. Chovala se nemožně! Či spíše démoni. Zlobila mne, a proto jsem jí nejprve dala za úkol *Jakuba*, neboť *Jakub* zdůrazňuje, jak je nutné, abychom krotili svůj jazyk. Elainein první pobyt v nemocnici trval šest týdnů. Prošla všemi možnými vyšetřeními, a přesto jsme nemohli zjistit, co jí je. Ještě jsem nevěděla o démonických nemocích, a všechny mé modlitby o radu Pán jako by ponechával záměrně bez odpovědi. Ostatní lékaři dospěli k závěru, že jí nic není. Ale já se s tím nemohla smířit. Nicméně nakonec byla propuštěna. O dva dny později, když jsem měla o víkendů službu, přišla Elaine na pohotovost. Znovu jsem jí dostala na starost, než se v pondělí vrátí můj pomocný lékař. Stěžovala si zase na stejné bolesti a příznaky. Byla to obtížná situace. Opravdu jsem měla za to, že je nemocná, ale neměla jsem nejmenší představu, co se děje. Dala mi otázku, která byla výzvou. »Paní doktorko, proč jsem pořád nemocná? Dokonce jsem šla za staršími sboru a požádala je, aby se za mne modlili a prosili Boha za uzdravení. Proč neodpovídá? Udělala jsem něco špatně?« To byla skutečná výzva! Nejenže jsem nevěděla, co se odehrává v jejím těle, ale Pán se zvláštním způsobem rozhodl mlčet - a to navzdory mnoha mým modlitbám, kdy jsem ho žádala o radu v této věci. Řekla jsem Elaine, že nevím, proč ji Pán nechce uzdravit, ale že jsem si jista, že má pro to důvod. Sepsala jsem přijímací protokol, domnívám

se, že její případ prostě předám svému pomocnému lékaři a jednomu ze specialistů a nebudu se tím už muset zabývat. Avšak Pán měl jiné plány!

ELAINE VYPRÁVÍ:

Když jsem byla v nemocnici poprvé, byla jsem poměrně v bezpečí. Satan a jeho démoni nejsou všudypřítomní jako Pán - a novinky se v jeho říši nešíří příliš rychle. Nikdo v nemocnici tehdy o mém opuštění Satana a obrácení se ke Kristu nevěděl. Ale tentokrát to bylo jinak. Mnoho lékařů a sester byli satanisté a rozkřiklo se to. Měli mne zabít za to, že jsem zradila Satana. Celý ten čas jsem trávila zápasem o život. Byla jsem silnější než všichni tamní satanisté a poměrně snadno jsem vítězila. Nevěděla jsem, že už těchto schopností nemám používat. Satan a démoni mě stále nechávali, protože věděli, že dokud jich buclu používat, nebudu moci duchovně růst, jak bych měla. Rebece jsem samozřejmě nic neřekla. Ještě jsem jí nedůvěřovala, ale natolik se lišila od všech lékařů, na které jsem prozatím narazila, že jsem se rozhodla ponechat si ji jako svého osobního lékaře.

Když mne příštího dne navštívil specialista, okamžitě jsem ho poznala. Byl to jeden z výše postavených satanistů. Nikdy jsem ho neměla ráda. Úmyslně jsem vyprovokovala boj - a mí démoni ho důkladně zpráskali. Byl po této první bitvě tak fyzicky zbitý, že tři dny nepřišel do práce. Jen týden stačil, a nenáviděl mne a bál se mne tak, že mne odmítl ošetřovat. Přesně to jsem chtěla. Pomocný lékař, to bylo něco jiného. Nebyl satanista, ale ani křesťan. Už od začátku jsem mu nebyla sympatická, ale byl vázán nařízením výcvikového programu, a musel mi poskytovat náležitou péči. Ztrpčovala jsem mu život, stejně jako on mně. Svým astrálním tělem jsem vnikla do jeho bytu a černým fixem jsem odshora dolů popsala stěny *velmi* nezdvořilými vzkazy - a pak jsem se pod to podepsala. Když byl doma, házela jsem po něm nádobím. Několikrát jsem mu vypnula ledničku, takže všechno jídlo v ní se zkazilo. Pokaždé, když se pokusil někoho přivést a ty vzkazy mu ukázat, jeden z mých démonů mne předem upozornil a já ho nechala ty stěny očistit, dříve než kdokoli mohl ty nápisy spatřit. Lékař se brzy poučil, že si nemůže dovolit o tom, co se děje, jen tak mluvit, protože by si všichni mysleli, že se zbláznil. Začal mne nenávidět a obávat se mne tak, že do dvou týdnů i on můj případ odmítl. Teď už zbyla jen Rebece. Vyzařovala z ní láska, kterou jsem nechápala, ale která mne přitahovala. Má láska k ní rychle rostla a hluboko uvnitř jsem poznala, že ona jediná má odpověď na to, jak bych mohla být osvobozena.

REBEKA VYPRÁVÍ:

Úleva, že jsem Elainin případ mohla předat jiným, neměla dlouhého trvání. Ani ne za dva týdny po jejím přijetí přišel za mnou pomocný lékař a řekl mi, že kašle na to, jaké důsledky to pro něho bude mít, ale už nechce mít s Elaine nic společného. A na konci týdne přišel i specialista a řekl mi, že je mu jedno, co budu s Elaine dělat, ale on že si nad jejím případem myje ruce. Už se o ni nebude starat. Byla jsem v koncích! Ani já nevěděla co s ní! Jak jsem Elaine den za dnem navštěvovala, zdálo se, že v jejím duchovním růstu vždy dospějeme k určitému bodu, a pak nás cosi zastaví. Většinou se chovala naprosto nemožně. Nevěděla jsem, že jsou to démoni, kteří se mě snaží odehnat. Ani jsem nevěděla, že demony má! Čas od času jsem byla tak frustrována, že jsem ji prostě chtěla propustit a sdělit jí, že už pro ni nemohu nic udělat. Pokaždé, když jsem se dostala až k tomuto bodu, Pán dovolil Satanu, aby mne pokoušel, takže jsem padla na tvář, úplně se sesypala a pokorně jsem žádala Pána o odpuštění. Pak mi vždy řekl: »Nuže, viz mou trpělivost, kterou musím s tebou mít. Což nemůžeš prokázat tutéž trpělivost i mému dítěti Elaine? « Samozřejmě, Pán vždycky zvítězil! A tak jsem znovu prosila Pána, aby mi dal do srdce lásku k Elaine, a pak jsem jí šla další den navštívit. Konečně po třech týdnech jsem se vážně zamyslela a strávila celý víkend na modlitbě a půstu, žádajíc Pána, aby mi dal klíč k Elainině případu. V neděli pozdě večer Otec ke mně promluvil: »Nemluvila jsi s Elaine o tom, jak hluboko se zapletla do okultismu.« Pak mi to všechno připadalo tak prosté. Měla jsem ty příznaky už dávno rozpoznat, ale Satan oslepil mou mysl.

V pondělí ráno jsem přišla k Elaine a řekla jí, že je jedna oblast, kterou jsme ještě neprohrály. »A co? « »Hluboce ses zapletla do okultismu. « Zjevně byla šokována. Seděla a celou minutu na mne beze slova zírala. »Jak ses to dozvěděla?! « »Strávila jsem tenhle víkend na modlitbě a půstu a prosila Otce, aby mi ukázal klíč ke tvému případu. A on mi to řekl. « Řekla jsem jí, že jako křesťanka musí všechno vyznat Pánu. Cokoliv, co souvisí s okulními věcmi, musí vyznat Pánu jako zlé, poprosit ho o odpuštění a také, aby to všechno vzal pryč a svou drahou krví uzavřel všechny brány, kudy se k ní vchází. Rozhodně tomu vzdorovala. Nakonec jsem jí v zoufalství řekla: »Elaine, já na tebe nestačím. Ale vím, kdo na tebe stačí, a to je Pán. A tak se teď jdu modlit a svěřuji tě do jeho rukou a budu ho prosit, aby s tebou jednal. « A odešla jsem.

ELAINE VYPRÁVÍ:

Nikdy jsem nebyla tak šokována, jako když Rebece vstoupila do pokoje a s ledovým klidem mi sdělila, že jsem se zapletla do okultismu. Věděla jsem, že jsou jen dva zdroje, odkud mohla tuto informaci získat. Jedním byl Satan, a tím

druhým Bůh. To byl v mém životě skutečný obrat. Když se Rebeka modlila k Pánu, aby »se mne ujal«, určitě to udělá. Od této chvíle se Rebeka modlila tuto modlitbu každý den. Jak jsem ji za to nenáviděla! Pán však všechny démonské překážky prolomil a v následujících dnech a týdnech jsem pomalu začínala chápat, že jako křesťanka *musím* Pánem a Spasitelem svého života učinit jen a jen Ježíše. Začínala jsem Rebece stále více důvěřovat a také má láska k ní rostla. Začala jsem vnímat její hlubokou oddanost Pánu a snažila se utvářet svůj život podle ní. Dozvěděla jsem se od ní, že kontrakt, který jsem před lety podepsala svou vlastní krví, je ve skutečnosti smazán krví Ježíše. Tento zápas vůbec nebyl pro mě ani pro Rebeku jednoduchý. Ale každý den jsem z Boží milosti o kousek duchovně povyrosla a mé tělesné problémy se začaly ztrácet. Nakonec přišel den, kdy mi Rebeka sdělila, že Pán mi říká, abych se v boji proti Satanu naučila stát na vlastních nohou. Mohu stát na vlastních nohou mimo nemocnici. Tak jsem byla definitivně propuštěna.

KAPITOLA 11 – Nástup *do duchovního boje*

REBEKA VYPRÁVÍ:

Měsíc poté, co byla Elaine definitivně propuštěna z nemocnice, jsem ji dále navštěvovala jako svého pacienta! Pak nás Satan pěkně »stiskl«. Elaine mi jednou večer zavolala z domu - a já hned poznala, že je hluboce rozrušena. Obdržela toho dne stejně jako já dopis od Bratrstva. V dopise, který byl adresován mně, bylo do nejmenších podrobností uvedeno, co jsem v posledních dvou týdnech dělala, až po to, co jsem nakupovala v potravinářském obchodě. Znali mou adresu i telefonní číslo. Pohrozili mi, že jestli s Elaine ještě jednou promluví nebo ji navštívím, chytí mne a budou mne obětovat. V dopise určeném Elaine stálo, že jestli mne ještě jednou navštíví a bude se mnou mluvit a jestli se nevrátí a nebude činit pokání a nebude zase sloužit Satanu, zmocní se jí a budou ji obětovat na příštím Černém sabatu. Jeden řádek v obou těchto dopisech se velmi podobal dopisu vojevůdce syrského krále, který napsal králi Ezechiášovi. V těch dopisech stálo: »Vy dvě jste blázni, jestli si myslíte, že vás Bůh ochrání před Knížetem temnosti! « (Viz Izaiáše, 36. a 37. kapitolu.) »Co budeme dělat? « ptala se Elaine. Veškeré kontakty se mnou chtěla přervat v naději, že tím zabrání, aby mi Bratrstvo ublížilo. Já jsem však byla přesvědčena, že to není Pánova vůle. Byla jsem otřesena. Řekla jsem jí, že musím tuto situaci přinést Pánu na modlitbě a zeptat se jej, co po nás chce. Věděla jsem, že nemůžeme utéci. Před Satanem se neschováš. Obě jsme až příliš dobře věděly, že tito lidé jsou schopni své hrozby uskutečnit. Vzpomněla jsem si na toho mladého pastora, který jim padl do rukou, a téměř ho umučili k smrti. Také jsem věděla, co mne čeká, kdyby na mne vztáhli ruce. Nedlouho předtím mi Pán dal vidění, jak tato skupina obětuje pannu – smrt je pro takovou oběť vysvobozením!

Přednesla jsem tuto věc Pánu na modlitbách. Řekl mi, že chce, abych Elaine přiměla, aby se ke mně ihned přestěhovala, protože zatím nemá tolik víry, aby mohla stát na vlastních nohou. Neměla žádné přátele a byla úplně osamocená. Otec mi řekl, že Elaine si spíše vezme život, než aby znovu upadla do rukou kultu. Až příliš dobře věděla, jaký osud by ji čekal. Když se Elaine přestěhuje ke mně, bude to znamenat, že útok bude směřovat přímo proti mému domu. Po další dva dny jsem byla doslova nemocná strachy, když jsem zápasila s tím jak se rozhodnout. Nejsem zrovna typ mučedníka! Kdyby na mne Bratrstvo vztáhlo ruce, tělesné mučení, které by mne určitě očekávalo, bych nevydržela. Tehdy jsem si zamilovala Elaine natolik, že bych ani nevydržela dívat se na to, jak ji mučí. Přišlo mi na mysl, že už téměř dva roky prosím Pána, aby mi dovolil postavit se do mezery za tuto oblast.

Věděla jsem, že když už teď v této mezeře stojím, může Pán shledat nutné dovolit Satanu, aby na mne vztáhl ruku tak, jako tomu bylo v mnoha případech po celé věky, počínaje Štěpánem, prvním křesťanským mučedníkem. Věděla jsem, že předat tuto věc policii by bylo marné, neboť v této oblasti bylo tolik policistů zapojeno do Bratrstva. Tváří v tvář tak velké a dobře vycvičené armádě, jakou měl Satan, jsme byly obě bezmocné. Současně jsem však věděla, že odmítnout Otcovu vůli by bylo totéž jako zapřít Ježíše. Konečně, druhou noc jsem se Pánu zcela otevřela. V pláči jsem se vrhla před Otcem k zemi a vzlykajíc jsem mu řekla: »Otče, Otče, já mám takový strach! Já tělesné mučení prostě nevydržím, ani se nemůžu dívat na to, jak mučí Elaine. Ale nemůžu zapřít tebe ani Ježíše. To prostě nemůžu. Udělám, co bude tvá vůle, ale pomoz mi, já se tak bojím! «

V té chvíli mi Pán začal sloužit. Ne že bych se bála méně, ale nějak jsem měla sílu jít dál a učinit, co jsem věděla, že učinit mám. Příštího dne jsem zavolala Elaine a vysvětlila jí, že odpoledne po práci pro ni přijedu a musí se ke mně přistěhovat. Šokovalo ji to. Řekla mi, že jsem se úplně zbláznila a že to odmítá. Já jí však řekla, zeje to příkaz od Pána, a zejí opravdu nic jiného nezbyvá, chce-li poslouchat Ježíše a sloužit mu. A tak se Elaine toho dne přistěhovala ke mně a od té doby jsme žily a sloužily Pánu společně. Do oné noci, kdy Bratrstvo mělo konat Černý sabat, zbývaly dva týdny. Elainino přestěhování je rozběsnilo a zcela otevřeně nám to také dali znát. Nejruznějším způsobem nás obtěžovali: ve dne v noci zvonily telefony, o půlnoci bouchali na zeď a na dveře, v noci nám házeli kamení do oken, a dokonce nám

vystříleli díry do zdi. Poznala jsem, že tu skutečně jde o duchovní boj. Vybojovat jej může pouze Bůh. Společně s Elaine jsme četly a prožívaly příběh krále Joza-fata z 2. Paralipomenon 20. Proti králi Jozafatovi vytáhlo obrovské vojsko. Proti této armádě neměl žádnou naději. A tak spolu se svým lidem přednesl tuto věc Hospodinu - a Hospodin jim odpověděl, že tento boj je jeho a že On, Hospodin, je ochrání. Řekla jsem Elaine, že naše jediná naděje je stát ve víře, že tento boj vybojuje za nás Pán. Kdyby v této bitvě nebojoval on, musely bychom prostě důvěřovat, že nám dá sílu vydržet, ať už bude jeho vůle s námi jakákoli. Modlila jsem se, že kdyby Bratrstvu dovolil nás mučit, aby nám dal sílu nezapřít Ježíše, bez ohledu na to, co s námi budou dělat. Ať už to dopadne jakkoli, věděla jsem, že musím stát při Elaine a podpírat její víru až do konce. Svým rodičům jsem o tom nic neřekla, protože jsem nechtěla riskovat, aby se na ně svezl hněv Bratrstva. Opravdu nebylo nikoho, na koho bychom se mohli obrátit o pomoc, leda na Pána. Musela jsem však říci své spolubydlící, co se děje. Byla z toho tak vyděšená, že se na dva týdny odstěhovala.

Jak ty dva týdny ubíhaly a obtěžování narůstalo, opět a opět jsme si s Elaine pročetly tu pasáž z Paralipomenon. Den před Černým sabatem jsem seděla v nemocniční knihovně, když tu jedna studentka medicíny, která byla křesťanka, šla kolem a upustila mi do klína jakýsi lístek. Byly na něm nějaké verše z Písma. Řekla mi, že neví, proč mi je dává, ale že jí Pán už tři dny klade na srdce, aby mi je napsala a dala mi je. Mám tento lístek stále. Je na něm přesně toto: „*Nebojte se vy, ani se lekejte... nebo ne váš bude boj, ale Boží... Nebudete vy bojovati tuto. Postavte se, stůjte a vizte vysvobození Hospodinovo při sobě...2. Paralipomenon 20,15.17*“ To byly právě ty verše, na které jsme se s Elaine postavily. Nikdy nedokážu vyjádřit, co jsem v té chvíli cítila. Poprvé jsem neměla nejmenších pochyb o tom, že Otec bude bojovat za nás, a my budeme v bezpečí. A tak to také bylo. V tu noc, kterou určilo Bratrstvo, jsme s Elaine seděly vzhůru až do půlnoci a poslouchaly nahrávky a chválily Pána zpěvem. Když hodiny odbíjely dvanáct, zpívali zrovna Bili a Gloria Gaitherovi. Byla to píseň *Je dokonáno*. A my tu stály a chválily Boha, že je dokonáno. Dodržel slovo a vybojoval ten boj za nás. Nic se nám nestalo. Šly jsme do postele a po zbytek noci pokojně spaly. Boj začal teprve den po Černém sabatu. Démoni v Elaine se jí očividně snažili zabít. Až do té chvíle Elaine tvrději odmítala, že by v ní byli démoni. Avšak tohoto večera ji cosi popadlo a mrštilo to s ní na zem. Měla nesnesitelnou bolest v hrudi, jako by měla infarkt. Nevěděla jsem co dělat. Tak jsem vykřikla k Pánu, aby zasáhl. Zasáhl a bolest přestala. »Elaine, to musí být démon! Proč to pořád popíráš? « »Ano, byl to Men-Čen. Snaží se mi zachvátit srdce. « »Kdo to je Men-Čen?« »Men-Čen je démon, který je po léta mým vůdcovským duchem. Má od Satana příkazáno mne zabít. « V té době jsem o boji proti démonům věděla velmi málo, ale měla jsem za to, že určitě je třeba stavět se jim na odpor, stejně tak jako mne Pán naučil vzpírat se Satanu, to znamená nahlas a ve jménu Ježíše. Vyprávěla jsem o tom Elaine a řekla jí, že má Men-Čenovi nahlas ve jménu Ježíše poručit, aby přestal a odešel. Tento návrh jí byl velmi nepříjemný a rovnou to odmítla. Po další dva dny s ní Men-Čen pořád házel na zem. Pokaždé se zdráhala otevřít ústa, a tak jsem mu nakonec ve jménu Ježíše poručila já - a on přestal. Věděla jsem, že i Elaine se musí naučit bojovat. Pán nedovolí, abych za ni bojovala donekonečna. Nyní jsem se s Elaine neshodla. Příčinou byla její tvrdost, která jí sice umožnila všechna ta léta přežít, ale nyní nebyla na místě. Konečně třetího dne, když ji Men-Čen stále napadal, v největším zoufalství jsem ji vyprovodila k předním dveřím.

Otevřela jsem je a řekla: »Jestli se nepokoříš a neuděláš, co po tobě Pán chce, jestli se Men-Čenovi nepostavíš a nahlas mu nepřikážeš a jestli proti němu nezačneš bojovat, zabije tě. Teď jdi ven, kde tě nikdo nebude slyšet, a nevracej se, dokud si tu věc nevyřídíš! Jestli mu dovolíš, aby tě zabil, tak nechci, aby se to stalo uprostřed mého obýváku. « Šla - a mne ihned přepadla hrůza. Co jsem to udělala? Co když ji zabije? To jsem přece nechtěla! Nebyla jsem na ni příliš tvrdá? Padla jsem na kolena a vroucně se za ni modlila. Ještě jsem se modlila, když se Elaine za chvíli vrátila jako beránek. Strašně se mi ulevilo, že je celá. »No, tak co se stalo? « »Udělal jsem, jak říkala, a poručila jsem mu odejít - a on šel. « Od té doby boj nabýval na intenzitě. Začal ji sužovat Ri-Čen a mnozí další. Věděla jsem, že jestliže démoni nebudou do týdne vyhnáni, zabijí ji. Vymítáním démonů jsem se vlastně dosud nezabývala a nebyla jsem si jistá, co mám dělat. Tak jsem ve středu ráno zavolala pastora Patovi a vysvětlila mu situaci. (Neobrátila jsem se na pastora místního sboru u nemocnice, který jsem navštěvovala, protože jsem měla pocit, že by nám nebyl schopen pomoci. Později se ukázalo, že mé rozpoznání bylo správné. Bylo to od Pána.) Řekla jsem mu, že mám pocit, že jestliže Elaine nebude toho dne osvobozena, že ji démoni zabijí. Řekl mi, abych ji toho večera přivedla na modlitební shromáždění, a pak se budeme zabývat těmi démony, jak nás povede Pán. Byl to tuhý boj dostat Elaine na to shromáždění, neboť démoni dělali vše, jen aby se mi to nepodařilo. Přímou jsem ji musela odnést do auta a tam připásat popruhem. Kromě Pána se nikdo nikdy nedoví, co musela Elaine přestát, než to modlitební shromáždění skončilo. Démoni rvali a trhali její tělo zevnitř a snažili se ji zabít, jen aby nebyli vyhnáni. Velice obdivuji její odvalu a pevnost jejího rozhodnutí. Ani jednou si nepostěžovala na muka, která musela snést. Když modlitební shromáždění skončilo, poprosil pastor Pat nás dvě, jakož i dva starší sboru, abychom s ním šli do jeho pracovny. Myslím, že ani jeden z nás při vymítání ještě nebyl. Pastor Pat naproti tomu ano. Zahájil modlitbou. Poprosil Pána, aby tuto místnost neprodyšně uzavřel svými anděly tak, aby nic neproniklo dovnitř a nikdo z nás nemohl ven, dokud ta věc, pro kterou tu jsme, nebude uzavřena. Podívaly jsme se Elaine na sebe. Věděla jsem, že si myslí totéž co já: „**PÁNI!! JAK TOHLE DOPADNE?**“

Po modlitbě se pastor obrátil k Elaine a požádal ji, aby potvrdila, že učinila Ježíše svým Spasitelem, Pánem a Mistrem, a že odmítá Satana a vše, co pochází od něj, a že touží po tom, aby ji démoni opustili. Učinila tak. Od té chvíle vzplál boj. Démoni vyšli na povrch a začali mluvit skrze Elaine. Něco takového jsem ještě neviděla. Její oči, hlas, celý její vzhled se změnil. Nikdy nezapomenu na prvního démona. Náhle pronesl hrdelním mužským hlasem: »Jsem Jágog, démon smrti, a vy všichni jste blázni. Nemůžete vyhrát. Tohoto hnusného zrádce *zabijeme*. Patří Satanu – a on jí nedovolí žít. « Pastor Pat ani nehnul brvou: »Lžeš, ty hnusný duchu! Elaine je teď svatá půda. Patří Pánu – a ty to víš! Přikazuji ti ve jménu Ježíš, vyjdi z ní!« Boj zuřil osm hodin. Mnoho démonů vyšlo na povrch. Museli říci, kdo jsou – a byli vyhnáni. Bylo to úžasné. Duch svatý měl situaci plně v rukou. Používal si jednu jednoho a pak zase druhého a všichni jsme bezvadně spolupracovali. Všichni jsme vnímali přítomnost Pána v místnosti. Přikazovali jsme démonům v autoritě jména Ježíše, četli nahlas Písmo, zpívali na oslavu Pána, modlili se a chválili Ježíše za jeho úplné vítězství nad Satanem. Zejména při chvalo zpěvech démoni trpěli a očividně rychle slábli. Mnozí z nich vycházeli se silným kašlem. Jaká to byla radost, jak jsme jákali, když vymítání konečně skončilo! Všichni jsme tu stáli, plakali, tleskali a chválili Pána v plné a nádherné jednotě. Vyčerpány, ale plné radosti jsme s Elaine celou cestu domů chválily Pána. Týdny, které následovaly po prvním osvobození, byly plné významných rozhodnutí, která měla ovlivnit celý další život Elainin i můj. Na počátku týdne ke mně promluvil Pán. Zeptal se mne, zda jsem ochotna svěřit mu svůj život nanovo tak, aby si mne mohl použít, jak bude chtít *On*, k přímému boji proti Satanu, abych stála »v mezeře«, a byly tak zachráněny mnohé duše, zvláště z Bratrstva. Pán mi řekl, že jestliže si zvolím tuto cestu, čeká mne utrpení a pronásledování. Také budu muset změnit své plány do budoucna. Ukázal mi, že budu velmi osamocena, že mne budou lidé odmítat a nakonec budu muset úplně položit i svou kariéru lékařky, ale že on bude vždy se mnou. Také mi řekl, že ztratím celou svou rodinu. Bylo to významné rozhodnutí. Vždy jsem se shlížela v onkologii a právě měsíc předtím jsem byla přijata na onkologické školení na jednom z nejprestižnějších institutů USA. Onkologie je oblast medicíny specializující se na léčbu rakoviny. Dostat se na takovéto školení bylo považováno za vyznamenání. Velmi jsem si přála specializovat se na tento obor. Pán mi řekl, že nedává svým dětem podřadné nabídky. Jestliže bych se však nemohla rozhodnout nasadit svůj život do boje proti Satanu, bude mi i tak bohatě žehnat.

Bylo to těžké rozhodnutí. Pán chtěl, abych zůstala v interní medicíně a otevřela si samostatnou soukromou praxi, abych mohla mít širší klientelu. Bylo to nutné, aby mi mohl posílat lidi, kterým jsem měla sloužit, zvláště členy kultu. Když jsem o tom přemýšlela, uvědomila jsem si, že Pána miluji tak, že bych sotva mohla dělat něco jiného, než co si přeje na prvním místě. Když jsem se o tom zmínila těm několika málo křesťanským kolegům v nemocnici i o tom, že nabídku onkologického institutu budu muset odmítnout, všichni mi řekli, že je čiré bláznovství o tom jen uvažovat. A nedostí na tom, mnozí přátelé na mne začali vyvíjet tlak, abych Elaine přiměla vystěhovat se. I přátelé, kteří o Elaine nevěděli, se bez zjevného důvodu postavili proti mně. Satan působil tak, abych na konci týdne neměla jediného přítele. Rodina i má spolubydlící na mne tlačili, abych přiměla Elaine k vystěhování. Mysleli si, že Pánu nerozumím. Dokonce mi zavolal i duchovní místního sboru v blízkosti nemocnice, kam jsem chodila, a radil mi, abych měla Elaine k tomu, aby se vystěhovala. Řekl mi také, že »si příliš pouštím lidi k tělu, zvláště Elaine«. A dodal, že dokud se Elaine nezbavím, nebudu v jeho sboru vítána! Byla jsem otřesena a ptala jsem se, zda jsem Pánu skutečně dobře rozuměla. Avšak v této době mi Duch svatý položil důrazně na srdce verš 1. Petrův 1,22: »...z čistého srdce jedni druhé milujte snažně«. To určitě nevyznívá tak, že bych si neměla lidi pouštět k tělu. Duch svatý mi také oživil verš Galatským 6,2: »Jedni druhých břemena neste, a tak plňte zákon Kristův. « Opět jsem měla v srdci a v duchu pokoj, který mi potvrdil, že jsem Pánu rozuměla správně.

Přesto na konci týdne jsem byla skleslá a sklíčená. V neděli jsem opět navštívila pastora Pata a podělila se s tím, co vše se stalo, a také se svou sklíčeností. Nikdy nezapomenu na jeho odpověď. Pohlédl mi přímo do očí a řekl: »Rebeko, vstoupit do duchovního boje v tak hlubokém odevzdání, jak to popisuješ, bude znamenat, že mnozí tě budou odmítat a že budeš prožívat mnohé trápení. Jestli to nedokážeš unést, pak toho raději hned nech! « Cítila jsem se takhle maličká! Ale právě toto jsem potřebovala slyšet. Příští den jsem se rozhodla. Řekla jsem Pánu, že mu dávám svůj život, aby si jej mohl použít v této nové dimenzi tak, jak to považuje za vhodné pro přímý boj proti Satanu, aby mohly být zachraňovány duše a oslaven Ježíš. Pak jsem si sedla a napsala řediteli školicího onkologického programu, že po mnoha modlitbách jsem poznala, že není Boží vůle, abych šla ve své kariéře tímto směrem, a programu se tedy nezúčastním. Jaký rozruch toto rozhodnutí v nemocnici vyvolalo! Vedoucí mého programu se rozzlobili a nemohli mé rozhodnutí pochopit. Snažila jsem se vysvětlit, že není Pánova vůle, abych se stala onkoložkou. Mysleli, že jsem se zbláznila. A kromě toho »vždyť přece Bůh takhle k lidem nemluví«. Většina křesťanů si snad ani neuvědomuje, že existuje duchovní svět, a nejen to, ale že každý čin, který v tomto fyzickém světě vykonáme, má dopad i do světa duchovního. Tento vztah příčiny a účinku mezi fyzickým a duchovním světem krásně popisuje Charles G. Finney:

Každý křesťan zanechává svým chováním určitý dojem a svědčí buď pro jednu nebo pro druhou stranu. Jeho pohledy, oblékání, celkové vystupování zanechávají trvalý dojem. Ať tak či onak, vždy

vydává svědectví pro nebo proti náboženství. Buď shromažďuje s Kristem, nebo rozptyluje. Při každém kroku zahraješ na struny, které se rozezní do celé věčnosti. Při každém pohybu se dotýkáš kláves, jejichž tón zazní ozvěnou přes všechny hory a doly nebe a temné prohlubně i hrobky pekla. Každým hnutím svého života vykonáváš ohromný vliv na duše kolem sebe - a tento vliv přesahuje bránu smrti.

The Last Call... For Reál Revival, J. T. C., s. 31.

Pak se stalo něco, co mi učinilo tuto pravdu realitou. Ještě jsem si neuvědomovala význam toho, jaké vlny vyvolají události mého života do duchovního světa. Za prvé jsem používala moci Ježíše Krista k eliminaci mnoha aktivit černé magie v jedné ze Satanových nemocnic. Pak si mne Pán použil v boji, v němž Satan ztratil jednu ze svých nejvyšších nevěst – což byla událost, která zajisté způsobila, že Satanova prestiž v jeho říši silně utrpěla. Krátce nato se Satanovi a jeho démonům nepodařilo použít Elaine a mne jako lidských obětí, protože Pán zasáhl a ochránil nás. Soudím, že takřikajíc poslední kapkou bylo mé úplné vydání se Pánu, aby si mne používal v přímém boji proti Satanovi. Vcelku jsem si neuvědomovala »vlny«, které toto vše vyvolává v duchovním světě. Tiše jsem si jednoho dne vyšla na dvorek, abych tu v tichosti pod stromy poobědvala na piknikovém stole. Když jsem tam tak seděla a těšila se ze slunečních paprsků, Bůh dovolil, aby závoj mezi duchovním a fyzickým světem se nakrátko protrhl.

Náhle se ukázala zářící postava a posadila se naproti mně. Měla podobu muže. Jak jsem seděla a v tichém úžasu na něho zírala, Duch svatý mi mocným způsobem zjevil, kdo to je. Byla to ta poslední bytost, o níž bych předpokládala, že se s ní kdy osobně setkám. Tato zářící postava, která se mi představila v jasu jako »anděl světla«, byl ve skutečnosti kníže temnosti, kníže mocností v ovzduší, vládce nad velkou říší zla – sám Satan! Nepamatuji se na detaily jeho vzezření, neboť jako bych se nemohla odtrhnout od jeho očí, které byly tak zlé. Byly jako černé uhly, měly hloubku a byla v nich zloba, která jakoby po mně sahala a hrozila mne pohltit. Jednu chvíli mi bylo, jako bych do té černé jámy, která byla v těch očích, padala, ale cosi mne zadrželo a poskytlo mi oporu. Poznala jsem, že Satan je velmi, velmi rozhněván. »Satane! « vykřikla jsem. Když Satan stroze přikývl a potvrdil tak, kdo je, otázala jsem se: »Co chceš? « »Ženo, ty si troufáš jít proti mně? « »Svůj život jsem vydala Bohu.« »**JÁ VÍM, ALE OPRAVDU SI TROUFÁŠ JÍT PROTIMNĚ?**«

Jeho opakovaná otázka mne překvapila a vyvedla z míry. V této chvíli jeho hněv očividně rostl, ale Duch svatý mne naplnil dokonalým pokojem, takže potom jsem žasla, že jsem nepociťovala žádný strach. »Satane, nejdu proti tobě ve své vlastní moci, ale v moci a autoritě Ježíše Krista.« »Měla by sis raději spočítat náklad. Tohle poradil Ježíš, kterému ty sloužíš, svým následovníkům. « A citoval přesně slovo za slovem: „*Chce-li někdo z vás stavět věž, což si napřed nesesedne a nespočítá náklad, má-li dost na dokončení stavby? Jinak – až položí základ a nebude moci dokončit – vysmějí se mu všichni, kteří to uvidí. «To je ten člověk,» řeknou, «který začal stavět, ale nemohl dokončit. « Nebo má-li nějaký král táhnout do boje, aby se střetl s jiným králem, což nezasedne nejprve k poradě, zda se může s deseti tisíci postavit tomu, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Nemůže-li, vyšle poselstvo, dokud je jeho protivník ještě daleko, a žádá o podmínky míru. Tak ani žádný z vás, kdo se nerozloučí se vším, co má, nemůže být mým učedníkem. Lukáš 14,28-33*“

»Ženo, měla by sis raději spočítat náklad, protože ti pravím, že obrátím tvůj život v taková muka a utrpení, o jakých nemáš ani potuchy!« Věděla jsem, že tato mocná bytost to míní smrtelně vážně, a poněvadž jsem vše svědila Pánu (vše, co mám, kariéru, rodinu, celý svůj život), neměla jsem nejmenších pochyb, že Satan si to vše od Otce vyžádá právě tak, jako to před mnoha lety učinil s Jobem. Byla to velmi realistická myšlenka., Konečně jsem odvětila: »Spočetla jsem náklad, jak jsem nejlépe uměla, a vím, že cokoli má v budoucnu přijít, bude pod dokonalou vládou mého Boha, a já prostě důvěřuji, že mi bude stačit jeho milost. Takže **ANO**, Satane, **TROUFÁM SI** přijmout autoritu a moc, kterou mi dal Ježíš, a ve jménu Ježíše Krista, svého Pána, **TROUFÁM SI** jít proti tobě! «

Nastala delší chvíle ticha a naše oči se zabořily do sebe. Opět jsem měla ten zvláštní pocit, že kdyby mne něco nedrželo, přepadla bych do toho hrozného zla, které jsem tam viděla. Pak Satan odměřeně přikývl a řekl: »Ať se tak stane.« S těmito slovy zmizel. Seděla jsem a přemýšlela o tom, co se stalo. Divila jsem se, že slunce nepřestalo hřejivě svítit, vánek jemně šelestit listovím stromů a ptáci nepřestávali zpívat. Vnímala jsem, že jsem jaksi právě učinila významný neodvolatelný krok. V době, kdy píší tuto knihu, ten náklad byl opravdu velký. Ztratila jsem celou rodinu, svou kariéru a vše, co jsem měla na zemských statcích. Mnoho jsem také vytrpěla tělesně. ALE skrze to všechno PÁN BYL SE MNOU, a co Satan chystá jako porážku, Pán obrátí ve vítězství. Od tohoto prvního setkání se Satanem byla má cesta velmi dlouhá a trnitá. Satan obrátil můj život v muka a utrpení, o nichž jsem neměla ani potuchy, a také vím, že toho má přijít ještě víc. Ale nikdy bych nemohla Pána poznat tak, jak jsem ho poznala, a ačkoli vím, že jsem teprve na začátku, mohu říci, že nic není tak cenné! Konečně rozumím, co znamenají slova Matouše 6,19-21, kde Ježíš říká: „*Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je neničí mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.*“

Tím nejvzácnějším pokladem, který člověk vůbec může mít, je osobní poznání Ježíše a Otce a Ducha svatého!

KAPITOLA 12 – Boj

REBEKA VYPRÁVÍ:

Další kapitolou v našem životě byl neúprosný boj, který trval osm týdnů. Když se nyní dívám zpět, uvědomuji si, že to byl čas intenzivního školení, kdy nás Pán krok za krokem uváděl do stále hlubšího poznání Satanovy říše a do toho jak proti ní bojovat. Do té doby jsem sotva co věděla o duchovním světě. Během těchto osmi týdnů jsem se Pána mnohokrát ptala, jak dlouho ještě bude muset tento boj trvat, a jeho odpověď vždy zněla: »Dokud se dosti nenaučíte. « Poněvadž Elaine tak hluboce zabředla do okultismu, musely jsme se, než mohla být démonů úplně zbavena, ještě mnoho učit. Za celých těchto osm týdnů jsme denně ani jedna neměly více než jednu nebo dvě hodiny trhaného spánku. V nemocnici jsem samozřejmě dále pracovala na plný úvazek, ale naštěstí jsem byla na rotaci, která nevyžadovala noční službu, a práce většinou sestávala z výzkumu. Každé ráno, když jsem se po další bezesné vyčerpávající noci připravovala na práci, zastavila jsem se na chvilku a zacitovala si Izaiáše 40,31: „*Ale ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peřím jako orlice; běží, avšak neumdlévají, chodí, a neustávají.*“

Každý den, když jsem si toto zaslíbení nárokovala, mi Pán jaksi dal sílu, abych ten den vydržela. Nikomu jsem se neodvážila říci, co se děje. Ani by to nepochopili – všichni ke mně byli tak jako tak nepřátelští. Samozřejmě to se netýkalo mých drahých rodičů, ale já je nechtěla znepokojovat. Tak jsme s Elaine bojovaly úplně samy, nepočítáme-li Pána. Ke konci tohoto období mi Pán dal pokyn, abych si přečetla knihu Nehemiáše. Tam jsem objevila pasáž, kde nepřátelé Nehemiáše hrozí Židům, že na ně zaútočí, aby jim překazili stavbu jeruzalémské zdi. Verše 4,21-23 praví: „*A pokračovali jsme v díle; polovina mužů držela kopy od svítání až do soumraku. V té době jsem také řekl lidu: »Každý se svým služebníkem nocujte uprostřed Jeruzaléma; v noci nás budou střežit, ve dne pracovat.« Nikdo z nás si nesvlékal šat, ani já ani moji bratři ani moji lidé ani strážní, které jsem měl při sobě...*“

Nehemiáš 6,15 mi říkal, že to trvalo 52 dní, než zdi byly dokončeny. Představila jsem si, že jestliže Pán mohl způsobit, aby Nehemiáš a všichni lidé se po 52 dní obešli beze spánku, může k tomu dát sílu i mně. Toto písmo bylo pro mne velkým potěšením, zvláště proto, že někteří lidé mi říkali: »Vypadáš unavená – a je to tvoje zodpovědnost před Pánem, aby sis každou noc pořádně odpočinula. Ani Pán by po tobě nic jiného nežádal.« Boj se odehrával na třech frontách: proti démonům, proti duchům lidí, kteří byli členy kultu, a proti lidem z Bratrstva, kteří byli posláni nás zabít. Boj začal týden po Elainině prvním osvobození. Odpoledne jsem právě mluvila s pastorem Patem, jak jsem to popsala v předchozí kapitole. Radil mi, abych se nesnažila pouštět se do démonů sama, neboť se obával, že by pro mne byli příliš silní. Toho dne začala Elaine zase mít bolesti v hrudníku, ale neřekla mi to. Večer, když pastor odešel, opět měla prudké bolesti v hrudníku. Nikdy nezapomenu, jak jsme byly sklíčené, když jsme seděly v obýváku na pohovce. Obrátila jsem se k Elaine a řekla jí: »Elaine, ta bolest je určitě od démona. Určitě jsou zase zpátky. Proč jsi něco neřekla, když tu byl pastor Pat? «

Samozřejmě jsem tehdy nevěděla, že jí v tom zabránili démoni. Několik minut jsme tam seděly a mlčely. Pak Elainin hlas řekl: »No já se podruhé porazit *nenechám!* Ale Elaine, kdys byla poražená poprvé? « Žádná odpověď. Tak jsem se k ní natáhla, abych se dotkla její ruky a upoutala její pozornost. Vyskočila, obrátila se ke mně s vyceněnými zuby a rukama mi šla po hrdle. Okamžitě mi došlo, že nemluvím s Elaine, ale s démonem v ní. Odskočila jsem z jejího dosahu a napřáhla ruku před sebe a vykřikla: »Stavím mezi tebe a sebe štít víry v Ježíše! Démone, nesmíš se mne dotknout! « Nato se ozval drsný hrdelní hlas: »Mé jméno je Legie – a já tě zabiju! Ani ne před čtyřmi hodinami ti tvůj pastor řekl, že se nemáš pokoušet útočit na nás sama, nejsi dost silná. Teď jsi sama – a já tě zabiju. Už dost dlouho jsi Satanovu nevěstu obtěžovala. «

Myslím, že za celý svůj život jsem nebyla tak vyděšená. Cítila jsem se přemožena přítomností toho zlého v místnosti. Až příliš dobře jsem věděla, že démon vyslechl každé slovo mého rozhovoru s pastorem Patem. Věděl také o mé depresi a sklíčenosti. Instinktivně jsem také poznala, že nesmím na sobě dát znát, jak se bojím. Nepochybovala jsem, že když mu vyklidím pole, tak mne zabije. Za prvé Elaine byla silnější než já a vůbec jsem nepochybovala, že pod démonskou vládou její síla ještě mnohokrát vzroste. Těžce jsem polkla a odpověděla, jak jsem doufala, pevným hlasem: »0 ne, demone, Elaine už není nevěstou Satana. Tím, kdo se provinil, jsi ty. Já nejsem sama, se mnou je *Ježíš – a jeho moc* tě přemůže. Já nemusím být silnější než ty, protože Ježíš už je silnější. « »Plácáš nesmysly. Už se těším, jak se budeš kroutit, až tě budu škrtit, dokud neumřeš. Jen se podívej! « Jak mluvil, znovu se po mně natáhl. Znova jsem napřáhla ruku a činila si nárok na štít víry v Ježíše. K mé velké radosti musel se démon krátce přede mnou zarazit. Mezi námi byla neviditelná zeď – a on nemohl dál, ať se snažil sebevíc. Když jsem chválila Pána za jeho věrnou ochranu, velmi se rozlítil. Bitva trvala ještě 45 minut. Modlila jsem se, zpívala duchovní písně, četla a citovala Písmo. Znova a

znovu jsem démonu přikazovala, aby vyšel. Mnohokrát se pokusil použít Elainina těla, aby mi fyzicky ublížil. Ale vždy byl zastaven, když jsem si nárokovala ten ochranný štít. Duch svatý mi připomínal jeden verš Písma za druhým. Opakovaně jsem mu citovala Lukáše 10,19, Joba 30,2-8 a Koloským 2,15, což mu způsobovalo opravdová muka. Četla jsem 18. kapitolu ze Zjevení o pádu Babylona a řekla mu, že ve stejnou hodinu padne i on. Křičel na mne, proklínal mne, hrozil – a nakonec mne začal přemlouvat lichotkami, abych ho nechala. Ale já byla ve výhodě a tlačila jsem ho. Nakonec s divokým výkřikem za prudkého kašle z Elaine vyšel. Jaká úleva! Celá vynervovaná jsem propukla v pláč. Ubohá Elaine byla po celou tu dobu mimo. Nevěděla, proč tak neovladatelně pláču. Od hlavy až k patě jsem se třásla, tak jsem byla vyděšená. Avšak když jsem si sedla a vyprávěla Elaine, co se přihodilo, naplnilo mou duši vědomí, že Ježíš *byl věrný* a vskutku mi dal svou moc a autoritu nad těmito odpornými věcmi. Jakkoli jsem byla přestrašená, Ježíš stál pevně a z ruky nepřítele mne vysvobodil. Když byla Legie pryč, Elaine se cítila mnohem lépe a šly jsme spát. Byla to naše poslední noc spánku před nadcházejícími osmi týdny.

Následující dny a noci splývaly, když jeden démon za druhým vcházeli do Elaine a snažili se zabít ji nebo mě nebo nás obě. Boj zuřil bez ustání a nepolevoval. Naštěstí nemocnice byla jen dvě minuty autem od mého domu. Mnohokrát během dne Pán ke mně promluvil a naléhal, abych si pospíšila domů, protože Elaine má potíže. Pokaždé, když jsem přijela domů, našla jsem ji na podlaze v bezvědomí, často s páskem kolem krku, zmodralou nedostatkem kyslíku. Její vlastní ruce byly pod vládou démona, který utahoval pásek tak, že nemohla dýchat. Někdy krvácela z řezné rány a nůž ještě držela v ruce. Někdy v komatu tak hlubokém, že sotva dýchala. Někdy se vlastníma rukama škrtila, když se jí démoni snažili rozdrtit hrtan. Rotace většinou zahrnovala studium, takže jsem byla volná a mohla jezdit sem a tam. Víím, že to zařídil sám Pán. Den po mém prvním setkání s Legií mluvil se mnou Pán a dal mi verš 2. Timoteovi 1,14, v němž se praví: „*Svěřený poklad chraň mocí Ducha svatého, který v nás přebývá.*“

Pán mi ukázal, že tím mně svěřeným pokladem je Elaine - zeji musím pečlivě střežit, a to i s nasazením života. Když se boj stupňoval, velmi mne znepokojovalo, proč démoni, kteří už byli vyhnáni, se zakrátko mohli do Elaine zase vrátit. Když jsem to v modlitbách zvažovala, Pán mi připomněl pasáž z knihy, kterou jsem četla před několika měsíci. Jmenuje se *The Conquest of Canaan* a napsal ji Jessie Penn-Lewis. Píše v ní:

Sem se také hodí Galatským 5,24: »Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali své tělo s jeho vášněmi a sklony.« To je z právního hlediska postavení všech dětí Božích, ale musejí to také prožít. Jestliže se nepoužije nože na to, co Písmo označuje jako »tělo«, bude to pro nepřítele vždy nástupiště k útoku, aby nás oslabil. »Tělo« musí být drženo pod nožem kříže, neboť pokud tuje nějaké povolování samému sobě nebo cokoli, co je v tvém životě pochybné, a ty se odvážíš zaútočit proti nepříteli, nepřítel zaútočí zase na tebe, upne se na neukřižovanou »půdu« v tobě a bude tě děsivou silou tlačit. Musíš si neustále, vytrvale, nepřetržitě nechávat nůž kříže přiložený k tělu, k choutkám těla, k povolování sobě samému v jakékoli formě a k pyše těla. sír. 9

Když jsem se modlila a přemýšlela nad touto pasáží, jak by se mohla vztahovat k naší situaci s démony v Elaine, Pán mne náhle jako bleskem osvítil: ukázal mi jasný obraz, o němž mi Duch svatý potvrdil, že to je duchovní vidění. Elaine stála uprostřed zvířat, která se podobala obrovským zlostným kočkám. Byly velice ošklivé. Neustále kolem ní kroužily a očihovaly ji. Najednou se jedna z nich zarazila, zavěťřila-a skočila přímo do ní. Pochopila jsem. Ta zvířata podobající se kočkám představovala démony. Neustále kolem Elaine kroužili, snažíce se najít otvor nebo branku, kudy by se dostali dovnitř. Když ji našli, skočili tam – a téměř okamžitě se mi manifestovali. Řekla jsem o tom vidění Elaine a ukázala jí tu pasáž v knize. Pod Pánovým vedením jsem poznala, že je třeba, aby Elaine prosila Pána, aby ji zpytoval a zjevil jí všechny otevřené dveře v jejím životě, dveře, které bylo třeba vyznáním, odpuštěním a krví Ježíše uzavřít. Velice obdivuji její odvahu a vytrvalost. Dva dny a dvě noci se Elaine intenzívně zpytovala. Jsem přesvědčena, že to pro ni byla velice bolestná zkušenost. To vidění jsem měla stále před očima. Pokaždé, když do Elaine skočilo jedno ze zvířat, démon se ihned projevil – a boj trval, dokud nebyl vyvržen. Pak následoval čas, kdy jsme se modlily a očekávaly na Pána, aby zjevil Elaine nebo mně dveře, kudy zvíře vniklo. A tak byly postupně zavírány dveře za dveřmi, když Elaine vyznávala své konkrétní hříchy a oblasti, kde se nějak zapletla, přijímala odpuštění a pak prosila Pána, aby tyto dveře jednou provždy uzavřel svou krví. Konečně v pondělí ráno jsem si uvědomila, že »zvířata« krouží kolem Elaine v opačném směru. V údivu jsem vykřikla: »Elaine, proč teď jdou opačným směrem?« »Cože? Opačným směrem?« Snažně jsem prosila Otce, aby toto vidění dal i Elaine, což okamžitě učinil. Chvilíčku přemýšlela a pak řekla: »Myslím proto, že tím směrem, kterým zatím šly, už žádné dveře nemůžou najít.« Ještě mluvila, když jsme obě uviděly, jak jeden z démonů se postavil na zadní a předníma prackama dorážel na neviditelnou bariéru. »Elaine!« vykřikla jsem, »musíme zavřít vrch!«

Bylo však pozdě. Démon tu neviditelnou bariéru přeskočil, evidentně pronikl dovnitř – a Elaine upadla do hlubokého bezvědomí. Dostala se pod vládu páru démonů zvaných Koma a Nekonečný spánek. Ti dva mi způsobili nepředstavitelné potíže! Byli velmi mocní a uvedli Elaine do komatu tak hlubokého, že srdeční puls jí klesl až na asi třicet úderů za minutu a občas přestávala dýchat. Bylo velmi obtížné se s nimi vypořádat, protože se mnou nemluvili a zřejmě ani neslyšeli, neboť Elaine byla v hlubokém komatu. Ani tentokrát tomu nebylo jinak. Obávala jsem se o její život. Nic nezabíralo. Modlila jsem se, zpívala duchovní písně, křičela na ně, pleskala Elaine po tvářích. Nic než hluboké koma. Nakonec jsem v zoufalství – nevědouc, co ještě mám dělat – vzala svou bibli a začala číst nahlas z knihy Zjevení. Démoni tu knihu nenávidí. Četla jsem a četla a srdce ve mně klesalo, ale stála jsem ve víře, že Pán Elaine zachrání. Když jsem byla asi v polovině knihy, démon náhle chmátl Elaininou rukou po bibli a snažil se mi ji vyrvat. »Drž hubu!« zavrčel. »Už se to nedá vydržet.« »Máš smůlu, démone. Ta kniha vypráví o tvém konečném pádu a o tvé úplné záhubě. Když se tady budeš potloukat, budu ti to číst až do konce. Budu ti to číst pořád dokola, a kromě toho poprosím Otce, aby sis už nemohl zacpávat uši. Budeš to muset poslouchat, vím, že tě Otec k tomu donutí.« »To nemůžeš.« »0 ano, můžu!« A pak jsem se nahlas modlila a prosila Otce, aby přinutil demony slyšet každé slovo, které čtu. Začala jsem znovu číst. Reakce byla okamžitá. »Drž hubu!!« Démon byl tak frustrován, že na mne ječel. Samozřejmě jsem to odmítla – a nakonec musel jít. Objevila jsem klíč jak zacházet s těmito obtížnými demony. Mohla jsem prosit Otce, aby jim dělal určité věci. Například přinutit je slyšet. Vstupní dveře nahoře bylo obtížné zavřít, neboť zahrnovaly oblast, která byla Elaininu srdci drahá. Avšak její odvaha a odevzdání Pánu zvítězily – a nakonec byly uzavřeny. Téměř okamžitě jsem ve vidění viděla, jak jedno ze »zvířat« hrabe na zemi u Elaininých nohou.

»ACH NE! Dole!« Opět bylo pozdě. Démon byl vevnitř. Trvalo mi další hodinu boje, než jsem ho vyhnala. S Elaine jsme začaly prosit Pána, aby nám zjevil tu vstupní bránu dole. Pán nám to zjevil oběma současně. Pýcha. Opět jsem měla narazit na Elaininu tvrdošijnost, jak se mi to stalo při onom prvním střetu s Men-Čenem. Až do této chvíle Elaine zatvrzele odmítala při modlitbě pokleknout. V této věci se mnou Pán jednal několik let předtím. Je pokořující sklonit se na kolena, ale naučila jsem se také, jaké povzbuzení to přináší. Co se týče pýchy, byly tu ještě jiné oblasti, ale teď se zdálo, že hlavní důraz je položen na toto. Řekla jsem Elaine, že Pán ji žádá, aby prostě poklekla na kolena a prosila ho, aby jí odpustil a jednal s její pýchou. Rovnou odmítla. Byla jsem tak zklamána! S každým odmítnutím totiž do ní vstoupil další démon a já musela s každým asi hodinu bojovat, než vyšel. Nakonec jsem vytáhla knihu *The Conquest of Canaan* a přiměla Elaine číst nahlas již zmíněnou pasáž. Pak jsem jí řekla: »Teď jdi do obýváku a vyříd' si tu věc s Pánem. A nevracej se, dokud to neuděláš!«

Nevím, ani jsem se neptala, co se v tom tmavém obývacím pokoji kolem páté toho rána mezi Elaine a Pánem odehrálo, ale když se Elaine téměř jako ovečka vrátila, vyzařoval z ní pokoj, jaký jsem u ní ještě neviděla. Najednou jsme náhle »uviděly« dokončené dílo. Neuvěřitelně krásný zářící sloup světla. Visel v pokoji a zaplňoval jej sálavým příjemným světlem. Viděla jsem ona démonská zvířata, jak prchají do stínu. Posadily jsme se a slunily se v tom světle a teple, jako by bylo právě poledne. Tehdy jsme to ještě nechápaly, ale viděly jsme a vnímaly Ježíšovu slávu, když část jeho díla v Elaine byla dokončena. Ten světelný sloup jsme vlastně neviděly tělesnými očima, ale duchovními smysly jako vidění dané nám Duchem svatým. Avšak teplo a lásku vyzařující z něj jsme prožívaly na svém fyzickém těle (viz 14. kapitulu). Poprvé po čtyřech dnech jsme usnuly. Když jsem o hodinu později vstávala do práce, měla jsem radost z toho, že ten sloup pořád »vidím«. Jeho hřejivé teplo a zářící láska byly pro nás obě velkým povzbuzením. Tehdy jsem si myslela, že boj je u konce. Jak jsem se mýlila! Neuvědomila jsem si, že to představuje jen část díla, které bude muset být pro očištění Elainina života vykonáno.

Když jsem se odpoledne vrátila domů a našla Elaine na pohovce zmodralou, bez dechu, s páskem okolo krku, a jak si rukama pod démonskou vládou stahuje pásek, takže nemohla dýchat, byla jsem zdrcena. Byla jsem zoufalá, že se musím zabývat démonem, který seji, pokouší zabít. Jak je to možné? Dosud jsem v duchu viděla celý světelný sloup. Jak se tam tedy mohl dostat ještě nějaký démon? Znovu a znovu toho večera do ní vcházeli démoni – a vždy mne zaskočili. Nemohla jsem to akceptovat. Tolik jsem se spoléhala na ten sloup jako na znamení, že už nemohou dovnitř, a byla jsem tak vyčerpaná, že jsem nakonec Pána s mnohými slzami prosila, aby to vidění odstranil, protože jsem spoléhala na ten sloup více než na Pána, a Satan si jej mohl použít, aby mne oklamal. Ještě jsem o to prosila, a ten nádherný světelný sloup zmizel. Toho večera jsme vstoupily do nové fáze. Byla jsem v kuchyni a chystala večeři, když se Elaine dostala pod vládu něčeho, co jsem považovala za démona. Zrovna jsem si uvědomila, že Elaine je v kuchyni, když tu mě někdo bodl do zad širokým nožem, který jsem používala na krájení masa. Popadla jsem ji za ruku a řekla: »Ne, démone, svazuji tě ve jméno Ježíš. Ten nůž mi *dáš*.« Byla jsem překvapena, že mi odpovídá vysloveně ženský hlas. »Nemůžeš mi jen tak rozkazovat jako nějakému démonu! Nemusím tě poslouchat, ani tvé pitomé příkazy, protože **JÁ NEJSEM** démon! A teď vám oběma dám lekci.«

Následoval nesmlouvavý zápas. Bojovalo se naplno. Odnesla jsem si řadu dosti vážných sečných ran. Po celé kuchyni byla krev. Když jsem zápasila o nůž i o naše životy, stále jsem říkala: »Je mi jedno kdo nebo co jsi, *porazím tě* ve jméno a moci Ježíše!« Nakonec se mi podařilo dostat nůž z její ruky. Sotva popadajíc dechu a na konci sil, jsem ji

přinutila sednout do židle. »Ve jménu Ježíš ti teď přikazuji, řekni, kdo a co jsi!« »Jsem Sally.« Byla jsem překvapena. Věděla jsem, že Sally byla Elaininou přítelkyní a čarodějnici, kterou Elaine zaškolovala. Stala se velekněžkou po Elaine. Byla arogantnější než všichni démoni, na které jsem narazila, a právě tak chorobně zlá. Její nenávisť jsem přímo cítila. »Tak Sally, člověče nebo démone, *skloníš kolena* před Ježíšem. Nemáš na vybranou, ty to víš. Protože to říká Boží slovo. Ve Filipským 2,6-11 Bůh říká: „*Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.*“

Když jsem citovala tyto nádherné verše, cítila jsem, jak Pán vlévá do mého těla novou sílu. »Tak vidíš, Sally, nemáš na vybranou. To, že nejsi démon, na tom nic nezmění. I tvé koleno se musí sklonit před Ježíšem.« Posměvačně se zasmála: »Ty si myslíš, že tvůj takzvaný Ježíš je tak velký. To všechno je snůška lží. Nikdy se mu nepokloním! « To mě úplně rozčílilo! Bez rozvažování jsem ji popadla za ramena, vyzvedla ze židle a stlačila na zem na kolena. Pak jsem jí dala ruku na záda a přitiskla ji nosem k zemi. »Co ty tvoje řečičky o tom, že se nikdy nepokloníš Ježíši? To právě děláš, protože on stojí přímo tady! « Nevím, kdo byl více překvapen, zda Sally nebo já. Elaine není zrovna lehká váha, a já už byla tak vyčerpaná z toho šíleného boje o nůž před několika chvilkami. Dovolila jsem Sally, aby zvedla Elainin nos od podlahy, ale pořád jsem ji držela na kolenou. »Sally, *musíš pochopit*. Satan ti lže, právě tak jako lhal Elaine. Zvítězil Ježíš, a ne Satan. Satan tě chce jenom zničit. Kdyby byl silnější, jak tvrdí, proč jsi teď na zemi *ty*, a ne *já*? Sally, tvoje jediná naděje je svěřit život Ježíši! « »Já tě už neposlouchám, ale vrátím se zpátky – a vy obě budete litovat! « Náhle byla pryč a tělo bezvědomé Elaine vyskočilo jako pružina proti mně. Elaine se probrala a pohlédla na mne. »Hele, co se děje, proč jsem na podlaze, to je další lekce pokory? « Poněkud vyvedena z míry jsem se zasmála a utřela jí špičku nosu od prachu. »Je mi líto, asi jsem na chvíli zapomněla, že je to tvoje tělo, tak jsem byla na Sally naštvaná. « »**NA KOHO?!!** « »**Na** Sally. Urážela Ježíše a prohlašovala, že se před ním nikdy nepokloní – no a já ji k tomu přinutila. « »Jo, chápu. Ale co chtěla? « »Zabít nás řeznickým nožem. « »Páni! No – a vidím, že se jí to nepodařilo. I když před tím jsi vypadala líp. « Když mi Elaine pomáhala dát se do pořádku a uklidit kuchyň, zeptala jsem se jí: »Elainé, dělávala jsi takovéhle věci, myslím vstoupit do těla někoho jiného a pohybovat jím a mluvit skrze ně? « »Jistě, to je jednoduché. « »Bylas při plném vědomí, co děláš a co se kolem tebe děje? « »Ano. « »Ale jaks to dělala? Myslím, že tohle je další vstupní brána. Jak by se jinak mohla dostat dovnitř? « »Já opravdu nevím, **jak** jsem to dělala. Prostě jsem to dělala. To byla jedna z prvních věcí, které jsem se naučila. Když jsem dosáhla více moci, mohla jsem opustit svoje tělo a jít kamkoli a dělat cokoli, a přitom si pořád uvědomovat, co se děje a co dělám se svým fyzickým tělem.« Najednou se mi to propojilo. Duch svatý mi připomněl knihu, kterou jsem četla více než před rokem. Vzrušeně jsem běžela k polici. Řekla jsem Elaine, že v knížce by mohla být odpověď na náš problém. Pojednává o »duševní síle«, což vlastně je moc v lidském duchovním těle, je-li pod vládou duše. Tímto tématem se zabývají dvě knihy: *Skrytá síla duše* od Watchmana Neeho a *Duše a duch* od Jessie Penn-Lewis. Dva dny jsme si s Elaine nahlas pročetly celou knihu *Skrytá síla duše*.

Nyní jsme začaly obě chápat, co tato zvláštní moc je, moc, kterou tolik let vedle démonů používala. Satan své lidi nikdy nepoučí, *co* používají, jen jak mají té moci v sobě použít (téma ovládnutí lidského ducha duší bude podrobněji vysvětleno v 14. kapitole). Elaine vědomě ovládala své duchovní tělo. Když jsme se učily o lidském duchu, začínala jsem poznávat mnohé z čarodějnic a čarodějů té oblasti, když svým duchovním tělem vstupovali do Elaine s cílem nás zabít. Jeden z nejobtížnějších se nazýval David - to bylo jeho krycí jméno -, velekněz velkého a mocného kruhu v městě, kde jsme bydlely. Byl lékařem v nemocnici, kde jsem se školila, a řekl mi, že mne stůj co stůj zabije. Proti lidským duchům se bojovalo daleko obtížněji než proti démonům, protože neměli vůbec žádný respekt k Bohu. Vzpomněla jsem si na Jakuba 2,19: »I ďáblové věří, avšak třesou se. « A na Judu 8-13: „*Podobně i tito blouznivci poskvrňují své tělo, žádnou autoritu neuznávají, nadpozemským mocnostem se rouhají. A přece sám archanděl Michael, když se přel s ďáblem o Mojžíšovo tělo, neo-smělil se vynést nad ním zatracující soud, ale řekl: Potrestej tě Hospodin. Tito Však se rouhají tomu, co neznají; a co pudem jako nerozumná zvířata znají, v tom propadají zhoubě. Běda jim... Jsou jako mraky bez deště, hnané větrem, podzimní stromy bez ovoce, dvakrát mrtvé a vykořeněné, divoké vlny mořské, vyvrhující své vlastní hanebnosti, bludné hvězdy, jimž navěky je připravena nejčernější tma.*“

Bez ohledu na to, jak zoufalý boj to byl, Pán mi vždy dal tělesnou sílu, kterou jsem potřebovala. Když jsme četly a učily se, Pán mne stále více utvrzoval v tom, že Elaine se musí úplně vzdát schopnosti své duše ovládat duchovní tělo. Zjevil mi, že neustále používá k boji své duše. Nakonec jsem začala chápat, co se dělo, když ležela v nemocnici. Před mýma očima sváděla se sestrami čarodějnické duely, a já o tom nevěděla. Jednotlivé kousky skládačky začaly zapadat do sebe. Není divu, že se všechny sestry chovaly tak nepřátelsky. Elaine vždycky vítězila! Tehdy Elaine stála tváří v tvář jedné z nejtěžších zkoušek své oddanosti Kristu. Vědomé ovládnutí duchovního těla jí umožňovalo nejen je používat, ale byla také schopna vidět do duchovního světa a komunikovat s ním, kdykoli chtěla. To jí ovšem

umožňovalo v duchu vidět každý přicházející útok. Pán mne vedl k tomu, abych jí řekla, že jediným způsobem jak uzavřít vstupní bránu lidským duchům bylo požádat Pána, aby jí všechnu čarodějnickou moc i schopnost ovládat duchovní tělo odňal. A aby to odňal tak dokonale, že i kdyby měla rebelovat a rozhodnout se, že ji použije znovu, aby už nemohla. Elaine se nad tímto rozhodnutím trápila skoro celý den. Příliš dobře věděla, že vzdát se veškeré své moci by znamenalo zůstat naprosto bezbrannou vůči mnoha těm, kteří se jí pokoušeli mučit a zabít. Pak by byla úplně závislá na Pánu. Avšak její láska k Pánu a vydanost jemu zvítězily. A toho večera byl učiněn další velký krok, když jsme si s Elaine klekly, a ona prosila Pána, aby jí odňal všechny její nadpřirozené schopnosti a oddělil duši od ducha, jak je tomu v Židům 4,12.

Té noci jsme se naučily další důležité lekci. Právě jsem usnula, když mne Pán náhle probudil. Běžela jsem do ložnice a našla Elaine, jak sedí v posteli pod vládou démona. Démon držel její ruku, která byla napřažená a kamsi ukazovala. Pán mi dal porozumět hrdelním mumla-vým slovům démona. S hrůzou jsem poznala, že používá Elainina duchovního těla a posílaje k Sally, aby taji zabila. Okamžitě jsem napřáhla ruku a mávala před ukazujícím prstem démona: »NE, démone, mocí jména Ježíš ti zavírám cestu! Už nemáš právo používat Elainina ducha, protože ona požádala Pána, aby jej zapečetila. Jak jsem teď byla vděčná, že tento významný krok udělala! Jinak by démon mohl jejího ducha použít. Zuvřivě se na mne obrátil a v hněvu vykřikl: »Co se odvažuješ mě zastavovat? Její duch patří mě! **Já si ho budu používat**, jak se mi zlíbí.« »Ne démone, to nemůžeš. Nyní je pod krví Ježíše a zapečetěn, aby jej nikdo jiný nemohl na věky používat. Teď jdi! Příkazuji ti to ve jménu Ježíš.« Otočil se a z očí mu planula zloba a nenávist: »Já, kníže Jášun, se zase vrátím. Zato, cos dnes večer udělala, tě zabiju!« S těmito slovy zmizel.

Elainino tělo kleslo na mě a Elaine přišla k sobě. Vyprávěla jsem jí, co se stalo a jak se Jášun pokoušel použít jejího ducha. »Řekni mi, Elaine, používali démoni takhle tvého ducha, než ses obrátila k Ježíši?« »Ale ano, často. Nemohla jsem je zastavit. Pokoušela jsem se o to - a byla jsem za to mnohokrát kázněna. Jášun je velmi vysoký démon. On a ostatní démoni jako on používají duchů členů kultu, jak se jim zlíbí. Pro toho člověka to často znamená velké oslabení a nemoc. Satan se nikdy neptá, jenom bere!« Později v noci jsem se opět náhlé probudila. Elaininy ruce mi pod vládou Jášuna sevřely hrdlo. (Byla jsem tak vyčerpána, že jsem padla do postele a spala. Neslyšela jsem, jak Elaine vchází do pokoje.) Zoufale jsem zápasila a snažila se vyprostit z ocelového sevření prstů, jež mne škrtily. Když jsem tiše volala k Pánu, dal mi sílu. Už už jsem pro nedostatek kyslíku omdlávala, když se mi jaksi podařilo vymanit se z jeho sevření. V zoufalém boji zaklesnuty do sebe jsme se zmítaly po celé posteli a pak dole po podlaze. Zaplavovaly mne vlny strachu.

Lapajíc po dechu jsem stále říkala: »Ve jménu Ježíš tě porazím. Teď odejdeš!« Zoufale bojoval, klel a vyhrožoval. Ale já mu stále přikazovala, aby ve jménu a v autoritě Ježíše odešel. Nakonec s jedním dlouhým hněvivým zaječením zmizel. Okamžitě se v místnosti rozhostilo velké ticho a byl tu pokoj, jaký jsme tu neměly od doby, co se objevil ten světelný sloup. Jako vždy, Pán mi dal sílu, kterou jsem potřebovala. Rány se však hojily celé týdny. Hrtan byl zraněn tak, že jsem několik týdnů mluvila s obtížemi. Znovu jsme s úlevou vydechly v domnění, že naše potíže se vstupní branou pro lidské duchy jsou pryč. Jak jsme se mýlily! Po několik dalších dní nás opakovaně přicházeli mučit duchové různých čarodějnic a čarodějů. Po mnohých modlitbách a po mnohém hledání jsme poznaly, že existují tři úrovně duše ovládající ducha – vědomá, podvědomá a třetí hluboká mimo vědomí (to samozřejmě jsou tři úrovně vědomí). Právě té třetí nevědomé úrovně tolik využívají démoni. Elaine musela prosit Pána, aby jednal se všemi třemi úrovněmi. Když to udělala, Pán ji zapečetil. Od toho dne už nemohla používat svého duchovního těla, ani žádný démon ani člověk, takže touto vstupní branou už nemohl nikdo vejít.

V průběhu našeho bojování jsem si stále více uvědomovala nejen duchovní svět, ale také Boží anděly. Obzvláště jedné noci, krátce po zápasu s Jášunem, jsem byla vyčerpána, nemocná a mnohem slabší než obvykle. Démoni to viděli a ve svých fyzických útocích se stali daleko agresivnější. Když se jeden démon vynořil a sahal po mém hrdle a chvástal se, že je mnohem silnější než ostatní, Duch svatý mi přikázal: »Neklad odpor, o tohohle se postarám já.« Ihned jsem uposlechla a horečně doufala, že jsem Pána slyšela správně. Ruce démona ovládající Elaine mne začaly svírat kolem krku, když tu najednou prsty se začaly jeden po druhém uvolňovat. Potom se jeho ruce ode mne odtáhly, klesly, pak se mu zkřížily před tělem a ztuhly. Byl bezmocný. Sílu, která držela démona za ruce, jsem neviděla, ale evidentně s címsi bojoval a hlasitě klel. Když se jeho paže přes všechny jeho protesty nehnuly, podíval se na mne a zavrčel: »Sundej ze mne ty anděly, bolí to!« S velkou radostí jsem chválila Pána za to, jak se o mne postaral, a s neskrývaným potěšením jsem démonu řekla: »Ó ne, démone, nepatří mi, a já jim nemůžu rozkazovat. Těm rozkazuje jen Pán. Jestli chceš, aby tě pustili, musíš poprosit Ježíše.« Téměř ihned zmizel. V příštích dnech mi andělé opět a opět přicházeli nápomoc. Démoni je někdy oslovovali jménem. Někdy zavrčeli odpověď na otázku, kterou jsem svými fyzickými ušima neslyšela, ale bylo jasné, že ji položil jeden z andělů. Vícekrát se stalo, že démonova ruka byla zadržena ve vzduchu, když mne chtěl udeřit. Vědomí, že andělé jsou zde, mi přinášelo velkou útěchu a povzbuzení.

Asi uprostřed osmitýdenního boje nám Bůh jedné noci dal nový pokyn. Bylo kolem tří ráno. Od příjezdu z práce jsem toho odpoledne nepřetržitě zápasila s démony v Elaine. Elaine byla totálně vyčerpána. Lehla a spala. Seděla jsem s pokrčenými koleny na pohovce, bradou se o ně opírala, ruce kolem kolen, a přemítala o boji, který se odehrál té noci. Démoni byli stále silnější a vypořádat se s nimi bylo stále těžší, a já byla stále slabší. Byla jsem tím velmi znepokojena a v uplynulém týdnu jsem prosila Otce, aby mi odhalil, co ještě mám dělat, abych proti démonům získala sílu. Najednou jsem ucítila »někoho« na pohovce vedle sebe, ačkoli nebylo slyšet sebemenší zvuk. Vyskočila jsem a vzhledla. Tam na pohovce seděl mladý muž postavy tak vysoké a statné, že takového jsem ještě neviděla. Okamžitě jsem poznala, že tento muž není Člověk. Měl zářivě zlaté vlasy, hluboce modré oči a ten nejnádhernější úsměv. Měl hladkou bradu, a když se usmál, byly v jeho tváři hluboké důlky. Byl oblečen do oslnivě bílého se zlatým pásem a obrovským mečem po boku. Jeho vrchní oděv na způsob tuniky byl lemován zlatými okraji, které byly bezpochyby z čistého zlata. Měl volné bílé kalhoty a zlaté sandály. Jeho pleť byla bronzová jako nádherně opálená od slunce. Vyzařovalo z něj světlo s takovou silou, jak jsem to ještě nezažila. Ihned promluvil: »Ženy, mám pro vás poselství od Otce. « Dříve než stačil říci více, přerušila jsem ho, ne příliš zdvořile, obávám se. »STŮJ!Kdojsi?« »Jsem tvůj strážný anděl.« Zapůsobila na mne nejen jeho postava a zářivě bílý oděv, nýbrž i jeho pohled, v němž byla taková čistota. Ale probleskl mi verš 2. Korintským 11,14: „*A není divu, vždyť sám satan se převléká za anděla světla.*“

Také jsem pomyslela na verše Písma v 1. Janově 4,1-3: „*Nejmilejší, ne každému duchu věřte, ale zkoujte duchů, jsou-li z Boha; nebo mnozí falešní proroci vyšli na svět. Po tomto znejte Ducha Božího: Všeliký duch, který vyznává Jezukrista v těle přišlého, z Boha jest. Ale všeliký duch, který nevyznává Jezukrista v těle přišlého, není z Boha.*“ Když mi tyto verše procházely myslí, odpověděla jsem odměřeně: »No ano, i démoni se mě snažili přesvědčit, že jsou mými strážci. **KDO** je tvůj pán? Komu sloužíš? « »Sloužím Hospodinu zástupů. « »To mi nestačí, toho se dovolává i Satan! « Znovu se usmál a pravil: »Sloužím Pánu pánů a Králi králů Ježíši Kristu, který se narodil z panny, přišel na zem v těle, zemřel na kříži a po třech dnech vstal z hrobu. Tento Ježíš, který je **Bůh** a nyní sedí v nebi po pravici Otce, **tento Ježíš** je mým Pánem a Mistrem. « Oddechla jsem si, neboť jsem si uvědomila, že prošel v testu, který nám dává Pán v 1. Janově 4. Věděla jsem, že žádný démon by se neodvážil takovéto prohlášení učinit, jinak by ho Satan na místě roztrhal. »Ó, to je výborné. Promiň, ale musela jsem se přesvědčit, kdo jsi. Obávala jsem se, že jsi démon, který se takto představuje, aby mne podvedl. Přikývl: »Otec mne poslal, abych vám řekl, že máte být dobré mysli. Nebojte se, neztrácejte odvalu, neboť jsme s vámi a ochraňujeme vás na každém kroku. Od této chvíle bude boj ještě prudší, nikdy nezapomeňte obléci si výstroj Boží. « »Myslíš výzbroj Boží, o níž se mluví v Efezském 6. kapitole?« »Ano, právě o tom mluvím.« Efezským 6,10-18 praví: „*A tak bratří, svou sílu hleďte u Pána, v jeho veliké moci. Oblecte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat d'áblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti krvi a tělu, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. Stůjte tedy »opásání kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti, obutí k pohotovému službě evangeliumu pokoje« a vždycky se štítem víry, . jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. Přijměte také »přílbu spasení« a »meč Ducha, jímž je Slovo Boží«. V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny svaté...“*

»Ale řekni mi, jak tuto zbroj oblékat? « »Modli se takto: Otče, prosím, oblec mne v tvou plnou výzbroj, prosím tě o to, a děkuji ti ve jménu Ježíše. « »Jak často mám o tuto Výzbroj žádat? « Pohlédl na několik vteřin vzhůru, pak pokývl hlavou a obrátil se opět na mne: »Otec říká, že jednou za den stačí. Tak jako vám Pán Ježíš řekl, když byl tady na zemi, že máte každý den brát svůj kříž, tak si musíte každý den oblékat zbroj a připravovat se k boji. *Musíte* pochopit, že je to velmi důležité. Nezapomeňte prosit o to každý den. Jestliže nemáte výzbroj, utrpíte zranění. « »Ale já to nechápu, já žádnou výzbroj nevidím. Z Písma vyznívá, jako by šlo spíše o něco symbolického. Jak se ta výzbroj obléká? « »Výzbroj Boží si oblékáš na své duchovní tělo. Boží slovo jasně říká, že jste v duchovním boji, takže ta výzbroj je také duchovní. Je třeba, abyste v této věci dále zkoumaly Písma. « (Následující den jsem našla jeden verš zasunutý do 1. Korintským, který bývá dosti přehlížen: »Jest tělo tělesné, jest i duchovní tělo. « Je to verš 1. Korintským 15,44.) Pak se andělova tvář uvolnila. Řekl: »Ty máš vždycky tolik otázek. Otec říká, že se mne můžete ptát, co chcete, a já vám odpovím. « Hlavou se mi honilo mnoho otázek. Ale jedno jsem toužila vědět nejvíce: »Řekni jen, jaký je opravdu Ježíš? Prosím, můžeš mi o něm říct víc? Já tak toužím poznat ho lépe! « Anděl složil ruce v klín, překřížil nohy, aby si udělal pohodlí. »Nu, Ježíš je tak nádherný! Pouhý jeho úsměv rozzáří celý vesmír hřejivou láskou. Pracuje pro svou církev s takovým nasazením a tak neúnavně! Pečuje o jednoho každého ze svého lidu tak, že i té sebemenší věci věnuje plnou pozornost. Neustále pracuje. Pečuje o svůj lid a přivádí další do své církve. Jeho sláva se šíří po celém vesmíru a dál a dál. Nemá konce.« Seděla jsem, zvažujíc jeho slova, a snažila si to vše představit. »Často jsem si představovala: dá se Ježíšova sláva přirovnat nádhře vycházejícího slunce? Mám na mysli, když všude je tma, a pak nad horizont začíná stoupat nádherné světlo a barvy. Jak se slunce blíží k horizontu, aby se náhle vynořilo, to světlo a ty barvy jsou stále jasnější a

krásnější, a když pak vyjde, je tak oslnivé a nádherné! Když se k tobě blíží Ježíši, dá se to k tomu přirovnat? « »Ano, to je přesně ono!«

Rozmlouvali jsme téměř dvě hodiny. Nikdy nezapomenu na tento nádherný prožitek. Boží láska vyzařovala z tohoto stvoření tak silně, že se mi znovu oživilo, jak velice nás Bůh miluje. Anděl mi řekl, že Pán se stará o své děti tak, že pokaždé, když jedno z nich volá, pošle anděla, aby podržel člověka ve své náruči a přináší mu potěchu. Lidé si to ovšem neuvědomují, ale je to vždy tak. Anděl mi také řekl, že Bůh obdařil anděly takovou láskou! Každý člověk má svého strážného anděla, který ho chrání, a protože jej tento anděl tak miluje, prosí Otce, aby mu tento úkol ochránce svěřil už od chvíle, kdy se člověk narodí. To mi připomenulo Židům 1,13-14, kde se praví: „*Kterému z andělů kdy řekl: »Usedni po mé pravici, dokud ti nedám nepřátele za podnož tvého trůnu! « Což není každý anděl jen duchem, vyslaným k službě těm, kdo mají dojít spasení?«*

V té noci jsem poznala novou hloubku verše: „Ale jak je psáno: »Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku ani na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují. « Nám však to Bůh zjevil skrze Ducha; Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží.
1. Korintským 2,9-10“

Anděl mi ukázal mnohá další písmena, která, když jsem je s modlitbou studovala, mi zjevovala více a více z neuvěřitelných plánů, které Bůh chystá pro svůj lid v budoucnosti. Po setkání s tímto andělem boj vskutku ještě zesílil, ale zjistila jsem, že každý den, když jsem žádala Otce o výzbroj, měla jsem více síly a i na těle jsem v důsledku neustálých střetů s démony tolik netrpěla. Během této doby boje jsem si uvědomila, že jsem dospěla k bodu, kdy již nedbám o majetek ani o společenské aktivity, které mne před tím těšily. Stále více jsem se odlišovala od lidí kolem. Se svými zkušenostmi jsem se nemohla s nikým sdílet, jen příležitostně s pastorem Patem. Nevěděla jsem o nikom jiném, kdo by to pochopil. Trápila jsem se, že si nezachovávám vyrovnanost. Předložila jsem tento problém na modlitbě Otcí, vylévajíc mu své pochyby i strachy. Věděla jsem, že nikdy nebudu dostatečně chytrá, abych přišla na Satanovy podvody. Musela jsem důvěřovat Pánu, že mi ukáže, budu-li upadat do nějaké Satanovy léčky.

V této době mi Pán dal pokyn, abych si přečetla 1. epištolu Petrovu. Musím přiznat, že jsem byla dosti zklamána, neboť jsem nechápala, jak by mi to mohlo pomoci, ale poslušně jsem učinila, co mi Otec řekl. Jak jsem četla, Pán mi otevíral tyto vzácné verše a dával mi je nově pochopit: „*Vyvoleným žijícím v rozptýlení jako cizinci... 1. Petrova 1,1“ „Milovaní, v tomto světě jste cizinci bez domovského práva... 1. Petrova 2,11“*

Pak mne Pán upozornil na dvě další místa: „*Požehnaný Hospodin, skála má, kterýž učí ruce mé boji, a prsty mé bitvě. Milosrdenství mé a hrad můj, útočiště mé a vysvoboditel můj, štít můj, protož v něho já doufám; on mi podmaňuje lidi. Žalm 144,1-2“*

„*Nebo toto nynější lehoučké soužení naše převelmi veliké věčné slávy břímě nám působí, když nepatříme na ty věci, které se vidí, ale na ty, které se nevidí. Nebo ty věci, které se vidí, jsou časné, ale které se nevidí, jsou věčné. 2. Korintským 4,17-18“*

Když upřeme oči na to, »co se nevidí, musíme zaplatit cenu: stáváme se v tomto světě cizinci bez domovského práva. Vlastně nemáme zde na zemi domov. Domů se dostaneme, teprve až se vrátí Ježíš, aby si nás vzal k sobě, abychom tam žili s ním. Jak ty týdny mýjely, stále více mne znepokojovalo, že silný boj s démony ničí Elainino tělo. Mnohokrát jsem se tázala Otce, jak dlouho to musí pokračovat – a jeho odpověď vždy zněla: »Dokud se dosti nenaučíte. Konečně přišel den, kdy mi Otec řekl, abych se spojila s pastorem Patem a zařídila termín pro Elainino poslední vysvobození. Učinila jsem tak, ale Elaine jsem o tom neřekla. Věděla jsem, že kdybych to udělala, démoni v ní by to slyšeli a udělali by vše, jen aby nám v tom zabránili. Jak se den Elainina posledního vysvobození blížil, démoni a duchové místních čarodějnic a čarodějů se stávali stále větším problémem. Neviděli jsme je, takže jsme před jejich útoky neměli žádné varování. Stále znovu docházelo k tomu, že mě a Elaine někdo popadl a mrštil s námi přes celou místnost, často na nás házel nábytek a jiné předměty. To vše měly na svědomí neviditelné bytosti. Obě jsme byly jejich útoky od hlavy až k patě potlučené.

Konečně přišel večer před Elaininým konečným vysvobozením. Byly jsme obě úplně vyčerpané a já byla velmi znepokojena, neboť Elaine byla také dosti nemocná. Snažily jsme se ulehnout, ale nějaký neviditelný duch jednu či druhou neustále vytahoval z postele a vždy s námi mrštil na podlahu nebo na stěnu. V domě narůstala přítomnost zlého, která těžce doléhala na mého ducha. Zdálo se, že i vzduch je tak přesycen zlem, že bylo obtížné dýchat. Pozdě večer jsem seděla na okraji Elaininy postele a chovala ji v náruči, zoufale se snažíc ochránit ji vlastním tělem před neustálými útoky. Byla tak slabá, že už ani neměla sílu se těmto útokům postavit. Slzy mi stékaly po tváři, když jsem křičela k Pánu o pomoc. »UTEČTE! « Velkou silou problesklo do mého ducha i myslí toto jedno slovo: »UTEČTE! « Pak Pán zaplnil mou mysl písmem z druhé kapitoly Matouše, kdy anděl uprostřed noci přikazuje Josefovi, aby vzal Marii a dítě Ježíše

a utekli do Egypta. Tehdy jsem poznala, že musím vzít Elaine a utíkat, jinak obě přijdeme o život. Poprosila jsem Pána, aby nás obklopil tak, aby démoni ani lidští duchové neviděli, jak odcházíme. Ihned se mé duchovní oči otevřely: těsně kolem nás jsem uviděla kruh mocných válečných andělů. Elaine byla sotva při vědomí a naprosto neschopna chůze. Nebyla jsem o mnoho silnější než ona, ale věděla jsem, že musíme být tohoto naléhavého příkazu poslušný. A tak s Elaine v náruči jsem se vypořádala z postele. Když jsem začala pod její tíhou padat, slyšela jsem, jak jeden z andělů vypálil rozkaz – a okamžitě nás dva andělé pozvedli. V podstatě nás odnesli až do auta. Uložili ji do sedadla vedle řidiče a bezpečně připoutali pásem, pak pečlivě uzavřeli a uzamkli dveře. Tou dobou už byla úplně v bezvědomí.

Nevěděla jsem, kam mám jet. Tak jsem prostě vyrazila. Byla nádherná jasná noc, hvězdy a měsíc jasně svítily. Když jsem ujížděla po dálnici, Pán mi dal v duchu vidět, co se děje doma. Démoni a lidští duchové procházeli celým domem i dvorem a zběsile po nás pátrali. Chválila jsem Pána za jeho dobrotu a milosrdenství. Satan se svými služebníky neměl ani potuchy, kde jsme. Byly jsme dokonale skryté. Pak mi Pán dal pokyn, abych jela ke svému bratrovi. Přijely jsme tam asi ve tři hodiny ráno a byly tam až do rána. Ráno jsem Elaine znovu naložila do auta a jela do shromáždění. Asi půl míle od sboru se Elaine na mne obrátila a řekla: »Rebeko, neřekla jsi mi, kam jdeme. Teď prosím tě, buď upřímná: Co se to pro všechno na světě děje? « »No, jedeme na shromáždění. Dnes je ten den, který si Pán vyvolil ke tvému konečnému vysvobození. « »Ohromné! « To bylo jediné slovo, které Elaine dokázala vypravit. Pak se okamžitě projeví démoni. Zuřili a šíleně řvali. Byla jsem ráda, že jsem Pána uposlechla a Elaine pečlivě připoutala a zamkla dveře. Jinak by ji démoni vyhodili z auta. Když jsme zahuly za roh na přístupovou cestu ke sboru, začali se zoufale pokoušet o únik. Jejich boj byl přímo šílený. Pán však měl vše dobře naplánováno. Když jsem zastavila a snažila se pevně držet Elaine, přistoupila rychle k autu má přítelkyně Judy, která tam byla s otevřenou biblí v ruce, aby nám pomohla. Otevřela dveře u Elaine a řekla: »Jen pošlete písmo, které nám Pán dal pro dnešní den: „*Celým svým srdcem ti vzdávám chválu, přímo před bohy ti zpívám žalmy, klaním se ti před tvým svatým chrámem, tvému jménu vzdávám chválu za tvé milosrdenství a za tvou věrnost; svou řeč jsi vyvýšil nad každé své jméno. Odpověděl jsi mi v den, kdy jsem tě volal, dodal jsi mé duši sílu. Hospodine, všichni králové země ti vzdají chválu, až uslyší, co jsi vyřkl. Budou zpívat o Hospodinových cestách, neboť sláva Hospodinova je velká. Hospodin je vyvýšený, ale hledí na poníženého, zdálky pozná domýšlivce. I když jsem v soužení, ty mi zachováš život, vztáhneš ruku proti hněvu mých nepřátel a tvá pravice mne spásí. Hospodin za mě dokončí zápas. Hospodine, tvoje milosrdenství je věčné, neopouštěj dílo vlastních rukou!* Žalm 138“

Když Judy četla tato nádherná slova, démoni v Elaine utichli a zkrotli. Pak jsem společně s Judy pomohla Elaine z auta. Když jsme přicházely ke dveřím sboru, opět začali zoufale bojovat. Pán měl znovu vše v ruce. Ve dveřích nás přivítali pastor Pat a druhý pastor. Tito mužové uchopili Elaine pod paži, každý z jedné strany. »Á, máme tu pár velice nešťastných démonů, « vykřikl pastor Pat. »Teď vy démoni, držte jazyk za zuby a buďte zticha! Svazujeme vás ve jménu Ježíš! « Kdyby nám Pán neposlal tyto muže u dveří ku pomoci, pochybuji, že bychom byly s Judy dostatečně silné, abychom Elaine dostali přes halu až do pastorovy pracovny. Bezprostředně poté, co nás pět vstoupilo do pracovny, a dveře se zavřely, boj vzplál. Zuřil celých deset hodin. Démoni byli jako divá zvířata chycená do klece a bojovali zoufale, neboť věděli, že přišla jejich poslední hodina. Ale neměli šanci, neboť moc a přítomnost Pána nebyvalé naplnily tuto místnost.

Tento den navždy zůstane v mých vzpomínkách jako jeden z nejkrásnějších zážitků mého života. Pán měl vše pod dokonalou vládou a byla tu dokonalá spolupráce, jak si nás Pán jednoho po druhém používal. Předtím jsme nebyli schopni Elaine úplně osvobodit, protože jsme neznali všechny dveře, které bylo třeba uzavřít. Toho dne nám Pán dával zjevení za zjevením. U člověka, který byl demony tak obsazen jako Elaine, je demony třeba vyklízet zevnitř. Toho dne a v mnoha dalších případech nám Pán ukázal, že je daleko snazší a účinnější vyčistit člověka podle jednotlivých oblastí než honbou za určitými demony. Tímto způsobem také ti, kteří provádějí vymítání, mají nad demony vládu a nemusejí čekat, až se démoni projeví. Vůdce nad každou oblastí je vyržen spolu se svými podřízenými demony najednou. Těch démonů, kteří by museli být jeden po druhém vymítáni, je prostě příliš mnoho – zabralo by to příliš mnoho času a každého, kdo se na tom podílí, by to vyčerpalo a odradilo. (Například démon Legie může mít pod sebou až 4000 démonů. Náš Pán Ježíš nám dal v 8. kapitole Lukáše příklad jak je vymítat všechny najednou.) Uvádím pořadí, v němž je třeba vstupní brány uzavírat.

1) U většiny lidí, kteří silně zabředli do okultismu, tu je vstupní brána pro samotného Satana. Tyto dveře do nejhlubšího nitra drží otevřeny velmi vysoký démon, který si sám říká »syn Satana«. (Všimni si, tento titul se bude měnit podle různých zeměpisných oblastí a konkrétní jména těchto démonů také jsou příliš četná, než abychom uváděli jejich seznam. Abychom nad démonem získali autoritu, stačí jej určit podle jeho funkce.) Tato vstupní brána dovoluje samému Satanu vstoupit do člověka a podle libosti mluvit a jednat skrze jeho tělo.

2) Další je oblast *lidského ducha*. Nad celým duchem vládne jeden vysoký démon. Tento démon se často nazývá »vůdce«, ale může mít v různých oblastech různá označení. Vůdčím duchem u Elaine byl Men-Čen. Pak jsou uvnitř

ducha tři oblasti, z nichž každá má svého vrchního démona, který má pod sebou mnoho nižších démonů. Těmito třemi oblastmi jsou: *svědomí* - schopnost rozeznat dobré a zlé, *intuice* - schopnost poznat Pána a jeho přítomnost, *uctívání* - oblast, skrze kterou uctíváme Pána »v duchu«, jak je tomu v Janovi 4,23: »Ale přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě...«

3) **Duše** má několik oblastí. Vrchní démon nad celou oblastí duše se obvykle sám označuje jako »Moc«. O těchto demonech moci pojednáme podrobněji ve 14. kapitole, kde se zabýváme tématem ducha ovládaného duší. V duši je šest oblastí. První tři oblasti mají co do činění s ovládnutím ducha: *vědomá*, *podvědomá*, *nevědomá*. Pak jsou tu tři další oblasti: *vůle*, *mysl*, *emoce*. A opět každá oblast má vrchního démona se jeho poddanými.

4) Poslední je **fyzické tělo**. Vrchní démon nad tělem je obvykle »démon smrti« jako například Jágog. Jsou velmi mocní a docela dokážou během krátké doby skrze nemoc přivodit fyzickou smrt člověka, v němž přebývají, jestliže jim v tom nezabrání Pán. V těle jsou tyto oblasti: *mozek* – mívá se zde fyzický orgán, *ostatní fyzické tělo*, *sexualita* – vrchní démon drží otevřené dveře této oblasti, což umožňuje Satanu, jakož i jiným démonům mít sexuální vztahy s touto osobou. Je mnoho písem, která se k shora uvedeným oblastem vztahují a potvrzují je. Čas a prostor nám nedovolují, abychom je všechny uvedli. Pro nás **nejdůležitější místo bylo**: „*Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. 1. Tesalonickým 5,23*“

Máte-li další otázky, vřele doporučuji knihu Watchmana Neeho *Duchovní člověk*. Obsahuje vynikající biblické odkazy a vysvětlení k těmto oblastem. Pomocník pastora Pata do té chvíle při žádném vymítání nebyl a o tomhle se dozvěděl teprve asi hodinu předtím. Velice jsem se bavila, když jsme asi v půli udělali krátkou přestávku, a on poznamenal: »Víte, po tom všem mi sečení trávy připadá strašně přízemní! « Pak pokračoval a vyprávěl nám o podivuhodném zážitku. Večer předtím, bylo již dosti pozdě, seděl ve své pracovně a četl. »Náhle mi Duch svatý vytrhl knihu z rukou, vyhodil mi ruce do vzduchu a přikázal mi vstát. Když jsem vstal, řekl mi, že mám vzít láhev s olejem a jít do pastorovy studovny. Byl jsem v té chvíli ve sborovém domě sám. Pak mi dal Duch svatý pokyn, abych zavřel dveře a zamkl, a ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého pomazal veřeje, prahy a samotné dveře a pak všechna okna olejem, a poprosil Pána, aby tuto místnost zapečetil. Udělal jsem to, i když jsem neměl nejmenší tušení proč. Tato místnost zůstala uzavřená a zapečetěná, dokud jsme sem dneska ráno nevešli. « Všichni jsme chválili Pána za jeho starostlivost. Zapečetění této místnosti nám mělo poskytnout ochranu před jakýmkoli rušivými vlivy zvenčí, když byla Elaine osvobozována. Boj trval přes deset hodin. Jaká to byla chvála našemu Pánu, jaká radost, když jsme skončili! Opět se ukázalo, jak je Pán věrný svému slovu a **OSVOBOZUJE ZAJATÉ**. Od tohoto dne je Elaine zachovávána v čistotě a osvobozena od démonů. Nemůžeme Pána dosti chválit a za toto podivuhodné osvobození mu dosti děkovat!

KAPITOLA 13 – Vstupní brány

REBEKA VYPRÁVÍ:

Písmo mluví jasnou řečí. **Každé** přípuštění si Satana k sobě otevírá do lidského života bránu k navštívení satanské moci a k satanské infiltraci. Nezáleží na tom, zda je člověk křesťan nebo ne. Leviticus 19,31 praví: »Neobracejte se k hadačům a věštcům, ani od nich rady berte, **neposkvrňujte se s nimi**. Já jsem Hospodin Bůh váš. « Bratrstvo je sice velmi silný a rostoucí kult, má však jen hrstku přívrženců ve srovnání s ohromným množstvím těch, kteří se dostali do zajetí tím, že se jen okrajově zapletli do okultních věcí nebo jiných hříchů, jimiž se otevřeli satanské moci. Tyto vstupní brány (způsobené hříchy) poskytují podle Božího slova Satanovi půdu, aby v životě těchto lidí vykonával svoji moc. Ani křesťané tu nejsou uchráněni, poněvadž otevření těchto vstupních bran je důsledkem uvědomělé účasti na hříšném jednání a zaviněné nevědomosti. „*Co z toho plyne? Máme snad hřešit, protože nejsme pod zákonem, ale pod milostí? Naprosto ne! Víte přece, když se někomu zavazujete k poslušné službě, že se stáváte služebníky toho, koho posloucháte – buď otročíte hříchu, a to vede k smrti, nebo posloucháte Boha, a to vede k spravedlnosti. Římanům 6,15-16*“ „*Vyhlazen bude lid můj pro nevědomost... Ozeáš 4,6*“

Tyto oblasti vlivu ve svém životě by si měl uvědomovat každý, zejména ten, kdo touží předávat slavné evangelium Ježíše Krista jiným. Mnoho, mnoho je těch, kteří nemohou Krista přijmout, poněvadž jejich *vůle* a *mysl* jsou doslova svázány temnými mocnostmi, které do jejich života vnikly v současnosti nebo v minulosti. „*Je-li přesto naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří spějí k záhubě. Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevěžlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím. 2. Korintským 4,3-4*“

Každý kontakt s okultismem, byť i povrchní a krátký, je vstupní branou. Myslím na takové věci jako čtení horoskopů, návštěvu ze zvědavosti u věštky, u toho, kdo čte z čajových lístků, kdo čte z ruky atd. Kolikrát na našich školních a církevních karnevalech vystupují pro dobročinné účely různí věštky? *Nikdo* z nich není neškodný. Nevinným malým dětem se při těchto karnevalech dovoluje »jen tak z legrace« k těmto lidem jít. A kolik z těchto dětí je pak neschopno přijmout Ježíše za svého osobního Spasitele? Anebo jsou-li již křesťany, kolik z nich později ztratí zájem o

Pána anebo prostě nejsou schopni dosáhnout ve své víře větší hloubky? Zhrozili bychom se, kdybychom se dozvěděli, kolik je opravdu takovýchto případů. Já sama jsem viděla více případů, než bych si kdy pomyslela. A opět se písmo nemohou vyjádřit jasněji: „*Nebude nalezen v tobě, kdož by vedl syna svého aneb dceru svou skrze oheň, ani věštec, ani planétník, ani čarodějník, ani kouzelník. Ani losník, ani zaklínač, ani hadač, ani černokněžník. Nebo ohavnost jest Hospodinu, kdokoli činí to, a pro takové ohavnosti Hospodin Bůh tvůj vymítaje od tváři své. Deuteronomium 18,10-12*“

Jedna jediná účast na nějaké seanci ze zvědavosti může negativně ovlivnit celý další život. Stejně tak studium knih o okultních uměních, hraní se spiritistickým stolkem, pokusy o mimosmyslové vnímání, mimo-smyslové zkušenosti, astrální projekci, **jakákoli** meditace, která zahrnuje »vyprázdnění« či »vyčištění« myslí, stejně jako proutkařství, když se hledá voda nebo ropa nebo nerosty pomocí proutku či kyvadla. Stejně nebezpečná je **jakákoli** magie, umění levitace – to znamená pohybování s předměty, aniž bychom se jich fyzicky dotkli, doptávání se média nebo spiritistů pro lokalizaci ztracených předmětů, provozování jakéhokoli bojového umění nebo jóga. Totéž samozřejmě platí pro **jakékoli** čarování, kdy se používá různých zaříkávačů nebo zaklínačích formulí atd. To vše *otevívá dveře* přivalu satanských mocností, jakož i démonům. (Vstupní branou je *[jakékoli] používání* či zneužívání drog nebo opakovaná opilost. Téměř vždy k démonické infiltraci vede zneužívání dětí. Proto se ze zneužitých dětí obvykle opět stávají rodiče zneužívající své děti, ledaže by byli osvobozeni. Každé těžké duševní a tělesné trauma může vést k dočasnému narušení obranných sil, což umožňuje vstup démonských duchů. K tomu může dojít jak u dětí, tak u dospělých.

Další širokou vstupní branou, kudy démoni **přecházejí z jednoho člověka na druhého**, je sexuální styk. Je to tím, že ti dva se stávají »jedno tělo«. „*Což nevíte, že kdo se oddá nevěstce, je s ní jedno tělo? Je přece řečeno »budou ti dva jedno tělo«... Varujte se smilstva! Žádný jiný hřích, kterého by se člověk dopustil, netýká se jeho těla; kdo se však dopouští smilstva, hřeší proti vlastnímu tělu. 1. Korintským 6,16.18*“

Slovo *smilstvo* znamená jakýkoli sexuální styk mezi mužem a ženou, kteří nejsou oddáni (definice z *Vineš Expository Dictionary of New Testament Words*, s. 465).

Proto Bůh dal svému lidu tolik příkázání, aby nedocházelo k sexuálnímu styku mimo manželství. Je to pro naši ochranu proti démonickému zamoření. Znásilnění a sexuálně motivované útoky, zejména na děti, jsou vstupní branou, na niž jsem opakovaně narážela ve své lékařské praxi. Tyto věci vedou k démonické infiltraci nejsilnějšími demony, s nimiž jsem se kdy setkala. K démonickému zamoření vede také pohlavní styk mezi blízkými příbuznými (incest) a homosexualita. Také jakékoli zvrhlé sexuální praktiky odsouzené v Bibli a prezentované v dnešní pornografii. Často se mne lidé ptají na problémy, které vznikají ze sexuálního styku mezi manželi, když jeden z partnerů není spasen a páchá do očí bijící hřích. V těchto případech pevně věřím, že věřící partner se může postavit na zaslíbení daném v 1. Korintským 7,12-16: „*Má-li někdo z bratří ženu nevěřící a ona je ochotna s ním zůstat, ať ji neopouští. A má-li žena muže nevěřícího a on je ochoten s ní zůstat, ať ho neopouští. Nevěřící muž je totiž posvěcen manželstvím s věřící ženou a nevěřící žena manželstvím s věřícím mužem, jinak by vaše děti byly nečisté; jsou však přece svatě! Chce-li nevěřící odejít, ať odejde. Věřící nejsou v takových případech vázáni. Bůh nás povolal k pokoji. Víš snad, ženo, zda se ti podaří přivést muže ke spáse? Víš snad, muži, zda se ti podaří přivést ženu ke spáse? 1. Korintským 7,12-16*“ V takovýchto případech křesťanský partner potřebuje jen poprosit Pána, aby posvětil jejich manželské lože a nevěřícího partnera, a uzavřít tyto dveře krví Ježíše tak, aby věřící partner nebyl skrze sexuální styk zamořen demony toho druhého.

Další velkou vstupní branou je hypnóza. Hypnotizovaná osoba musí podrobit svou vůli hypnotizérovi do té míry, že se stává otevřenou vůči čemukoli, co se do ní hypnotizér rozhodne vložit. Existují zvláštní démoni, kteří udržují dveře otevřené, aby hypnotizér mohl nadále uplatňovat svůj vliv. I hypnóza, která sleduje, aby člověk přestal kouřit nebo aby ovládal svou nepřiměřenou chuť k jídlu a zhubl – i takovéto léčení a uzdravení je démonické. Formou démonické terapie je také akupunktura. *Všechna* východní náboženství představují různé formy démonického uctívání. Lidé nevědí, že jehly používané v akupunktuře jsou před používáním nejprve požehnány různými vůdci východních náboženství, a tudíž jsou přímými vstupními branami pro demony. Viděla jsem řadu opravdu zvláštních infekcí, jakož i nesporně démonickou infekci pocházející z jehel akupunkturistů. Jakékoli nadpřirozené uzdravení jiné než pocházející přímo od samotného Ježíše Krista, je démonické uzdravení, které vede k démonickému zamoření nebo svázanosti. Bůh sám dal lidem poznání, které dnes používají naši lékaři. Pamatujte, že Lukáš, který napsal dvě knihy Nového zákona, byl sám lékař.

Jakékoli zapletení se do východního náboženství, jako je například transcendentální meditace, jóga atd., povede k démonickému zamoření a k démonické svázanosti. Pečlivé porovnání s Božím slovem rychle odhalí jejich omyly. Většina východních náboženství provádí meditaci. Křesťané meditaci většinou nechápou správně nebo ji nesprávně interpretují, neboť Satan inicioval mnohou literaturu o meditaci, která se tváří jako křesťanská. V Písmu je řada odkazů

na meditaci, ale je veliký rozdíl mezi Boží meditací a meditací satanskou. Myslím, že by bylo vhodné poukázat zde na některé základní principy. Jeden z hlavních biblických odkazů k meditaci najdeme v knize Jozue 1,8: „*Neodejde kniha zákona tohoto od úst tvých, ale přemýšlovati budeš o něm dnem i nocí, abys ostříhal a činil všechno podle toho, což psáno jest v něm; nebo tehďž šťastný budeš na cestách svých a tehďž opatrný budeš.*“

Chci zdůraznit, že k meditaci, o níž toto písmo mluví, patří **aktivní** čtení, osvojování si a učení se nazpaměť Božímu zákonu, který byl vydán Izraelitům. Jozue se měl tomuto zákonu naučit tak dobře, aby se tento stal součástí jeho samého. Stejného principu se držel i David-napsal o tom v Žalmu 119,9-11: „*Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou? Takovým, aby se choval podle slova tvého. Celým srdcem svým hledám tebe, nedopouštěj mi blouditi od přikázání tvých. V srdci svém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě.*“

I zde David něco **aktivně** činí – to jest, učí se Božímu zákonu, aby si jej pamatoval a neodchyloval se od něj. V Písmu meditace není nikdy něčím **pasivním**. Satanská meditace je **pasivní** Satan chce, aby lidé úplně vyprázdnili svou mysl, pokusili se svou mysl vyčistit ode všech myšlenek. To přímo otevírá dveře démonickému vlivu, neboť skutečností prostě je, že Bůh nám přikazuje, že **máme mít vládu nad každou svou myšlenkou, nikoli svou mysl vyprázdnit!** Jestliže nebudeš své myšlenky ovládat ty, **bude je ovládat Satan.** „*Chodíme sice v těle, ale nebojujeme podle těla. Neboť zbraně našeho bojování nejsou tělesné, ale mocné v Bohu ke stržení hradeb. Jimi strháváme, výmysly [myšlenkové konstrukce] i každou vysokost, která se vyvyšuje proti umění Božímu, a uvádíme do zajetí každou myšlenku, aby byla poslušná Kristu. 2. Korintským 10,3-5*“ „*Člověka pevně mysli zachováš v pokoji... Izaiáš 26,3*“ Toto písmo nám jasně demonstrovuje, že je nám přikázáno, abychom svou mysl **ovládali, nikoli vyřazovali**. Každé učení o meditaci, které nám praví, že máme svou mysl vyprázdnit, vyčistit ode všech myšlenek anebo opakovat určité výrazy stále znovu, abychom tak dosáhli »pročištění mysli«, je **od Satana**.

Ježíš říká: „*Při modlitbě pak nemluvte naprázdno jako pohané; oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. Matouš 6,7*“ A apoštol Pavel říká Timoteovi: „*Bezbožným a planým řečem se vyhýbej. Neboť takoví lidé půjdou stále dál ve své bezbožnosti. 2. Timoteovi 2,16*“

V některých charismatických sborech existuje nebezpečná praxe, kdy se členům říká, aby znovu a znovu opakovali určitý výraz nebo aby »vyprázdnili svou mysl a dovolili Duchu svatému převzít vládu«. (To platí zejména, když se snaží přimět někoho k mluvení v jazycích.) Je pravda, že nad každou prázdnou myslí převezme vládu nějaký duch, ale naneštěstí duch nesvatý, **nikoli** Duch svatý.

Jiný druh satanské svázanosti, o níž se málo ví, která je však velmi reálná, vzniká tím, že se na nějakou osobu uvalí »prokletí«, »uhranutí« nebo »šamanská kletba«. Čarování takového druhu může velmi ublížit i křesťanu. Má vlastní zkušenost je toho dobrým příkladem. Nevěděla jsem, co se děje, dokud to Pán nezjevil mému pastoru. Od té doby jsem narazila na mnoho pacientů sužovaných tímto způsobem. Často znali nějakou osobu nebo měli za přítele někoho, kdo byl zapleten do okultních věcí, a pak se s ním pohádali. Naprosto netušili, že v odvetu na ně pošle »prokletí« nebo »uhranutí«. Proto je pro křesťany nutné, je to přímo příkaz, aby byli v co nejužším spojení s Pánem, aby jim dal rozeznání. Démoni a démonická svázanost se dědí. Dveře dědičnosti se často přehlížejí. I když na základě Nové smlouvy pro Ježíšovu krev již nejsme pod Zákonem, přesto při studiu Starého zákona můžeme nalézt některé velmi důležité principy. Musíme mít také na paměti, že každý hřích, který jsme nepřinesli pod Kristovu krev, **je půdou pro Satana**. Ve Starém zákoně je mnoho odkazů svědčících o tom, že hříchy otců přecházejí na syny. Například Exodus 20,5,34,7, Numeri 14,18 a Deuteronomium 5,9. Exodus 34,6-7 říká: „*Když Hospodin kolem něho přecházel, zavolal: »Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hřích; avšak viníka nenechává bez trestu, stíhá vinu otců na synech i na vnucích do třetího a čtvrtého pokolení.*“

Také shledáváme, že pokaždé, když bylo v Izraeli větší probuzení, lidé se scházivali v postu a modlitbě, aby vyznávali nejen své vlastní hříchy, ale také hříchy svých otců. Například Nehemiáš 9,1-2 říká: „*Dvacátého čtvrtého dne toho měsíce se Izraelci shromáždili k postu v žíněných rouchách a s prstí na hlavě. Izraelovi potomci se oddělili ode všech cizinců. Stáli a vyznávali své hříchy i nepravosti [hříchy nebo zlé skutky] svých otců.*“

Z dalších odkazů uvádíme 2. Paralipomenon 29,1-11 za vlády krále Ezechiáše, 2. Paralipomenon 34,19-21 a mnoho dalších. Hříchy našich předků vskutku **mají vážný dopad** na náš život a vstupní bránu dědičnosti je nutno uzavřít modlitbou, vyznáním a očistující mocí krve Ježíše Krista. Zvláštní schopnosti a démoni jsou předáváni z pokolení na pokolení. Běžně uváděným příkladem je »proutkaření«, to je schopnost najít vodu pomocí proutku. Zvláště škodlivé je jakékoli zapletení se do okultismu, uctívání model, což je ve skutečnosti uctívání démonů (1. Korintským 10,14-21), jakákoli démonská infiltrace, každá přísaha, kterou učinili rodiče nebo předkové a která je závazná pro potomky (jako je většina přísah okultních, pohanských, mormonských, zednářských) atd.

Jedním z nejmocnějších nástrojů Satana, které dnes u nás používá, jsou imaginativní okultní hry, které se staly tak populární. Satan využívá těchto her, aby si z nejinteligentnějších mladých lidí vytvořil obrovskou armádu, armádu, kterou bude moci Antikrist ovládat a v mžiku zmobilizovat. Zapojením do těchto her mohou být tyto mladí démonicky ovládnuti, aniž by si to uvědomovali. V mnoha státech USA se takovýchto her používá jako součásti školních osnov pro inteligentní studenty. Téměř na každé škole se vytvořily kroužky speciálně zaměřené na tyto hry, které se scházejí mimo školu. V podstatě představují tyto hry rychlokursy do magie. Žel, účastníci si to většinou uvědomí, až když už je pozdě. Většina her má svého vůdce, který plánuje celkový koncept hry. Hra představuje dobrodružství, svádějí se tu mnohé boje s různými »příšerami« a »stvárami«, z nichž každá má určité schopnosti a charakteristické vlastnosti. K dispozici jsou četné objemné příručky s obrazy a mnoha detaily o schopnostech těchto figur. Hráči si mají děj hry »vizualizovat«. Čím lépe dokáží »vidět« děj, a tím i předvídat tahy různých »monster« a ostatních hráčů, tím pokročilejší se v této hře stávají. Tito lidé si zprvu neuvědomují, že tato monstra jsou ve skutečnosti démoni. Co se domnívají, že si pouze v myslí »vizualizují«, to ve skutečnosti začínají vidět v duchovním světě. Čím lepší se stávají ve »vidění« této hry, tím důvěrnějším se jim duchovní svět stává. Představitelství neboli fantazie je základním odrazovým můstkem pro kontakt s duchovním světem. Nevím, v kterém bodě dochází k napadení demony, ale pracovala jsem s mnoha mladými, kteří se do těchto her zapojili, ale nesetkala jsem se dosud s hráčem v hodnosti vůdce hry, který by nebyl obsazený demony a **kteřý by to také o sobě nevěděl**. Samozřejmě to zapírají. Řada z nich mi vyprávěla, že k nim přišli a mluvili s nimi démoni. K získání větší moci pak pozvali demony s vyšší inteligencí, aby do nich vstoupili. Příručky pro pokročilé již obsahují zaklínači a zaříkávači formule a satanský spis, kterého se používá i pro výuku samotných čarodějnic a čarodějů Bratrstva. Všichni, kdo tyto hry hrají, prožívají jejich zvláštní fascinaci a moc. Málčko si uvědomí, jaká je to past! Jsou úplně oklamáni. Kolik našich mladých kdysi aktivních nadšených křesťanů ztratilo v důsledku hraní takovýchto her zájem o Pána! A nespočet dalších ani ke spásnému poznání Ježíše nepřijde jen proto, že hraním těchto her se dostali do démonského zajetí.

Okultní vlivy se začínají velmi agresivně uplatňovat i u dětských hraček a v kreslených televizních filmech. Malé děti mají velkou přirozenou fantazii. Satan ví, že podaří-li se mu nasměrovat jejich představivost na duchovní svět, velmi rychle se naučí vidět demony a komunikovat s nimi. Je třeba, aby rodiče věnovali mimořádnou pozornost tomu, s jakými hračkami si jejich ratolesti hrají a na jaké filmy se dívají.

V lékařství se v poslední době doslova explozivně rozšířil takzvaný biofeedback (technika využívající biologickou zpětnou vazbu). Tato technika zaznamenala fenomenální růst. Používá se hlavně k ovládnutí bolesti, krevního tlaku, ke zvládnutí narkomanie a alkoholismu. Bratrstvo využívalo biofeedbacku mnoho, mnoho let předtím, než se tato technika rozšířila. Zjistili, že je to nejrychlejší metoda výcviku čarodějnic, aby svým vědomím ovládaly své duchovní tělo, a tím navázaly kontakt s duchovním světem. Biofeedback v podstatě vycvičí osobu, aby ovládala ty tělesné funkce a oblasti, které Bůh neurčil k tomu, abychom je ovládali. Tato technika vyučuje osobu, jak vědomě ovládat své duchovní tělo, které pak zase ovládá fyzické tělo a může měnit jeho fyziologické pochody. A opět, jen velmi málo lidí, kteří vstupují do takovýchto programů, si uvědomuje, do čeho se zaplétají. Křesťané by si neměli s biofeedbackem *nikdy* začínat. Není to nic jiného než modernizovaná jóga, satanská meditace a magie.

Další, často přehlíženou, ale přesto velmi mocnou oblastí je rocková hudba. Rock je hudbou Satana. Podobně jako mnoho jiných věcí celé rockové hnutí od samého počátku pečlivě připravoval a realizoval se svými služebníky Satan. Rocková hudba není dílem »náhody«, jejím duchovním otcem není nikdo jiný než sám Satan. Byl to mistrovsky připravený plán.

Jak již bylo uvedeno, Elaine se osobně setkala s celou řadou rockových hvězd. *Všichni* byli srozuměni s tím, že za peníze a slávu budou sloužit Satanu. Dostali vše, co chtěli, ale také mnohé, co nechtěli. Jejich životy a duše jsou zničené. Tyto rockové hvězdy *vědí velmi dobře, co dělají*. Krok za krokem učí naivní miliony mladých uctívat Satana a sloužit mu. Elaine navštěvovala speciální obřady v různých nahrávacích studiích po celých Spojených státech, jejichž účelem bylo udělit nahrávané rockové hudbě satanské požehnání. Spolu s dalšími prováděla zaříkávání, aby KAZDOU desku a pásku s rockovou hudbou určenou k prodeji provázeli démoni. Někdy také vyvolávali zvláštní demony, kteří při nahrávání promlouvali, zejména poselství, která byla zamaskovaná nahráním pozpátku. Kromě toho byli v nesčetných nahrávkách v pozadí nahrávání *sami satanisté* (maskování vše přehlušující hudbou). Zpívali svým monotónním zpěvem a vyslovovali zaříkávači formule, aby vyvolali více démonů, kdykoli se bude deska, páska nebo videozáznam přehrávat. Při přehrávání této hudby jsou tyto démoni povoláni do místnosti, aby na člověka, který tuto hudbu přehrává, a všechny ostatní, kdo poslouchají, působili svým neblahým vlivem. Jaký má toto vše cíl? Ovládnutí mysli! Ovládnutí mysli, aby posluchači porozuměli poselství o Satanu v hudbě obsažené, a nejen to, aby nepoznali, že potřebují Ježíše a spasení, za které pro nás Ježíš umíral na kříži. Mnohé z písňových textů jsou vlastně zaříkáváním, které má při zpěvu písně vyvolávat demony. Účel je dvojitý: získat vládu nad posluchačem a poskytnout mu inkantační formule, které může

používat k posílání démonů na jinou osobu. Tím se může mstít, uvalit na danou osobu nemoc, přivodit jí nehodu a podobně. Také se tím dociluje toho, že daný člověk se dostává do svázanosti rockovou hudbou.

K hlubšímu studiu rockové hudby velice doporučujeme knihu Jeffa Godwina *The Devil's Disciples - The Truth About Rock*, vydanou nakladatelstvím Chick Publications, Inc. (Děblovci učedníci - pravda o rocku.) Tato kniha je vynikající pomůckou pro rodiče, k pochopení rockové hudby, jíž jsou jejich děti tak nadšeny. Všechny tyto dveře je nutno uzavřít: „*Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti. I. Janův 1,9*“

Jestliže ses na některé z těchto věcí podílel, můžeš tyto dveře prostě uzavřít modlitbou, jako je tato:

Otče, vyznávám ti, že jsem se zapletl do _____ . Uznávám, že takováto věc (věci) je před tebou ohavností a zavržením. Pokorně tě prosím, abys mi tento hřích odpustil. Prosím tě, abys zamezil přístupu démonů, kterým jsem svým jednáním otevřel dveře, očistil mne od mých hříchů a tyto dveře navždy uzavřel drahocennou Ježíšovou krví. Prosím tě o to, a děkuji ti za to ve jménu Ježíše.

Pak doporučuji, abys nahlas oslovil Satana a jeho demony asi tímto způsobem:

Satane a vy démoni, poprosil jsem svého nebeského Otce, aby mi odpustil, že jsem se podílel na _____ , a On mi odpustil. Ve víře vám teď navždy uzavírám dveře do této oblasti mého života skrze krev Ježíše Krista, kterou za mne prolil na kříži. Ve jménu Ježíše vám příkazuji, odejděte!

Jsi-li stížen silnějšími demony, k osvobození je často zapotřebí pomoci jiné osoby nebo více osob. Jestliže se vroucně modlíš a toužíš po osvobození bez ohledu na to, co tě to bude stát, Pán tě poučí, co máš dělat: On zajatě osvobodí, Uvedu několik případů lidí, kterými jsem se zabývala ve své lékařské praxi, kteří byli otevřením takovýchto dveří zle postiženi. Pro ochranu těchto lidí jsem změnila jejich jména. My křesťané musíme pochopit důležitý princip (zatím jsem neslyšela, že by tomu v nějaké církvi jasně vyučovali): mnozí lidé, jimž říkáme evangelium, jsou doslova svázáni démonickými duchy, buď zevnitř nebo zvenčí, takže nemají svobodnou vůli. Nechtějí přijmout Ježíše za svého Spasitele – nemohou to. Podobně je svázána i jejich mysl, takže poselství evangelia nedokážou pochopit. „*Je-li přesto naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří spějí k záhubě. Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím.* 2. Korintským 4,3-4“

Tito lidé vám neřeknou, že jsou svázáni. Tato svázanost je taková, že většinou opravdu ani nevědí, že svázáni jsou. Když takovému člověku přímo řekneš, zda by se s tebou nemodlil, aby přijal Ježíše, uslyšíš výmluvy jako: »Ještě nejsem připravený, « nebo »Udělám to později, « nebo »Teď zrovna nemůžu, nenaléhej na mě, « a mnohé podobné. Avšak Ježíš přišel zajatě osvobodit. „*Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou... abych vyhlásil jatým svobodu a vězňům otevření žaláře. Izaiáš 61,1*“

My křesťané prostě potřebujeme tuto moc a autoritu, kterou nám dal Ježíš, uchopit a použít ji k osvobození takovýchto zajatců. V dalším textu uvádím několik příkladů z vlastní zkušenosti:

1) Janě je 35 let a je zdravotní sestrou ve městě, kde bydlím. Spolupracovala jsem s ní asi deset let, když jsem ještě byla zdravotní sestrou. Před určitou dobou jsem se s ní opět setkala. Byla překvapena změnou, kterou na mně pozorovala, a tak jsem si s ní jednou odpoledne mohla sednout a sdílet se s ní, co Pán učinil v mém životě. Reagovala takto: »Víš, už pět let mám dvě přítelkyně, které taky vydaly svůj život Kristu, a došlo u nich k radikální změně. Byly nespokojené a nešťastné, a teď jsou radostné a plně pokoje. Často jsem se zabývala myšlenkou, že bych to ráda udělala taky. Ale prostě nemůžu, a tak jsem to pustila z hlavy. « »Proč nemůžeš svěřit život Kristu? « zeptala jsem se. »No vidím, že je to dobré, ale prostě nemůžu. I teď, když o tom mluvíme, cítím, že jsem pořád nervóznější. Zmocňuje se mě velký neklid. Bude asi lepší, když s tím skončíme. Nechci už o tom mluvit. « Ještě před nedávným bych tu takový rozhovor ukončila. Ale chvála Pánu, díky jeho výcviku jsem snadno rozpoznala všechny příznaky, a tak jsem se nevzdala. »Smím ti dát jen jednu otázku? Když se snažíš myslet na Ježíše, je to jako kdyby ses rozeběhla proti neviditelné zdi - a pak je tak těžké myslet dál, že to prostě vzdáš? « »Ano, to je ono. Jaks to poznala? « »No, prošla jsem Boží školou. Řekni mi, do jakých okultních aktivit ses zapletla? « Byla překvapena a šokována. »Jakpak to víš? Nic moc, opravdu jsem jednou asi před osmi lety navštívila hadače z ruky. Jen tak z legrace. No, a od té doby jsem byla u hadačů a věštců ještě několikrát – a nedávno jsem si nechala udělat horoskop. Ale nic vážného. « »Nu, Jano, tenhle „povrchní“ kontakt s okultismem stačí na to, aby ses dostala do démonické svázanosti, takže nemůžeš přijmout Ježíše.

Ale mám pro tebe dobrou zprávu: Ježíš přišel, aby osvobodil zajaté, a protože patřím jemu, dal mi moc a autoritu nad Satanem a jeho démony. A teď vy démoni, kteří svazujete a oslepujete Janu, právě teď vás ve jménu Ježíše svazuji – nesmíte už v jejím životě působit! « Udiveně se na mě dívala. Asi si myslela, že jsem se pominula. Já však prostě změnila téma a asi deset minut jsem mluvila o něčem jiném. Pak jsem se zeptala: »Jano, před chvilkou jsem se tě zeptala, jestli chceš přijmout Ježíše za svého Pána a Spasitele. Víš, právě tohle potřebuješ. Co kdyby ses teď se mnou pomodlila? « Překvapeně se podívala a pak se zjevnou úlevou řekla: »Víš, já bych ráda. Ježíše *můžu* přijmout. Nevím, proč jsem to ještě neudělala. « Obě jsme poklekly - a další zajatec Satanovy říše temnosti byl osvobozen a vstoupil do Božího království. Pak jsem jí řekla o vstupních branách, které předtím otevřela. A ona se modlila – a navždy je vzácnou krví Ježíše Satana uzavřela.

2) Jednou večer přišla na pohotovost, kde jsem právě pracovala, dvacetiletá dívka. Stěžovala si, že se bojí, a když jí nepomůžu, spáchá sebevraždu. Byla v depresi a měla pocit, že už nemá pro co žít. Život byl pro ni prázdný a neměl smyslu. Chvilí jsem s ní mluvila a pak jsem jí rovnou řekla, že potřebuje Ježíše Krista, a sdílela s ní evangelium. Odpověděla: »Moji rodiče jsou křesťané a já jsem byla vychovávána v církvi. Vím, že to, co říkáte, je pravda, ale ještě pro to nejsem prostě zralá. « »Vy démoni, kteří svazujete toto děvče, *svazuji vás* teď ve jménu Ježíše, nesmíte už působit v jejím životě! « Když jsem to řekla, pohlédla na mě, jako bych se zbláznila, ale rychle na to zapoměla, když jsem změnila téma a mluvila několik minut o něčem jiném. Pak jsem řekla: »Zuzano, před chvilkou jsi přiznala, že víš, že to, co říkám, je pravda, že potřebuješ Ježíše. A co kdybychom se teď spolu pomodlili? A poprosila bys, aby se stal tvým Spasitelem a Mistrem? « »Ano, to bych ráda. Nikdo mi to vlastně ještě nenabídl. Pomohla bys mi? Nevím, co mám říkat. « A tak se Zuzana modlila se mnou - a vstoupila na cestu k věčnému životu. Po dalším opatrném vyptávání jsem zjistila, že vstupní branou v jejím případě byl krátký víkendový experiment s drogami na »noč-ním mejdanu s holkama«, když jí bylo třináct. To bylo vše. Ovšem stačilo to k tomu, aby její mysl byla démonicky svázána. Z toho, jak popisovala svůj život, nemám nejmenší pochyby, že před setkáním se mnou měla mnoho příležitostí přijmout Ježíše, ale byla jako spoutaná. Prostě nemohla.

3) V době, kdy jsem měla na starost jednotku intenzivní péče, byl tam přijat osmdesátiletý muž s těžkým infarktem. Když jsem ho vyšetřila, poznala jsem, že už mu mnoho života nezbyvá. Otázal se mne, jak to s ním je. Já mu řekla, že to není moc dobré a že prodělal velice těžký infarkt. Odvrátil se a začal plakat: »Ach, paní doktoro, to mi neříkejte, tohle nesnesu! « »Pane, co je? Bojíte se umřít? « »Ano. « »Víte, co s vámi bude, až umřete? « »Ano, slečno, půjdu přímo do pekla! « Byla jsem nanejvýš překvapena, protože málokterí lidé jsou tak přímočaří. »Prosím pane, dovolte mi, abych vám řekla, jak se tomu můžete vyhnout. « »NE, NE! To všechno jsem už slyšel – a nedělá mi to dobře. Neobtěžujte se. « »No, ať chcete nebo nechcete, USLYŠÍTE o Ježíši ještě jednou.« Pak jsem mu asi ve čtyřech větách předala evangelium. Stručnost je v takovýchto situacích naprosto nutná. »Já to všechno znám. Vím, že je to správné, ale já prostě nemůžu.« »Pane, jen po mně opakujte tři slova: Ježíši, zachraň mě. « »Nemůžu, nemůžu. Jděte pryč! « »Pane, máte pravdu, vy ta slova opravdu nemůžete říct. Řekněte mi: Víte, kdo vám v tom brání? « V té chvíli se na mne obrátil, pohlédl mi přímo do očí a řekl: »Satan a jeho démoni! « »Mám pro vás dobrou zprávu. Ježíš přišel osvobodit zajaté - a vy jste nepochybně zajatec. Ale já jsem dítě Krále, a on mi dal nad Satanem a démony autoritu. « Pak jsem hlasitě oslovila Satana a jeho démony a ve jménu Ježíše je svázala. Nikdy nezapomenu na radost, která se objevila na jeho tváři. Vzal mne za ruku a slzy mu proudily po tvářích, když se modlil a žádal Ježíše, aby se stal jeho Pánem a Spasitelem. Přímou jsem viděla, jak se v něm rozhošťuje pokoj. Vzhlédl a řekl: »Slečno, toužil jsem a hledal a chtěl jsem přijít k Ježíši už padesát let, ale nemohl jsem. « Když jsem s ním chvíli mluvila, řekl mi, že když mu bylo asi třicet, pracoval jako námořník. Jeho loď se na krátkou dobu zastavila na Filipínách a během volna na břehu se dostal do rozepře s několika místními lidmi. Uvalili na něho šamanskou kletbu, která způsobila, že nemohl přijmout Ježíše, ačkoli ho dlouhých padesát let hledal. Svazovala ho šamanská kletba. Nikdo z těch, kteří s ním mluvili, nedokázal použít té ohromné moci a autority, kterou nám dal Ježíš. Nikdo nepoznal, co se mu vlastně stalo. Příští den, když jsem ho šla navštívit, byl na tom fyzicky mnohem hůře, ale zářil. Jeho poslední slova ke mně byla: »Slečno, mám dokonalý pokoj.« Upadl do komatu a krátce nato zemřel.

4) Přivezli mi čtyřiačtyřicetiletou ženu, protože hrozilo, že spáchá sebevraždu. Přivezli ji její přátelé, protože věděli, že jsem křesťanská lékařka, a doufali, že bych jí snad mohla pomoci. Její příběh se nelišil od tolika jiných, které jsem slyšela. Narodila se v křesťanské rodině, její rodiče ji milovali, a ona to věděla. Avšak v pubertě její život začínal ujíždět. Ve škole se začala potloukat se zkaženými lidmi, a tak se zapletla do všemožných nedovolených sexuálních vztahů. Poznamenala k tomu: »Věděla jsem, že to, co dělám, je špatné, a hluboko uvnitř jsem to vlastně nechtěla. Ale zdálo se, že si nemůžu pomoci. Byla jsem vychovávána v církvi a věděla jsem, co je správné a co špatné. Vypadalo to, že nikdy nebudu schopna přimět se k tomu, abych přijala Ježíše a vydala mu svůj život jako moji bratři a sestry. Nikdy

jsem nevěděla proč. Prostě si myslím, že jsem k tomu nebyla připravena. « Když jí bylo sedmnáct, měla již nemanželské dítě a rodiče ji přinutili, aby je dala k adopci. O něco později téhož roku se jí téměř podařilo spáchat sebevraždu a strávila tři měsíce v psychiatrické léčebně. Zbytek svého života trávila tím, že střídavě navštěvovala psychiatrická zařízení. Chodila k různým psychiatrům a psychologům, brala hromadu léků a uklidňujících prostředků. Nic nepomáhalo. Nebyla schopna navázat stabilní vztah nebo prožít lásku. Měla druhé nemanželské dítě a v devatenácti letech utekla z domova v obavě, že ji rodiče přinutí dát i to druhé dítě k adopci. Nakonec – bylo to dva roky předtím, než přišla za mnou - začala navštěvovat jeden sbor a přijala Ježíše. Následující rok se to zlepšilo. Přestala pít a byla schopna vykonávat stále zaměstnání. Našla opravdové křesťanské přátele, kteří s ní trávili hodně času a pomáhali jí dávat život do pořádku. Její radostí byla četba Bible a modlitba.

Pak jednoho dne se stalo toto: »Měla jsem pocit, jako by někdo práskl dveřmi – a všude byla tma. Už jsem nebyla schopna číst Bibli ani se modlit. Nemohla jsem už vnímat přítomnost Pána. Byla jsem velmi sklíčená. Nadále jsem chodila do sboru, protože jsem věděla, že je to jediná odpověď. Už jsem neměla žádnou radost. Mluvila jsem s tolika duchovními a všichni mi říkali, že v mém životě musí být nějaký nevyznaný hřích nebo mne Pán provází nějakou zkouškou. Ale já vím, že mě cosi ničí. Už ani nemám touhu žít. Jediné východisko je vzít si život. « Zeptala jsem se jí, zda někdy necítila, že v ní je něco, co k ní nepatří, ale co často ovládá její myšlenky a jednání. Její tvář se rozjasnila: »Ach ano, často. Opravdu si myslím, *zeje ve mně cosi*, co ke mně nepatří. Ptala jsem se několika duchovních, jestli nemám démona, ale oni mi řekli, že „křesťané nemohou mít demony.“ Myslím si, že jsem tak jako tak blázen. Když jsem se o té „věci“ zmínila psychiatrům, řekli mi, že mám schizofrenii. «

Běda! Jak jsou mnozí lidé nevědomí! Sára v sobě opravdu měla démona, velmi mocného, který měl mnoho nižších pod sebou. Pán mi dal pokyn, abych pátrala po klíči, zjistila vstupní bránu, kde se Sára démonu otevřela. Pod Pánovým vedením jsem se optala Sáro, zda si nepamatuje na nějakou událost z raného dětství, která pro ni byla traumatická. Chvilí přemýšlela a pak řekla: »Víte, to je zvláštní, že se mě na něco takového ptáte. Opravdu si matně vzpomínám, jak mi maminka jednou říkala, že když jsem byla malá, byla jsem znásilněna. Víc o tom nemluvila. Ze prý bude nejlépe, když se na to zapomeně. Pamatuji si, jak mě nějaký muž chytil a povalil na zem, ale pamatuji si jen na to, že jsem ležela na zemi a dívala se na nádherně kvetoucí planou jabloň. Jinak se na nic nepamatuji.« To byla ta vstupní brána. Démon, který do ní při znásilnění vstoupil, zůstával po mnoho mnoho let skrytý a ničil její život. Patřil ke zvláštní třídě, o níž pojednám později – může obývat zároveň tělo, duši i ducha. Má tisíce chapadel, kterými se ovíví a proplétá hluboko do každé oblasti. To on s prásknutím zavřel dveře v jejím duchu, takže už nemohla vnímat Boží přítomnost. Sářin růst ve víře, to, že vládu nad jejím životem převzal Duch svatý, to tento démon prostě nedokázal snést. Tak se pokusil Sáru od jejího vydání se Pánu odvrátit. Pán však Sáru nenechal a během dvou hodin byl tento démon s mnoha dalšími, jemu podřízenými, vyhnán. Konečně po mnoha, mnoha letech byla Sára osvobozena. Znovu ve svém duchu vnímala přítomnost Pána, s radostí četla jeho Slovo a poprvé začala žít normálním zdravým životem a zakoušela lásku Ježíše Krista, našeho Pána. Znovu jsem si připomenula verš Ozeáš 4,6, který praví: »Můj lid zahyne pro nevědomost...«

5) Do mé kanceláře přišel třicetipětiletý muž statné postavy a stěžoval si: »Úplně mě to ničí, kolem mě se všechno hroutí. Nemůžu říct, o co přesně jde, ale vím, že to tak je. Já umírám.« Mluvila jsem s ním, přes hodinu se ho vyptávala a hledala příčinu. Jeho zdravotní stav byl výborný, neměl žádné problémy se zdravím, necítil se nemocný. Byl křesťan, i když život s Pánem nebral vážně. Měl šťastné manželství, děti byly v pořádku, jeho rodinné poměry byly dobré. Měl dobré zaměstnání, ve kterém byl šťastný. Při komplexním vyšetření nakonec řekl: »Před třemi lety jsem měl potíže s dutinami. Ale teď už žádné nemám.« Zajímavé bylo, že ty pocity, že se jeho život rozpadá, měl právě za poslední tři roky. »Jak k tomu vyléčení dutin před třemi lety došlo? « »No, šel jsem k dr.....a udělal mi akupunkturu. Skutečně to fungovalo. A od té doby žádné potíže nemám.« To byla ta příčina! Během vyšetření jsem si udělala jeho EKG. Přístroj zaznamenával tlukot srdce, když vtom mne přepadl pocit čehosi tísní-vého, jako by v ordinaci bylo něco velice zlého. Bezprostředně nato se srdce mladého muže zastavilo. Nevěděla jsem přesně, oč jde, ale přikázala jsem tomu zlému ve jménu Ježíše – a srdce začalo spontánně znovu tlouci. Srdce se zastavilo na plnou minutu! Pak mi Pán zjevil, že to zlé, které jsem cítila, byl duch akupunkturisty. Čerpal sílu z tohoto pacienta až ke krátké zástavě srdce! Pán dovolil, aby se to stalo právě v tu chvíli – k mému poučení. Skrze akupunkturální jehly byly v tomto mladém muži vytvořeny démonické dveře, které měly zůstat otevřené pro vládu akupunkturisty, podobně jako v případě hypnotizéra. Akupunkturista čerpal z tohoto mladého člověka sílu pro sebe. Proto měl tento mladý muž pocit, že ho něco úplně ničí. Skutečně to tak bylo! Nemohla bych mu to vysvětlit. Pomyslel by si, že jsem blázen. Byl to povrchní křesťan, který ani nebyl s to akceptovat skutečnost, že démoni existují. Prosila jsem Pána, co mám dělat. »Použij tu nejmocnější zbraň, kterou máš, « zněla jeho odpověď, »modli se za tohoto mladého muže. « V následujícím roce jsem se za tohoto mladého muže mnohokrát modlila a postila. Konečně po roce Pán ke mně jednoho dne promluvil a řekl mi, že v odpověď na mé modlitby jej

osvobodil, aniž by si to ten mladý muž uvědomil. Krátce nato jsem ho opět viděla, přišel kvůli nějakému menšímu problému. Řekl mi, že se cítí daleko lépe. Opět Ježíš vysvobodil zajatého!

6) Do mé péče se dostal čtyřladvacetiletý muž, protože se pokusil o sebevraždu. Rick byl vychováván v křesťanské rodině, obklopen láskou. V mladých letech plně vydal svůj život Ježíši, chodil v úzkém spojení s Pánem a slyšel, jak k němu v duchu promlouvá. Byl to velmi inteligentní muž a po studiu na fakultě vstoupil na seminář, aby se stal duchovním. Pán byl radostí jeho života. Náhle - asi rok předtím, než jsem se s ním setkala - již nebyl schopen mít obecnství s Pánem. Připadalo mu téměř nemožné číst Bibli nebo modlit se a vůbec nedokázal vnímat přítomnost Pána. Radil se a modlil se s řadou lidí, ale nedostalo se mu žádné pomoci. Měl stále větší potíže se při studiu soustředit a jeho známky se dramaticky zhoršily. Nakonec si tak zoufal, že ze školy odešel. Měsíc nato se pokusil o sebevraždu. Cítil, že nemá proč žít. Vypytávala jsem se ho a snažila se najít vstupní bránu. Nakonec, když jsem ho požádala, aby mi řekl vše, co dělal krátce před tím, než začaly ty potíže, vyprávěl mi následující příběh.

»Krátce před začátkem školy na podzim loňského roku jsem jel autem do Denveru v Coloradu. Zavolala mne matka a prosila, abych přijel, protože její matka byla v kritickém stavu v tamní nemocnici. Vzal jsem si několik dní z práce a jel jsem. Po příjezdu do města jsem si to namířil přímo k nemocnici. Jak jsem projížděl městem, náhle jsem pocítil, jako by na mne padalo cosi temného, jako mrak. Trvalo to jen několik vteřin, a pak to bylo pryč. Už jsem o tom nepřemýšlel. Když jsem se dostal do nemocnice, zjistil jsem, že babička zemřela krátce před mým příjezdem. Zůstal jsem tu na pohřeb, pak jsem se vrátil domů. « Když jsem se dále vypytávala, řekl mi, že jeho babička byla silně zapletena do magie. Mnozí členové rodiny se jí snažili ukázat, jak potřebuje Ježíše, ale bez úspěchu. To byla ta vstupní brána: dědictví. Při smrti babičky mocní démoni, kteří v ní přebývali, přešli na jiného člena rodiny. Satan si přirozeně vybral Ricka, neboť ten se na plný úvazek chystal vstoupit do služby Pánu. Po osvobození byl obnoven k plnému a svobodnému obecnství s Pánem. Kdyby jeho rodiče prostou modlitbou víry všechny dědičné vazby s babičkou zpřetrhali, byl by toho Rick uchráněn – ale *nedostávalo se jim poznání*.

Vím, že mnozí řeknou, že Rick by měl být od něčeho takového ochráněn, protože je křesťan. Avšak Bible přímo říká, že hříchy rodičů přejdou na děti do třetího až čtvrtého pokolení. Proto Bůh tak důrazně varoval Izraelity, aby si s okultními věcmi nic nezačínali. Křesťané by si toto měli uvědomovat. Vědí-li o někom v rodině, kdo si jakýmkoli způsobem zavdal s okultními věcmi, měli by prosit Pána, aby drahou krví Ježíše tuto vstupní bránu dědictví pro ně samé i pro jejich děti uzavřel. Dále bych chtěla ve čtyřech krocích stručně popsat, jakým způsobem může křesťan bojovat za spásu člověka, který je démonicky spoután. S tímto problémem se střetávají mnozí rodiče u svých nevěřících dětí, které se zapletly do rockové hudby, okultních her, drog, alkoholismu atd. Tyto kroky může křesťan aplikovat také u člověka, který mu leží na srdci a za něhož je ochoten bojovat, aby jej přivedl k Pánu Ježíši Kristu.

1) Jestliže nespasena osoba žije ve stejném domě jako křesťan, prvním krokem musí být vyčistit dům. To jest, stojí-li křesťan v této domácnosti jako autorita. To přirozeně nemohou děti, nejsou-li plnoleté. O této situaci pojednáme na konci tohoto bodu. *Všechny* předměty, které se používají ve službě Satanu, jsou »démonům důvěrně známé předměty« (okultní předměty, nahrávky rockové hudby, materiál používaný při okultních imaginativních hrách atd.). (Viz 20. kapitolu.) Tyto předměty je nutno z domu odstranit, protože poskytují démonům půdu, aby mohli do domu vnášet zlou moc. Jestliže jako křesťanští rodiče máte nesnáze se svými dospívajícími dětmi, chci vás upozornit, že nemůžete dítěti prostě vlézt do pokoje a vyházet mu vše, co považujete za démonské předměty. Nejdříve s nimi musíte **mluvit!** Svazujte demony v nich a pak si s dětmi promluvte. Poslechněte si s nimi jejich nahrávky a pečlivě zkoumejte texty. Garantuji vám, že vaše děti budou zaražené, protože hluboko v srdci vědí, že rocková hudba je špatná. Jdou-li po okultních hrách, podívejte se spolu s nimi do příruček a studujte s nimi hru, abyste pochopili, co provádějí, a mohli jim podle Písma ukázat, proč je to špatné. Teprve potom všechny nahrávky, pásy a materiály k okultním hrám atd. zničte. Jak jsem již uvedla, mohou děti, které ještě nejsou plnoleté, ale staly se křesťany, prosit s vírou Pána, aby takovéto předměty ohradil, aby démoni již skrze ně nemohli působit.

2) Musíte si uvědomit, že vaši milovaní jsou svázáni a oslepeni demony. Můžete s nimi mluvit celá léta, že potřebují Ježíše. Prostě vás nepochopí. Mohou vám dokonce opakovat, co jim říkáte, ale jako by jim to někdo zašifroval, takže vás vlastně ani nepochopit nemohou. Tím »zašifrovávačem« je démon. Jejich vůle je svázaná, takže i kdyby pochopili, že Ježíšovo spasení potřebují, nemohou jej požádat, aby se stal jejich Pánem a Spasitelem. Žijí-li ve stejném domě, pak každý den hlasitě napadejte demony v nich. Můžete to dělat v jiné místnosti, kde vás druzí neslyší. Nezapomeňte, démoni mají **velmi ostré uši**. Říkejte něco na tento způsob:

Vy démoni, kteří svazujete....., ve jménu Ježíše Krista, mého Pána, přebírám autoritu nad vámi. Svazuji vás ve jménu Ježíše, nesmíte dnes.....sužovat. Svůj dům svěřuji Pánu – a je to jeho svatá půda. Vy jste vetřelci, a nemáte tu co pohledávat. Ve jménu Ježíše vás svazuji a přikazuji vám, abyste odešli!

To bude každodenní boj. Nedokážu vám říci, jak dlouho tento boj potrvá; to v každém jednotlivém případě ví jen Pán. Dejte si pozor na to, že démoni mohou skrze toho druhého mluvit; často jsou velmi hrubí a urážejí vás ve snaze vás odehnat. V mnoha případech je nutné démonu přímo přikázat, aby byl zticha. Pán vás povede.

3) Můžete Pána poprosit, aby vám dovolil »postavit se v mezeře« za toho nespasného. O tom bude podrobněji pojednáno ve 14. kapitole. Viz Ezechiel 22,30-31. Proste Pána, aby vám dovolil postavit se do mezery za tohoto člověka, aby mu otevřel oči a jeho vůli osvobodil, aby mohl přijmout Ježíše.

4) Konečně musíte pochopit, jaké mocné a nádherné postavení nám Pán dal. List Židům praví: „*Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas. Židům 4,16*“ Písmo nám ukazuje, že Satan přichází před Boha a naléhavě prosí o lidi. To jasně ukazuje vyprávění v Jobovi první kapitole. Satan také evidentně prosil Boha o Petra, jak vyplývá ze slov Ježíše: „*Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici. Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala; a ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratrům. Lukáš 22,31-32*“

Čteme-li knihu Zjevení, zjišťujeme, že Satan je svržen z nebe teprve ve dvanácté kapitole. „*A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale nezmohli, a nebylo již pro ně místo v nebi. A veliký drak, ten starý had, zvaný d'ábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé. A slyšel jsem mocný hlas v nebi: »Nyní přišlo spasení, moc a království našeho Boha i vláda jeho Mesiáše; neboť byl svržen žalobce našich bratrů, který je před Bohem osočoval dnem i nocí. Zjevení 12,7-10*“

Musíte pochopit, že Satan stojí před trůnem Božím a prosí našeho nebeského Otce o naše milované nespasené. Žalujícím prstem ukazuje: »Podívej, ten a ten se účastní rockové hudby (nebo čehokoli), a proto mám právo na jeho nebo její duši a ovlivňovat jeho život a vyslat do něj své demony. « Poněvadž Bůh je absolutně spravedlivý, Satanově prosbě vyhoví, jestliže se proti ní nikdo **nepostaví**. Avšak my jako **dědicové a spoludědicové** Ježíše Krista máme **větší právo** prosit Boha Otce než Satan. Musíme »směle« předstoupit před Boží trůn a proti Satanově prosbě se postavit se svou prosbou. Můžeme se modlit takto:

*Můj Bože a Otče, stavím se proti Satanově žádosti. Přicházím k tobě ve jménu Ježíše Krista, svého Pána, a činím si nárok na tohoto člověka. Nárokuji si ho jako své dědictví, které jsi mi zaslíbil (jestliže onou osobou je tvé dítě nebo choť). Satan ho (ji) **nesmí** mít. Prosím tě, abys otevřel jeho (její) oči, aby uviděli světlo evangelia Ježíše Krista.*

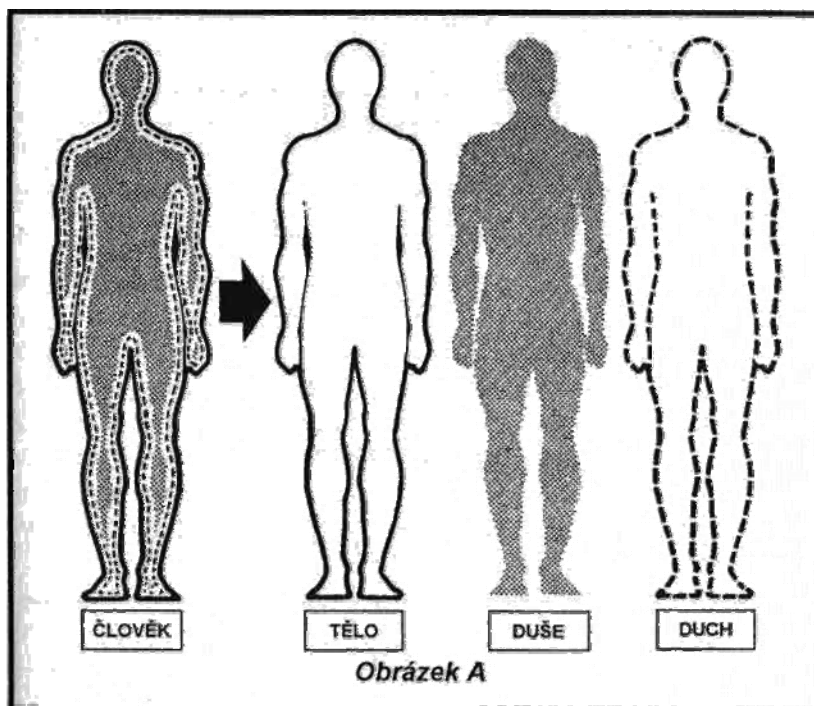
Není-li osoba, za kterou prosíš, tvůj příbuzný, můžeš prosit na základě toho, že Ježíš Kristus nám přikázal, abychom činili učedníky ze všech národů – a my můžeme prosit, aby se tento člověk stal učedníkem Ježíše Krista. A znovu je třeba, abyste si uvědomili, že tu jde o **opravdový boj**. Nezmůžete přes noc, ale v Ježíši Kristu máte skutečně moc a autoritu, abyste bojovali až do vítězného konce.

KAPITOLA 14 – Lidský duch, stát v mezeře, duchovní svět

REBEKA VYPRÁVÍ:

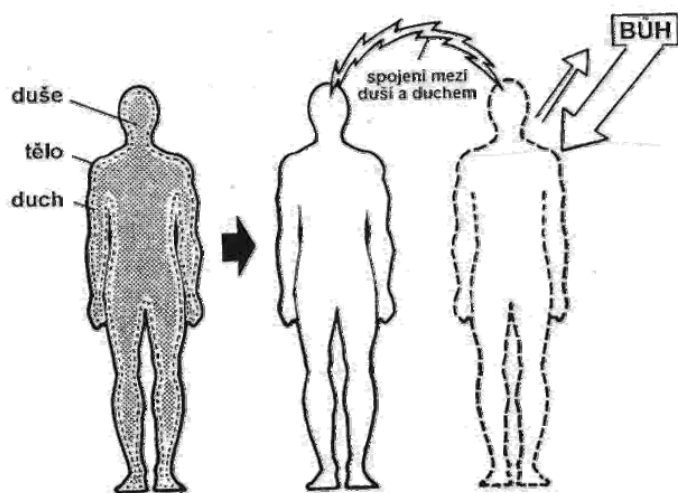
LIDSKÝ DUCH V této knize jsme se již mnohokrát zmínili o lidském duchu. To je velmi důležitý pojem a křesťané by mu měli rozumět. To je ta moc, kterou Elaine a mnozí další jako ona rozvinuli a používali. Podívejme se na písmo, která se toho týkají. „*Sám Bůh pokoje nechť vás cele, posvěti a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. 1. Tesalonickým 5,23*“ Pavel nás tu učí, že my lidé jsme bytostí sestávající ze tří složek. To jest, máme tři rozdílné části – tělo, duši (což je náš vědomý intelekt, vůle a emoce) a **ducha**. Jasně nám říká, že všechny tři musí být očištěny a svěřeny Ježíši a že Ježíš sám nás musí uschnout, abychom všechny tři složky zachovali až do jeho příchodu »bez poskvrny«. Genesis 2,7 praví: „*I učinil Hospodin Bůh člověka z prachu země, a vdechl v chřipě jeho dchnutí života, i byl člověk v duši živou.*“ To jest, Adam žil a začal si uvědomovat sama

sebe. V podstatě naše já je naše duše, která se projevuje v mysli, ve vůli a v emocích. „*Jest tělo tělesné, jest i duchovní tělo. 1. Korintským 15,44*“ Toto je hodně přehlížený verš. Náš duch má formu nebo tvar, tělo odpovídající našemu fyzickému tělu. Kromě satanistů nebo lidí, kteří se zabývají astrální projekcí a podobnými věcmi, si to jen málokteří uvědomují. Viz obrázek A.

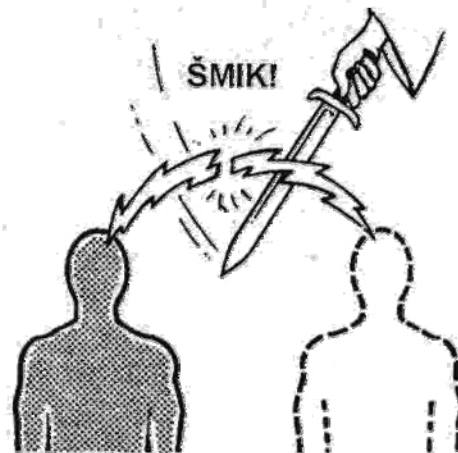
„*Vím o člověku v Kristu, který byl před čtrnácti lety přenesen až do třetího nebe; zda to bylo v těle či mimo tělo, nevím – Bůh to ví. A vím o tomto člověku, že byl přenesen do ráje – zda v těle či mimo tělo, nevím, Bůh to ví – a uslyšel nevypravitelná slova, jež není člověku dovoleno vyslovit. 2. Korintským 12,2-4*“ „*Potom jsem viděl, a aj, dveře otevřené v nebi, a ten hlas první, kterýž jsem byl slyšel jako trouby, an mluví se mnou, řkoucí: Vstup sem, a ukáži, co se má dítí potom. A hned jsem byl u vytržení ducha, a aj, trůn postaven byl na nebi a na trůnu jeden seděl. Zjevení 4,1-2*“ Tato a jiná písma mluví o zkušenostech prožívaných v duchu člověka a o tom, že duchovní tělo bylo odděleno od fyzického. Všimněte si, že když Jan uvádí, že byl v »duchu«, píše se zde malé »d«, čímž ukazuje, že jde o jeho vlastní lidského ducha. Pokaždé, když se v Písmu mluví o Duchu svatém, píše se velké »D« jako ve Zjevení 1,10: „*V den Páně jsem byl v **Duchu**, a slyšel jsem za sebou veliký hlas jako polnice... [KJV]*“ „*Živá jest zajiště řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě straně ostrý, a dosahuje až do rozdělení i duše i **ducha**... Židům 4,12*“

Ptali jste se někdy, proč je nezbytné rozdělovat ducha a duši? Podle shora uvedeného verše lze duši a ducha rozdělit resp. oddělit. První Adam mohl před pádem vstoupit do spojení s duchovním světem zrovna tak snadno jako se světem fyzickým. Jakým způsobem? Tím, že používal své duchovní tělo. To je možno doložit tím, jak snadno mohl v zahradě Eden chodit a mluvit s Bohem. Uvědomoval si své duchovní tělo stejně jako tělo fyzické. Jeho *duše* (vědomý intelekt a vůle) měla vládu nad jeho duchovním i fyzickým tělem. Avšak při pádu došlo k duchovní smrti – to jest, Adam a jeho potomci si své duchovní tělo již neuvědomovali, a tak již nemohli mít takové společenství s Pánem jako předtím. Viz obrázek B a C.

Jedním člověkem, který měl dokonalé spojení s Bohem, byl Adam před pádem. S Bohem, který je Duch, mohl komunikovat.

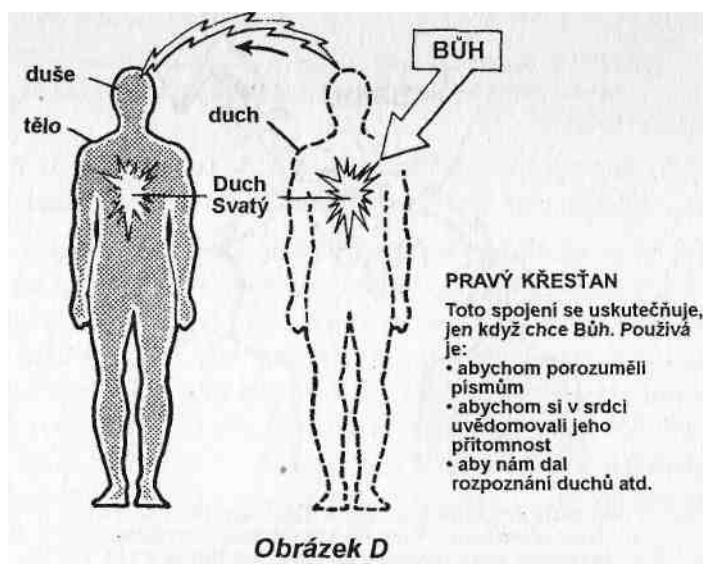
Obrázek B

Při pádu došlo ke katastrofě. Ono tajemné spojení bylo přerušeno. To znamenalo konec Adamovy nerušené komunikace s Bohem (viz Židům 4,12).

Obrázek C

Když při znovuzrození přijímáme Ježíše za svého Pána a Spasitele a přichází k nám Duch svatý, naše duchovní tělo se rodí znovu, neboli obnovuje se, takže můžeme mít obecnství s Pánem a uctívat jej stejně jako Adam před pádem. Skutečnost, že k obecnství s Bohem dochází skrze našeho lidského ducha (s pomocí Ducha svatého), dokládají následující slova Ježíše: „Ale jde hodina, a nyní jest, kdy praví modlitebníci modliti se budou Otci v **duchu** a v pravdě. Neboť takových Otec hledá, aby se modlili jemu. Bůh Duch jest, a ti, kteří se jemu modlí, v **duchu** a v pravdě musejí se modliti. Jan 4,23-24 [KJV]“ Prosím povšimněte si, že v těchto dvou verších tam, kde je Bůh označován jako Duch, je toto slovo uvedeno s velkým »D«. Avšak lidský duch je jasně odlišen tím, že je uveden s malým »d«. Z toho vyplývá, že s duchovním světem může mít společenství, to jest komunikovat s ním, pouze duch. V tomto případě náš duch uctívá Boha Otce, který jo Duch. Viz obrázek D.

PRAVÝ KŘEŠŤAN

Toto spojení se uskutečňuje, jen když chce Bůh. Používá je:

- abychom porozuměli písmům
- abychom si v srdci uvědomovali jeho přítomnost
- aby nám dal rozpoznání duchů atd.

Obrázek D

I anděly Bible jasně označuje jako duchy: „Kterýž [Bůh] činí posly své duchy... Žalm 104,4“ Tento verš cituje také Pavel v Židům 1,7. „Kterému z andělů kdy řekl: »Usedni po mé pravici, dokud ti nedám nepřátele za podnož tvého trůnu! « Což není každý anděl jen duchem vyslaným k službě těm, kdo mají dojít spasení? Židům 1,13-14“

Satan a jeho démoni jsou také duchové. Kdysi, než se vzepřeli, byli anděly v Boží službě. Ježíš sám tato stvoření označuje jako anděly, a tedy duchy. K tomu biblický odkaz: „Potom řekne těm na levici: »Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně připraveného ďáblu a jeho andělům... Matouš 25,41“ Z těchto a mnoha dalších písem tedy vidíme, že nejen Bůh je duch, ale že existují i další duchovní bytosti, zvaní andělé – někteří v službě Bohu jiní v službě Satanu.

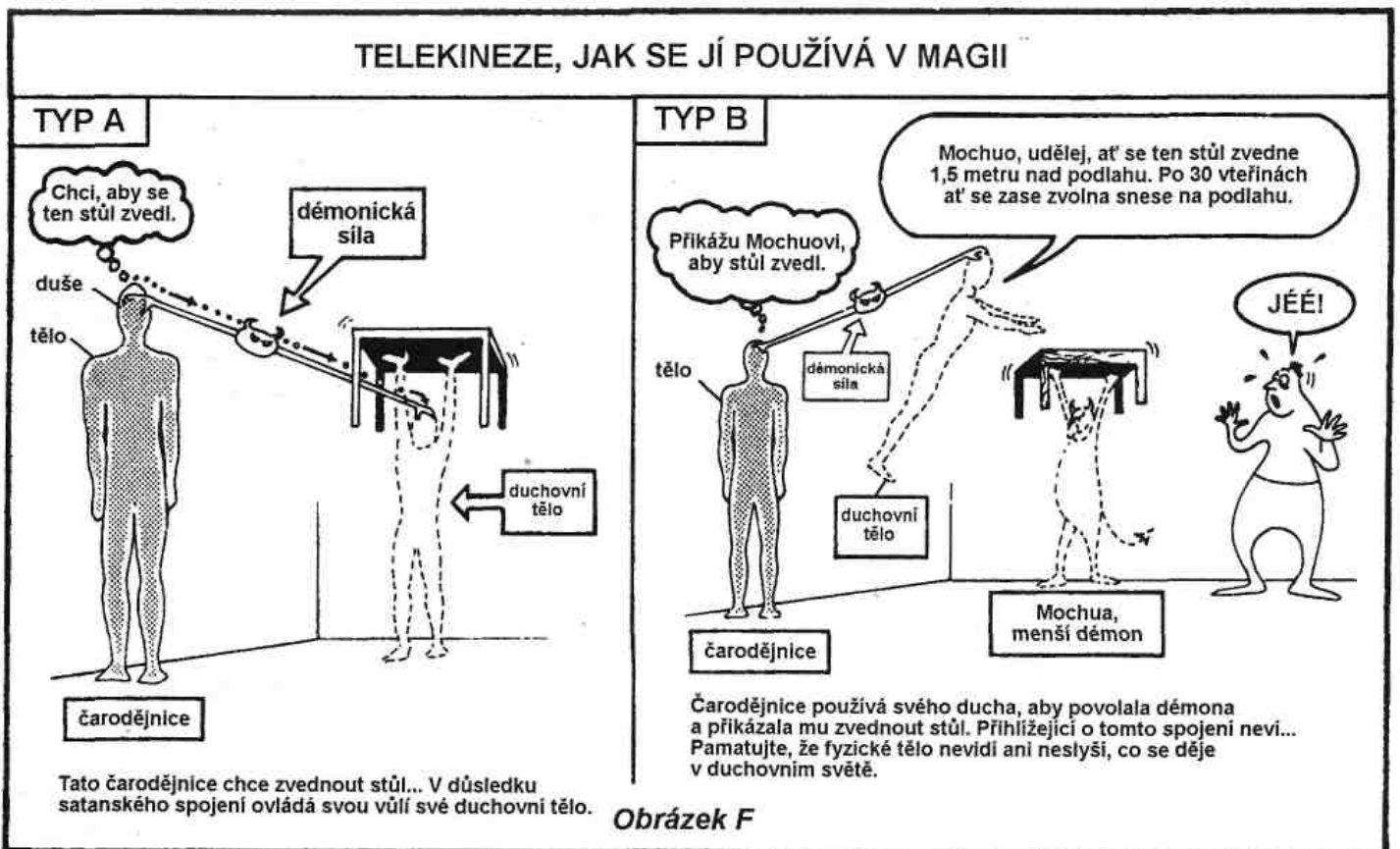
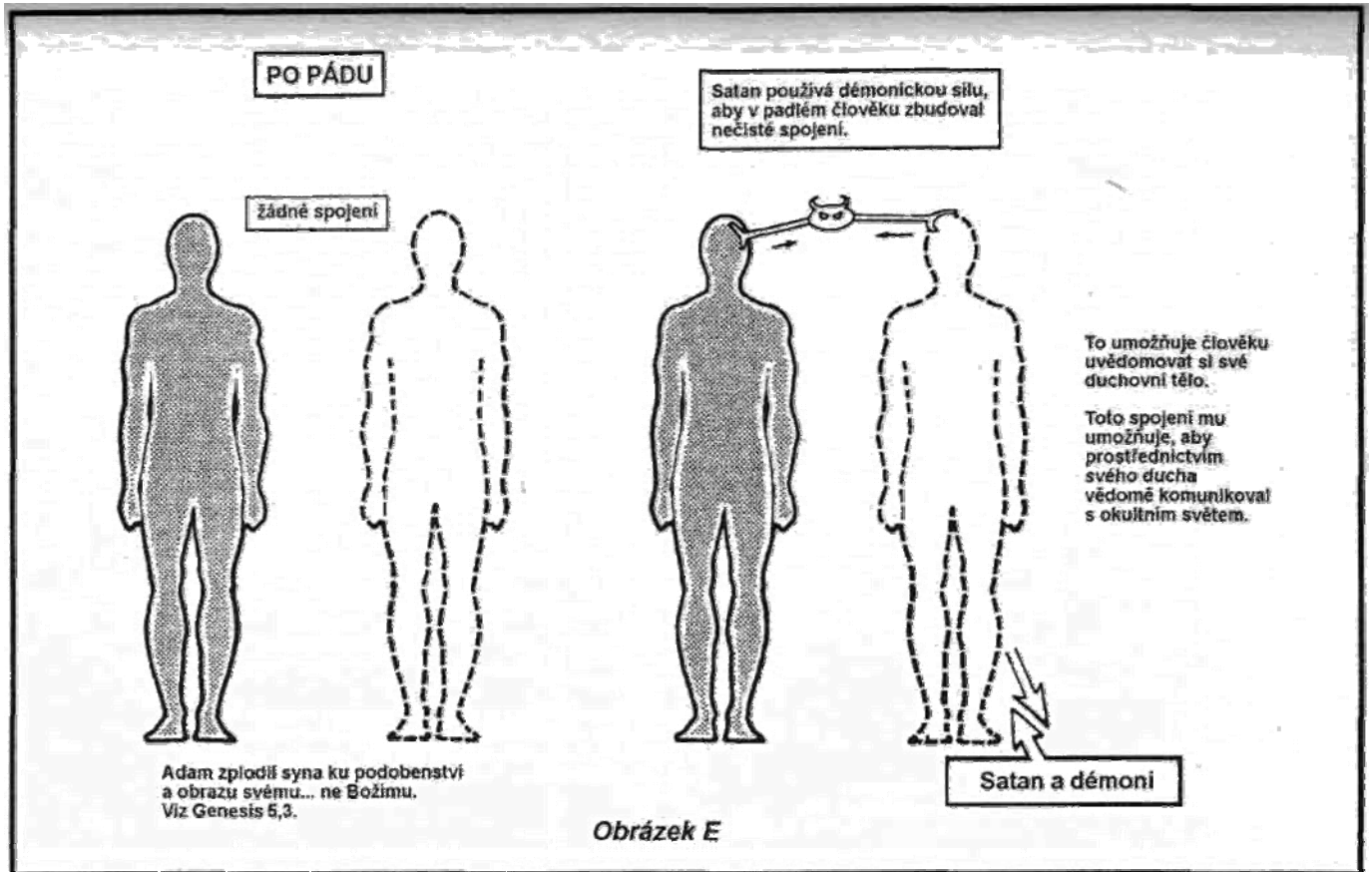
Naše duchovní tělo představuje spojení mezi námi a duchovním světem, neboť duchovní svět nelze vidět ani měřit ničím fyzickým. Skrze Ducha svatého je náš duch schopen mít společenství s Bohem a uctívat jej, ale písmo Židům 4,12 nám ukazuje, že dokud zůstáváme ve svém hříšném stavu zde na zemi, Bůh *nechce*, abychom opět získali vědomou vládu nad svým duchovním tělem. Proto meč Ducha rozděluje duši a ducha. Když jednou k tomuto rozdělení dojde, duše (to jest mysl, intelekt a vůle) již nemůže mít vládu nad duchovním tělem. Proto také Pán v 1. Tesalonickým 5,23 pevně trvá na tom, že náš duch **musí** být zcela pod panstvím Ježíše Krista, stejně jako naše duše a fyzické tělo. K tomu je jedno velmi zajímavé písmo ve Zjevení (týkající se pádu Babylona): „*A bohatí kupci země nařikají a bědují nad ním, protože už nikdo nekoupí jejich zboží: ...a náklady ovcí, koňů a vozů a lidských těl a lidských duší. Zjevení 18,11.13 [podle řeckého textu]*“

Proč se tu rozlišuje mezi lidskými těly a lidskými dušemi? Protože v duchovním těle člověka spočívá fenomenální moc a inteligence, zvláště je-li pod vládou duše. Satan od pádu Adama po celé věky ustavičně pracuje na tom, aby těchto duchovních těl využíval ke svým intrikám. Fyzické tělo člověka je slabé a má pro Satana malý užitek. Avšak duchovní tělo pod vědomou kontrolou duše, to je něco zcela jiného. Satanovým cílem je naučit člověka, aby opět získal vědomou vládu nad svým duchovním tělem. Mnozí se tomu naučí. Jakmile toho dosáhnou, mohou tito lidé vnímat duchovní svět stejně jako fyzický. Mohou volně mluvit s démony, svým duchovním tělem opustit své fyzické tělo a s plným vědomím chodit na místa a dělat věci, které se běžným lidem jeví jako učiněné nadpřirozenou mocí. Právě tímto duchovním tělem čarodějnice a čarodějové, aniž by byli fyzicky přítomni, vytahovali Elaine i mě z postele, házeli s námi přes celou místnost a podobně. Nemohly jsme je vidět, protože naše fyzické oči nevidí duchovní svět. Bůh nechce, aby jeho lidé ovládali své duchovní tělo takovýmto způsobem. Kdybychom tak činili, nejenže bychom byli otevření ohromným pokušením, ale už bychom také **nepotřebovali** být na Bohu závislí a neustále bychom si uvědomovali Satana a jeho říši. Existuje zvláštní třída démonů, kteří se sami často označují jako »démoni moci« a kteří poskytují takřikajíc »pojivo« k vytvoření vazby mezi duší a duchovním tělem, a tak uschopňují danou osobu, aby získala vědomou vládu nad svým duchovním tělem. Hlavním odrazovým můstkem pro rozvoj tohoto spojení mezi duší a duchem je fantazie. Proto je tak důležité učinit každou myšlenku zajatcem Kristu (2. Korintským 10,3-5). Názorný příklad toho, jak představivost může posloužit jako pojítka s duchovním světem, najdeme v okultních imagi-nativních hrách. Viz obrázky E, F, G a H.

Zjistili jsme, že při osvobozování si můžeme ušetřit mnoho času a úsilí, jestliže člověku, který se zapletl do okultismu a žádá osvobození, objasníme, že poprosíme Pána, aby jako prvního vyvrhl tohoto démona moci. Kdo to se svým osvobozením nebere vážně nebo se nás snaží podvést, ten – jakmile zjistí, že š odstraněním tohoto démona přijde o veškerou schopnost používat své duchovní tělo – se ihned stáhne.

Také jsem zjistila, že tento aspekt osvobozování je hodně přehlížen a tato vstupní brána zůstává často otevřená. Výsledkem je velké trápení, neboť Satan se svými démony bude tohoto člověka neustále sužovat. Jestliže člověk, který je takto trýzněn, prostě poprosí Pána, aby všechnu jeho schopnost vnímat duchovní svět odstranil, a poprosí jej, aby rozdělil jeho duši a ducha (jak je tomu v Židům 4,12), pak se u něj dostaví ohromná úleva. Takovýto člověk pak bude duchovní svět *vnímat jediné tehdy*, když se Pán rozhodne mu takový vjem dát. Od této chvíle bude jeho duch zcela pod vládou Ježíše Krista. My křesťané musíme velmi dbát na to, abychom prosili Pána, aby převzal úplnou vládu nad naším duchem. Mnozí křesťané upadají do léčky, když se učí svého ducha ovládat. Tolikrát jsem slyšela říkat: »Medituji, dokud neprožiji duchovní zážitek nebo dokud neprožiji Boha. « Křesťané přece **mají**

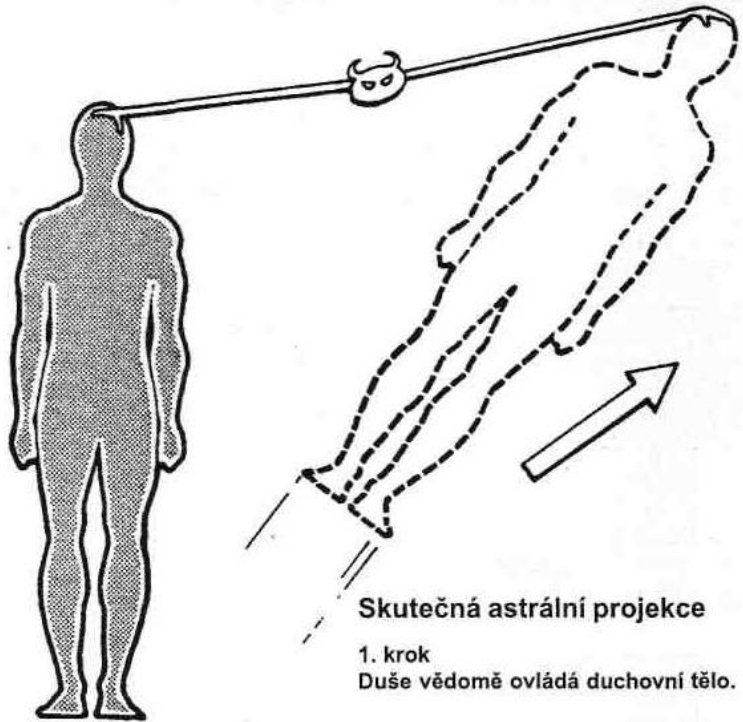
prožitky v duchu – víze a zjevení – ale děje se tak *vždy* pod vládou našeho Pána Ježíše Krista. *Nikdy* to neovládá ani neinicuje sám člověk. Je-li křesťan schopen takovéto duchovní prožitky ovládat, pak bych mu řekla, že vážně pochybuji, zda pocházejí od Boha. S největší pravděpodobností pocházejí od Satana.

Legendy vyprávějí, že čarodějnice cestují nocí na koštěti. To je symbolické znázornění astrální projekce.

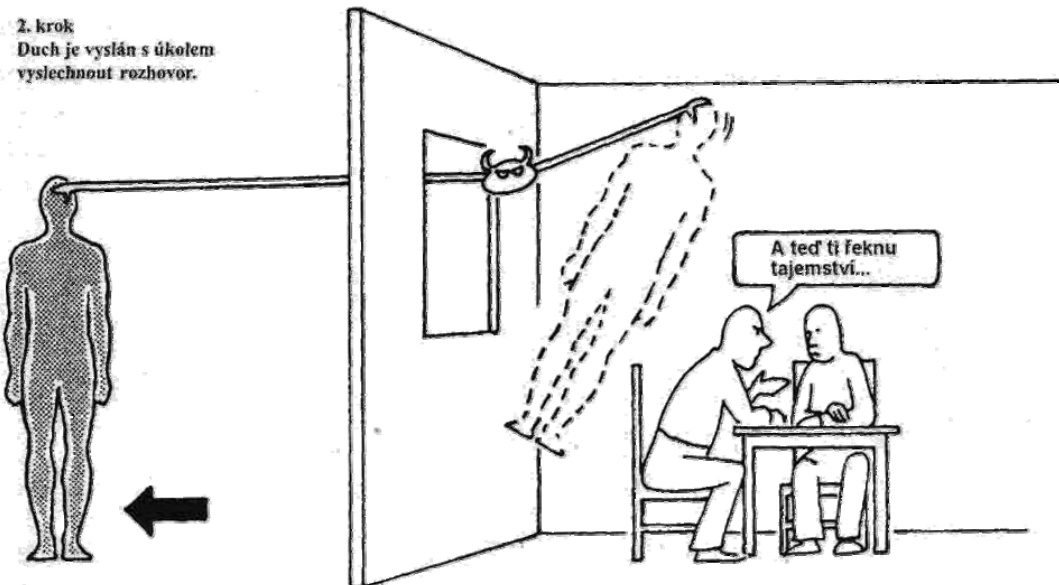

Obrázek G

Obrázek H1

2. krok
Duch je vyslán s úkolem
vyslechnout rozhovor.

Ve vzdálenosti
mnoha kilometrů

Obrázek H2

Astrální projekce...
tento duch zaznamenává rozhovor.

Mnozí, mnozí křesťané se domnívají, že musí »vyprázdnit« svou mysl, aby Duch svatý mohl skrze ně promlouvat nebo je »řídít«. Bible nám ukazuje, že s Duchem svatým máme *aktivně* spolupracovat. Pokaždé když vyprázdníme svou mysl, duch, který skrze nás promlouvá, s největší pravděpodobností *není* Duch svatý. Celé zástupy křesťanů byly svedeny a jsou dosud sváděny, protože neznají Boží principy, pokud jde o jejich ducha. Mnohá takzvaná proroctví přinášena lidmi, kteří vyprázdnili svou mysl v domněnání, že tak předávají vládu Duchu svatému, jsou démonická. Příliš mnoho křesťanů se v této oblasti nechává svést a takováto proroctví přijímají, protože člověk, který prorokuje, zná skutečnosti z jejich života, o nichž se domnívají, že je může vědět pouze Bůh. Zapomínají, že Satan zná každý detail našeho života, nezná pouze myšlenky a úmysly našeho srdce.

V současné době se mezi křesťany v Americe rozmáhá myšlení, které považují za velmi nebezpečné. Totiž že »náš duševní Člověk by měl být podřízen autoritě našeho duchovního člověka, protože přebývá-li v našem duchu Duch svatý, je náš duch bez hříchu. « Na tomto učení jsou dvě věci nesprávné. Za prvé, jediným způsobem jak podřídit duši autoritě ducha je ustavit vědomé spojení mezi duší a duchem. To je čistá magie. 1. Petrův 1,22 říká: „*Ponevadž duše své očistili jste poslušností pravdy skrze Ducha, k milování neošemetnému bratrstva.*“. Všimněte si, že v tomto verši Duch se píše s velkým »D«, což ukazuje na Ducha svatého. Naše duše jsou »očišťovány« tím, že zůstávají v poddanosti a poslušnosti Duchu svatému, *nikoli* našemu vlastnímu lidskému duchu. Za druhé, 1. Tesalonickým 5,23 nám jasně ukazuje, že náš duch je *zranitelný* k pádu do hříchu. Ježíš jej totiž musí až do svého příchodu *zachovávat bez poskvrny*. Toto zachovávání je čímsi, co trvá. Podívejme se znovu na tento verš: „*Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.* 1. Tesalonickým 5,23“ Ani Jan s tímto učením nesouhlasí, když říká: „*Pakli říkáme, že hříchu nemáme, sami se svodíme, a pravdy v nás není. Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.* 1. Jan 1,8-9“

Všimněte si, že Bůh v tomto verši ani v žádném jiném nevyjímá našeho ducha z náchylnosti k pádu do hříchu. Smyslem odtržení duše od ducha je odříznout našeho ducha od vlivu našich přirozených sobeckých žádostí, které přebývají v naší duši. Jestliže křesťan chodí v poddanosti Bohu, nic si sám nezačne. Místo toho bude ve svém duchu tiše čekat na hlas Ducha svatého, a pak jednat podle jeho pokynů. Křesťan, který je ve vědomém spojení se svým vlastním duchem, nebude v poddanosti čekat, až Duch svatý k němu promluví. Sám převezme iniciativu – a hlas, který uslyší ve svém duchu, s největší pravděpodobností *nebude* hlas Ducha svatého. Pokud jde o našeho ducha, existuje ještě jedna důležitá oblast, která má na mnohé lidi strašlivý dopad, ale v našich sborech se o tom nevyučuje. Je skutečností, že Satan, kdykoli má příležitost, použije si duchovní tělo člověka, aniž by o tom tento člověk věděl. „*Kdokoli nenávidí svého bratra, je vrah...* 1. Janův 3,15“ Tento verš mi dlouho nebyl jasný, než jsem pochopila, co je duchovní tělo. Jak může být někdo vrah jen pro své emoce, nenávist, když dané osobě fyzicky nic neudělal, ani se jí nedotkl?

Nenávist je vědomý hřích. Jako takový poskytuje Satanu v našem životě půdu -jestliže jí dovolíme, aby přebývala v našem srdci. Jestliže někoho nenávidíš, Satan může vstoupit a použít si tvého duchovního těla k útoku na osobu, kterou nenávidíš. Takovýto útok může vést k nejrůznějším nemocím, nehodám, citovým poruchám, ba i k tělesné smrti. Člověk, který nenávidí, si obvykle ani neuvědomuje, že jeho duchovního těla používá Satan. Osoba, která je předmětem nenávisti, obvykle nemá vůbec ponětí, odkud její potíže pramení. Proto musíme velice dbát na to, abychom prosili Ježíše, aby očišťoval všechny tyto tři složky – tělo a duši a *ducha* – a *zachovával* je čisté. Proto nám dal Pán Ježíš tolik příkazů, abychom si navzájem odpouštěli. Odpuštění zastavuje nenávist. My křesťané bychom měli Pána pravidelně prosit, aby vyčistil naše srdce od jakéhokoli hříchu. „*Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých.* Žalm 51,10“ Znovu si zde všimněme malého »d« ve slovu »duch«. Je zřejmé, že hřích v Davidově srdci také silně zasáhl jeho ducha. Výborný popis osobních zkušeností křesťanů, které hrozně zasáhla nenávist jiných křesťanů, najdeme v knize Watchmana Neeho *Skrytá síla duše*.

STÁT V MEZEŘE

Jsi ochoten stát za někoho v mezeře? „*Hledaje pak někoho z nich, kterýž by udělal hradbu, a postavil se v mezeře před tváří mou za tuto zemi, abych jí nezkazil, žádného nenacházím. Protož vyleji na ně rozhněvání své, ohněm prchlivosti své konec jim učiním, cestu jejich jim na hlavu obrátím, praví Panovník Hospodin. Ezechiel 22,30-31*“ »Postavit se do mezery« můžeme různým způsobem. Často je nezbytné poprosit Pána, aby nám dovolil postavit se do mezery za určitého člověka, aby měl možnost slyšet evangelium bez démonického rušení. Vzpomeňme si opět na 2. Korintským 4,3-4: „*Je-li přesto naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří spějí k záhubě. Bůh tohoto světa oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím.*“

V Ezechieli 22,30-31 Bůh hledal někoho, kdo by byl ochoten postavit se proti Satanovi a jeho démonům a zastavit je, a překazil jim osleповání lidí tak, aby poznali, že potřebují Spasitele. A ponevadž Pán nemohl takovéhoho člověka

najít, řekl, že vylije na lidi pro jejich hříchy svůj hněv a trest. A nakonec tím, kdo se staví do mezery za všechny hříšníky, je Ježíš Kristus. Proto přišel na zem a zemřel – a nesl trest za naše hříchy. Ježíš nám dal příklad. Nemůžeme zaplatit za své hříchy ani za hříchy kohokoli jiného. Avšak můžeme za druhé bojovat. V tomto smyslu věřím, že se můžeme postavit do mezery za ně. My jako křesťanští bojovníci musíme být ochotni se do této mezery postavit a bojovat v duchovní říši, abychom zlomili démonické síly oslepující nespasené. Pavel to jasně ukazuje v Efezským 6,12: „*Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temnotí věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko.*“

Často se modlíme takovouto modlitbu:

Pane, prosím tě, dovol mi postavit se do mezery za.....

a bojovat za něj, aby se mu otevřely oči a byl vysvobozen z démonické svázanosti tak, aby uviděl, že potřebuje Ježíše.

Pán nám ukázal ještě další způsob jak se postavit do mezery. Podívejme se na následující písmo: „*Není-liž toto půst, kterýž oblibuji: rozvázati svazky bezbožnosti, roztrhnouti snopy obtěžující a potřené propustiti svobodné, a tak všelijaké jho abyste roztrhli? Izaiáš 58,6*“ „*Neste břemena jedni druhých, a tak plňte zákon Kristův. Galatským 6,2*“ „*Většího milování nad to žádný nemá, než aby duši svou položil za přátele své. Jan 15,13*“ Tato písmo jasně ukazují, že Pán od nás očekává, že ponese břemena a rány svých křesťanských bratří a sester, a také, že kdykoli to bude nutné, budeme bojovat za jejich vysvobození z útlu. Jedním ze způsobů jak toto činit je postavit se do mezery. Jsi ochoten postavit se do mezery za svého duchovního? *Jestliže opravdu káže Ježíše a odhaluje Satana*, jak by měl, bude mít mnohé protivensství. Služebníci Satanovi tvářící se jako křesťané ho budou napadat svým duchovním tělem, a stejně tak na něj budou útočit mnozí démoni pokaždé, když povstane, aby promluvil, a těž mnohdy jindy. Tito Satanovi služebníci stojí v církvi často na vysokých místech. Je zapotřebí vskutku silných zdravých mladých lidí, kteří by byli ochotni postavit se do mezery za svého duchovního a prosit Pána, aby jim dovolil bojovat za něj. Jinými slovy, jakékoli démonické mocnosti namířené na duchovního musí nejprve projít kolem tebe. To znamená, že budeš fyzicky i citově trpět. Ne vždy se ti musí podařit dostat se v neděli do shromáždění, protože budeš nemocen. To může vést k tomu, že tě členové sboru budou falešně obviňovat: »Ty jsi nemocný, protože nechodíš do sboru.« Jsi ochoten vzít na sebe takové obvinění a zůstat zticha? Postavit se za někoho do mezery znamená svým způsobem »klást svou duši za přítele«.

Chci, aby jedna věc byla jasná. Když stojíš v mezeře, nepřijímej nic od démonů. Ty máš stát v moci Ježíše Krista. »*Nepřijímej*« nemoc ani jinou formu útlu. Musíš ve jménu Ježíše Krista veškerému démonickému útlu přikázat, aby nesužoval tebe ani osobu, za kterou bojuješ. Toto je primárně smyslem »postavení se do mezery«. Do mezery se nemůžeš postavit sám. To může učinit jedině Pán, protože on ovládá tvoje duchovní tělo. Na tobě je, abys poprosil Otce, aby tě tam postavil, je-li to jeho vůle. Musíš být ochoten dovolit Otcovi, aby si tě ve prospěch druhého použil, jak bude chtít. Jak si tě má použít, o tom nemůžeš rozhodovat ty.

Ráda bych osvětlila ještě jednu věc. Zřídka si budeš uvědomovat, že jsi »v mezeře«. To proto, že plnou vládu nad naším duchovním tělem má Pán. Ne vždy »vidíme« duchovní svět tak jako fyzický. Jen při zvláštních příležitostech nám Pán dovolí nahlédnout do duchovního světa, a když, tak jen cosi zahlédneme. Že jsi v mezeře, víš, jen když ti to Pán zjeví, resp. poznáš to podle různých tělesných potíží, jimiž ti Pán dává potvrzení, že tvé duchovní tělo vstoupilo do mezery. Prožil jsi někdy čas intenzivní přimluvné modlitby, po níž ses cítil zcela vyčerpán? Bylo to proto, že zatímco ses modlil svým fyzickým tělem a myslí, Bůh vzal tvé duchovní tělo a postavil je do souboje s démonickými silami, proti nimž se modlíš na bojišti duchovního světa. Únava, kterou cítíš, je většinou odrazem stresu, který prodělalo tvé duchovní tělo. Rány zasazené tvému duchovnímu tělu se také často projeví různými příznaky na tvém fyzickém těle. Uvědomila jsem si, že prudký nápor hříchu poznamená naše fyzické tělo natolik, že duchovnímu světu dokážeme vědomě čelit jen po krátké časové úseky, jinak by nás to zmohlo. Čarodějnice a čarodějové stárnou mnohem rychleji. Za svůj častý styk s duchovním světem draze platí. V Bibli najdeme celou řadu zajímavých odkazů, které to potvrzují. Některé najdeme v knize Daniel. Například v 8. kapitole zahajuje Daniel viděním, v němž vidí duchovní svět a mluví s andělem Gabrielem. Na konci této doby, kdy zakoušel duchovní svět, Daniel praví: „*Já Daniel jsem zůstal bez sebe a byl jsem těžce nemocen po řadu dní. Pak jsem vstal a konal své povolání u krále. Zasl jsem nad tím viděním, ale nikdo to nechápal.*“ *Daniel 8,27*“

Také v 10. kapitole: „*Já Daniel jsem to vidění viděl sám. Muži, kteří byli se mnou, žádné vidění neviděli, ale padlo na ně veliké zděšení a uprchli do úkrytu. Zůstal jsem sám a viděl jsem to veliké vidění, ale nezůstala ve mně síla. Velebnost mé tváře se změnila a byla zcela porušena; nezachoval jsem si sílu. Slyšel jsem zvuk jeho slov, a jak jsem zvuk jeho slov uslyšel, přišly na mě mrákoty a padl jsem na tvář, totiž tvář na zem. A hle, dotkla se mě ruka a zatřásla mnou,*

takže jsem se pozvedl na kolena a dlaně rukou. Muž mi řekl: »Danieli, muži vzácný, pochop slova, která k tobě budu mluvit. Stůj na svém místě. Jsem poslán k tobě. « Když se mnou mluvil to slovo, vstal jsem a chvěl jsem se. Řekl mi: »Neboj se, Danieli, neboť od prvního dne, kdy ses rozhodl porozumět a pokořit se před svým Bohem, byla tvá slova vyslyšena, a já jsem proto přišel... Když ke mně promluvil tato slova, sklonil jsem tvář k zemi a oněměl jsem. A hle, kdosi podobný lidským synům se dotkl mých rtů. Otevřel jsem ústa a promluvil jsem k tomu, který stál proti mně: »Můj pane, pro to vidění mě sevřely křeče a nezachoval jsem si sílu. Jak by mohl služebník tohoto mého pána mluvit s tímto mým pánem? Od té doby není ve mně síla a nezůstal ve mně dech.« Opět se mě dotkl kdosi, kdo vypadal jako člověk, a dodal mi sílu...Daniel 10,7-18“

Bojujeme-li svým duchovním tělem, stojí to naše přirozené tělo mimořádně vysokou cenu. Napadáme-li démonické mocnosti, činíme tak více svým tělem duchovním než přirozeným. Proto Pavel tak často říká, že naše bojování není proti tělu a krvi. V duchovním světě sice nemůžeme bojovat přirozeným tělem, přesto však obě těla Bůh spojuje, takže vše, co se děje s naším duchovním tělem, má nevyhnutelně dopad i na naše tělo přirozené.

BOJ V DUCHOVNÍM SVĚTĚ

O tom, že náš duch bojuje v duchovním světě, jsme se již vícekrát zmínili, zejména když jsme mluvili o pojmu »postavit se do mezery«. Tento pojem je poměrně obtížné pochopit, neboť tu jde o něco, co se plně vymyká naší kontrole, a my sami si to málokdy uvědomujeme. Pochopte prosím, že i my samy se v této oblasti dosud učíme. V Bibli se píše o mnoha hlubokých věcech. Hledáme, aby se nám dostalo světla a natahujeme se k němu. Samy sebe nepovažujeme za odborníky, ale pouze následujeme příkazu našeho Pána, abychom tu sdělily, co jsme se zatím naučily. Jestliže jednou pochopíme, že náš duch je živoucí součástí nás samých, který může běžet, mluvit, zpívat, myslet, modlit se, chválit Pána a bojovat v duchovním světě, pak se nám mnohá záhadná místa v Bibli ozřejmí. Když například pomyslíme, že větší část dne vynakládáme své duševní a tělesné síly k tomu, abychom dostáli svým povinnostem, abychom si vydělali na své živobytí, postarali se o své rodiny atd., jak potom můžeme uskutečnit tyto biblické příkazy? „Protož i my díky činíme Bohu bez přestání... 1. Tesalonickým 2,13“ „Bez přestání se modlete. 1. Tesalonickým 5,17“

Svou myslí se prostě nemůžeme nepřetržitě 24 hodin denně modlit k Bohu ani mu děkovat, ale není-li k tomu způsobilá naše mysl, pak k tomu je způsobilý náš duch. „Ale žijeme podle Boha duchem. 1. Petrův 4,6“ Všimněte si prosím opět malého »d«, což naznačuje, že tu jde o lidského ducha. Jak potom můžeme žít v duchu? Tím, že Bohu vydáváme svého ducha, aby jej používal, jak on chce. Naše duchovní tělo se může pohybovat, myslet i mluvit, stejně jako naše tělo přirozené. Vždyť přece svou podstatu a to, jak uvažuje, přejímá od našeho přirozeného těla a naší duše. Jestliže například určitá biblická místa neznáš svou myslí, nebude je znát ani tvé duchovní tělo, ovšem s tím, že duchovní tělo jev mnohem větším souladu s Duchem svatým. Vícekrát říká Pavel, že naše bojování není »proti tělu a krvi«, nýbrž proti duchům. Poněvadž naše přirozené tělo nemůže bojovat proti duchům v duchovním světě, musí tento boj převzít naše tělo duchovní. Proto je tak důležité, abychom Boha denně prosili, abychom oblékli jeho výzbroj. Tento boj je neúprosný a neustále trvá. Jestliže naše duchovní tělo nemá při boji na sobě výzbroj Boží, utrpíme hrozné rány od »ohnivých šípů« (Efezským 6). Na duchovní kolbiště se nemůžeme postavit sami, neboť náš duch stojí plně pod vládou našeho Pána, Ježíše. My prostě Pánu sdělujeme, že jsme ochotni, aby si tímto způsobem používal našeho ducha, bude-li to jeho vůle. Často prosím Otce, aby mne postavil do mezery za nějakého člověka a aby mi dovolil za něho bojovat, ale poslední slovo zde m.í sám Otec. Sám se brzy naučíš na svém fyzickém těle rozpoznávat příznaky jako únavu, bolest, sklíčenost nebo nemoci, které jsou znamením, že tvé duchovní tělo se nachází v těžkém boji. Představa, že náš duch je od našeho přirozeného těla oddělen a je od něho značně vzdálen, se nám jeví zvláštní a sotva přijatelná. Nicméně v Bibli existuje jedno fascinující místo, kde Pavel tuto situaci přesně popisuje. „Naprosto slyšeti, že jest mezi vámi smilstvo, a to takové smilstvo, jaké se ani mezi pohany nejmenuje, aby někdo měl manželku otcovu. A vy nadutí jste, než byste raději rmoutili se, aby vyvržen byl z prostředku vás ten, kdo takový skutek spáchal. Já zajisté, ač vzdálený tělem, ale přítomný duchem, již jsem to usoudil, jako bych přítomen byl, abyste toho, kterýž to tak spáchal, ve jménu Pána našeho Jezukrista, sejdouce se spolu, i s mým duchem, s mocí Pána našeho Jezukrista...1. Korintským 5,1-4“

Všimněte si, že Pavel zde opět používá malého »d«, čímž označuje svého ducha, a nikoli Ducha svatého. Velký význam má také to, že duch Pavlův byl v Korintu pouze »s mocí našeho Pána Jezukrista« (1. Korintským 5,4). Pavlův duch byl plně pod vládou Pána, nikoli jeho vlastní duše. Normálně přebývá lidský duch v přirozeném těle. Přesto nám mnohá písmena ukazují, že přirozené tělo člověka může žít i poté, co je odděleno od ducha. U duše tomu tak není. Jestliže duše jednou opustí přirozené tělo, toto tělo umírá. Proto se ta mnohá místa v Bibli, kde se mluví o přirozeném těle, vztahují i na duši. A přesto jsou přirozenému tělu zvláštním způsobem odčerpávány síly, jestliže se v něm zrovna nenachází duch.

Po všechna ta léta, co stojím v této službě, mi Pán ukázal, že tato zátěž v tělesné rovině je pozoruhodná tím, že má za následek akutní nedostatek bílkovin. Nebudeme-li při intenzivním boji pečlivě dbát na zvýšený přísun vysoce hodnotných bílkovin, pak zeslábneme. Bible má k tomuto tématu mnoho co říci. Již od Boží smlouvy s Noem, kdy Bůh Noemu přikázal, aby jedl maso, se Satan se svými démony pokouší člověka od ježení masa odvrátit. Je zajímavé, že současní hinduisté a mnohá východní náboženství (která koneckonců jsou různými formami uctívání démonů) věří, že úspěch média anebo i mistra, kteří získávají sílu od démonů, jimiž jsou obsazeni, závisí na přítomnosti jakési jemné tekutiny v těle zvané »akasa«. Tato tekutina se prý rychle spotřebovává, a bez ní by démoni nemohli působit. Tato tekutina, praví hinduisté, se obnovuje pouze vegetariánskou výživou a odříkáním se od masité stravy.

Zastavme se krátce a uvažujme, co způsobilo potopu. Onou příslovečnou poslední kapkou, jíž pohár přetekl, byl pohlavní styk mezi lidmi a démony. Myslím si, že není náhodou, že Bůh Noemu přikázal, aby právě po potopě začal jíst maso. Jistě dobře věděl, jaké duchovní boje bude muset Noe a jeho potomci podstupovat, aby je tito démoni neovládli. Studujeme-li Starý zákon a zákony, které dal Bůh svému lidu, dětem Izraele, zjistíme, že duchovními bojovníky oněch dnů byli levité. Značný díl jejich stravy tvořilo jednoznačně hovězí a skopové maso. Proč Abraham, když jej Bůh navštívil, dal připravit hovězí maso, když prý je tak škodlivé? Abraham by určitě připravil to nejlepší, co měl (srovnej Genesis 18,1-7). Podíváme-li se na různé slovné duchovní bojovníky Starého zákona, zjistíme, že vždy před tažením do velké bitvy je Bůh posiloval masitou stravou. Tak například Eliáš. Všimněme si jídelníčku, jimž jej Bůh během přípravy opatroval, krátce před tím, než vystoupil proti Bálovým prorokům. *„I stalo se slovo Hospodinovo k Eliášovi: Odejdi odsud a obrať se k východu, a skrej se u potoka Karit, kterýž jest naproti Jordánu. A budeš z toho potoka pít, krkavcům pak jsem přikázal, aby tě tam krmili. Kterýž odšed, učinil, jakž mu přikázal Hospodin. Nebo odšed, usadil se při potoku Karit, kterýž byl proti Jordánu. A kr-kavci přinášeli jemu chléb a maso každého jitra, též chléb a maso každého večera, a z potoka pil. 1. Královská 17,2-6“*

Pán k tomu v Novém zákoně skrze Pavla přímo říká: *„Duch pak světla praví, že v posledních časech odvrátí se někteří od víry poslouchající duchů bludných a učení ďábelských, v pokrytství lež mluvicích, a cejchované majících svědomí své, zbraňujících ženiti se, prikazujících zdržovati se od pokrmů, které Bůh stvořil k užívání s dikčiněním věřícím a těm, kteří poznali pravdu. Nebo všeliké stvoření Boží dobré jest, a nic nemá zamítáno býti, což se s dikú činěním přijímá. Posvěcuje se zajisté skrze slovo Boží a modlitbu. 1. Timoteovi 4,1-5“*

Pečlivě jsem studovala lékařskou literaturu, a přestože publikací v této oblasti je mnoho, nenašla jsem **ani** jedinou dobrou studii, která by mohla přesvědčivě prokázat, že skopové a hovězí maso je škodlivé. (Mluvím o libovém, nikoli o tučném mase, o němž Pán Izraelitům, když jim vydával Zákon, přikázal, aby je nejedli.) Skutečně u celé řady onemocnění se prokázalo, jakou hodnotu zde má přísun bílkovin. Avšak Satan má medicínu tak ve své ruce, zeje nanejvýš obtížné přimět průměrného lékaře, aby významu bílkovin věnoval pozornost. Jestliže si uděláte čas na hodnocení, zjistíte, že za každou nauku, za každým trendem ke zdravé výživě je základní myšlenka zřeknutí se masa. To není náhoda. To je pečlivě promyšlený Satanův plán, neboť až příliš dobře ví o tom, jak naše tělo potřebuje bílkoviny, a o enormní ztrátě bílkovin způsobované duchovním bojem. Jestliže se Satanu zdaří odvrátit Boží bojovníky od ježení masa, může mezi nimi v důsledku nedostatku bílkovin vyvolat mnohou slabost a nemoc. Přirozené tělo velmi rychle ztrácí schopnost vzdorovat infekcím, je-li zbaveno bílkovin. Mnoho lidí v této době »moderní medicíny« umírá zcela zbytečně, protože lékaři nenaplnují jejich potřebu bílkovin.

V dobách intenzivního boje často považujeme za nutné jíst nejméně dvakrát denně maso. Jestliže tak nečiníme, ztrácíme rychle sílu a často dokonce tělesně onemocníme. Spolupracovala jsem s mnoha lidmi, kteří v důsledku intenzivních satanských útoků zcela zeslábli či dokonce onemocněli jen proto, že neznali prosté Boží principy o nutném přívodu bílkovin. Když se zvýšil podíl masa v jejich stravě, všichni vykazovali výrazné zlepšení zdravotního stavu. Jestliže prožiješ bolesti, deprese a vyčerpání, protože se nacházíš na bitevním poli (anebo i jindy), pak nezapomeň na jednu z našich hlavních zbraní – chválu. Nikdy nezapomenu na noc, kdy mne Pán naučil této lekci. Šla jsem právě spát a převalovala se z boku na bok, protože jsem nemohla usnout. Byla jsem velmi sklíčená a vyčerpaná mnohými bolestmi. Vše se mi zdálo tak nemožné. Mým vlastním problémem bylo, že jsem se stravovala sebelitostí.

Náhle mi Otec dovolil vidět očima mého duchovního těla. Viděla jsem, že se nacházím (tj. mé duchovní tělo) na bojišti, ale nebojovala jsem. Ležela jsem na zemi obklíčena mnoha démony, kteří se mi všichni vysmívali a házeli na mne kameny. Bylo mi to úplně jedno. Byla jsem tak znavená, že jsem doufala, že mne zabijí. Nechtěla jsem už žít. Nebylo úniku ani žádné jiné možnosti jak se z této situace dostat-jen se postavit a bojovat, ale v té chvíli jsem byla prostě příliš znavená a zdeptaná. Nevím, kolik z toho, co se dělo, věděla Elaine. Ví však, že to bylo na pokyn od Otce, když právě v této chvíli přišla ke mně do ložnice a zasunula do přehrávače jednu z našich kazet s křesťanskou hudbou. Vůbec jsem neměla náladu na hudbu, a už vůbec ne na chvalozpěvy, které zvolila. Elaine nepromluvila ani slovo. Prostě se posadila a naslouchala. Mírně, ale rozhodně mi Duch svatý ukázal, jak nesprávné ode mne bylo, že jsem se nechala unést svou sebelitostí. Opět jsem obdivovala lásku a milost Pána, kterou nám prokazuje, právě když selháváme a

padáme. Nedokázala jsem nic jiného než takovou lásku opětovat. Když jsem nyní svým přirozeným tělem přizvukovala písním na pásce, postavila jsem se v duchovním světě znovu na nohy a démonům řekla, že mi je úplně jedno, co dělají, ale já budu chválit Pána za jeho neuvěřitelnou lásku. Zvedla jsem hlavu a ruce k nebi a zpívala z celého srdce Pánu, abych mu přinesla svou lásku, úctu a velebení (jak svým přirozeným, tak svým duchovním tělem). Když jsem tak zpívala, zaslánilo najednou kolem mě v duchovním světě oslnivě bílé světlo. Viděla jsem, jak všichni démoni padají jak širocí tak dlouzí na zem a jak se pak jeden po druhém plazí pryč do tmy. Satan a jeho démoni v přítomnosti chvalozpěvů Pánu nevydrží. Jsem si jista, že proto Pavel napsal v 1. Tesalonickým ten tolik diskutovaný verš: „**Za všech okolností** děkujte... 1. Tesalonickým 5,18“

Prosím všimněme si, že se zde nepraví »za všechno«, nýbrž »za všech okolností«. Čím horší jsou okolnosti, tím více si můžeme být jisti, že nás obklíčil Satan a jeho démoni. Když pak chválíme, ztratí příčina našich problémů, totiž Satan, svoji sílu, a my budeme požehnáni. Jestliže bojuješ v duchovní oblasti, pamatuj na to, že ti je k dispozici každá zbraň a každá bojová taktika popsána v Bibli. Zvláště jsou zde užitečné žalmy. Nezapomeň prosit Otce, aby postavil tvé nohy na »ská-lu«, kterou je Ježíš, abys »tuto skálu měl za zády«. Pán ti ukáže každý krok, naučí tě všemu, co potřebuješ vědět. **Jsi ochoten** takto Pánu sloužit?

KAPITOLA 15 – Proč máme bojovat?

REBEKA VYPRÁVÍ:

Mnozí nám kladou otázku: »Proč máme bojovat?« V dnešní době tolik křesťanů žije nanejvýš pohodlným životem – a přirozeně si nepřejí, aby jejich pohodlí bylo rušeno. Říkají: »Proč bychom měli vůbec bojovat? Koneckonců Kristus nám na kříži vybojoval úplně vítězství. Proč by tedy měli křesťané uvažovat o tom, že by se měli stát vojáky a bojovníky? Křesťané si pouze mají nárokovat vítězství, které jim vydobyl Ježíš.« K tomuto postoji je třeba zaujmout stanovisko. Nejprve se podíváme, co k tomuto tématu řekl sám Ježíš, když byl zde na zemi. Myslím, že lepší zdroj nenajdeme. „*Nedomnívejte se, že bych přišel pokoj dát na zemi. Nepřišel jsem, abych pokoj uvedl, ale meč. Přišel jsem zajistit, abych rozdělil člověka proti otci jeho, a dceru proti materi její, a nevěstu proti svegruši její. A nepřítel člověka domácí jeho. Kdo miluje otce neb matku více nežli mne, není mne hoden; a kdo miluje syna neb dceru více nežli mne, není mne hoden. A kdo neběře kříže svého a nenásleduje mne, není mne hoden. Kdo nalezne život svůj, ztratí jej; a kdo by ztratil život svůj pro mne, nalezne jej. Matouš 10,34-39*“ Všimněte si prosím, že Ježíš ve verši 34 říká: »Nedomnívejte se, že bych přišel pokoj dát na zemi.« To je přímo poliček »evangelium pokoje a lásky«, které je tak rozšířené. Ve verši 39 pak Ježíš říká: »Kdo nalezne život svůj, ztratí jej; a kdo by ztratil život svůj pro mne, nalezne jej.« Křesťanství je spojeno s násilím, *pokud je praktikujeme* tak, jak to chce Bůh. Ztratit svůj život, to nemá *nic společného* spokojným soužitím se světem.

„*Hle, já vás posílám jako ovce mezi vlky; buďte tedy obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice. Mějte se na pozoru před lidmi; neboť vás budou vydávat soudům, ve svých synagógách vás budou bičovat, budou vás vodit před vládcy a krále kvůli mně, abyste vydali svědectví jim i národům. A když vás obžalují, nedělejte si starosti, jak a co budete mluvit; neboť v tu hodinu vám bude dáno, co máte mluvit. Nejste to vy, kdo mluvíte, ale mluví ve vás Duch vašeho Otce. Vydá na smrt bratr bratra a otec dítě, povstanou děti proti rodičům a připraví je o život. Budou vás všichni nenávidět pro mé jméno; ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen. Když vás budou pronásledovat v jednom městě, přehněte do jiného; amen, pravím vám, že nebudete hotovi se všemi izraelskými městy, než přijde Syn člověka. Není učedník nad mistra, ani služebník nad pána svého. Matouš 10,16-24*“

Musíme vytrvat až do konce. Ježíš nám v žádném případě neslibuje bezproblémovou cestu, jak se mnozí domnívají. „*Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temnoty věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko. Efezským 6,12*“ Zde Pavel klade důraz na náš boj v duchovním světě. V Matouši 10,16 až 24 mluví Ježíš o viditelném světě a o fyzickém pronásledování. Pavel zde zdůrazňuje duchovní svět. Obojí je vzájemně spojené, i když v naší zemi v této době není fyzické pronásledování zatím příliš silné. Nepochybuji o tom, že takovéto pronásledování brzy přijde. Zatím spočívá náš boj především v duchovní oblasti. „*Ty tedy snáňj protivenství jako dobrý voják Ježíše Krista. Žádný, kdo bojuje, nezaplétá se do živností tohoto světa, aby se zalíbil svému veliteli. 2. Timoteovi 2,3-4*“ „*Milování, velmi jsem si přál psát vám o našem společném spasení, ale teď pokládám za nutné napomenout vás, abyste statečně bojovali o víru, která jest jednou dána svatým. Judův 3*“

Proč máme bojovat? Zřejmá odpověď je: protože to po nás chce Bůh. Toto místo v Písmu a mnoho, mnoho jiných nám ozřejmuje Boží vůli. A přesto se mnozí ptají: »Proč po nás Bůh chce, abychom bojovali, když On sám tento boj pro nás už výboj oval?« Vážně jsem v této věci hledala jeho odpověď. Přirozeně, když jsem toto vše promýšlela, musela jsem si sama klást otázku: Proč jsem v tomto **boji** tolik trpěla a ztratila, když to vůbec není nutné? Chtěla bych vám předložit odpověď, kterou mi Pán na tuto otázku dal. Hlavním důvodem je, že jsem se zcela vydala. Podívejte se, když

se dnes káže evangelium, káže se, žel, takto: »Ježíš zemřel za tvé hříchy, popros jej, aby ti tvé hříchy odpustil – a všechno bude báječné. « Nikdo se nezmiňuje o tom, že Ježíš ti tvé hříchy neodpustí, jestliže se mu plně nevydáš. Po léta se evangelium kázalo tak, jakoby spása byla jednosměrnou cestou. Ježíš udělá vše - ty nemusíš vůbec nic. To není pravda. To není v souladu s tím, co říkal sám Ježíš. Řekl, že jestliže na sebe nevezmeš svůj kříž a nezapřeš sám sebe, pak i kdybys pro víru v něho přišel o život, nejsi ho hoden. Dále řekl, že spásy dosáhnou ti, kteří vytrvají až do konce. Těm, kteří nevytrvají, zaslíbení věčného života nedává. Toto Pavel opakuje vícekrát v listu Židům: „*Ale Kristus, jako Syn, panuje nad domem svým. Kterýžto dům my jsme, jestliže tu svobodnou doufanlivost a tu chloubu naděje až do konce pevnou zachováme. Židům 3,6*“ „*Účastníci zajisté Krista učinění jsme, jestliže však ten počátek podstaty až do konce pevný zachováme. Židům 3,14*“

Nemůžeme být spaseni skrze skutky, avšak spasení není jen říci: »Ježíši, prosím, odpusť mi, « a pak šťastně jít dál svou cestou. Jde o úplné odevzdání se Ježíši. V tom nejvlastnějším slova smyslu se prodáváme Bohu, stejně tak jako se lidé v satanismu prodávají Satanu. Pak jsme dlužníky. Jsme prodáni a zaplacení – a nepatříme již sami sobě. Už nemáme žádná práva. Jsme služebníky. Slovo *vydání se* dnes neučí ani se nepraktikuje. Mnozí lidé ani nevědí, co slovo »odevzdání« znamená. Odevzdání není žádný »skutek«. Odevzdání je smlouva, doslovný prodej sebe sama. Pavel v listu Římanům 1,14 říká, zeje dlužník. Kristus Pavla koupil tak jako nás. Spásaje obchod, je to právoplatně uzavřený obchod. Odevzdání není skutek, je to doslova prodej. Ježíš si nás koupil a za nás zaplatil, jinak bychom patřili Satanu a šli do pekla. Jediným východiskem je takovýto obchod. Jak hroznou cenu musel za nás Ježíš zaplatit! Nemyslím si, že dost lidí tomu rozumí. Zdá se, že prudkost, s jakou nás Satan napadá, souvisí přímo s tím, jak vážně se tohoto obchodu držíme – to jest, jak je naše odevzdání Pánu hluboké. Job byl naprosto vydán. Jen Bůh může znát míru, do jaké jsme Ježíši vydáni. Bůh znal Jobovo srdce. Věděl, že Job je mu zcela oddán. Proto také přijal Satanovu výzvu, neboť věděl, že Job obstojí. Bůh věděl, že Ježíš obstojí. Neboť když Ježíš tu byl v podobě člověka (Filipským 2), byl Otci zcela vydán. Proto Bůh Otec věděl, že jeho Syn Ježíš Kristus obstojí až do smrti, a také obstál, a nejen do své vlastní smrti, dokonce hrozně trpěl za nás všechny.

Satan Ježíše nenávidí více než všechny ostatní, neboť Ježíš je nyní právoplatným majitelem tohoto světa a zakrátko si svůj majetek bude nárokovat – a Satana ze svého vlastního království vyvlastní. My si vůbec nedovedeme představit, jak hluboce a silně Satan Boha nenávidí. Vizte: v okamžiku, kdy se obrácíme a zcela odevzdáváme Ježíši, který nás koupil, stáváme se Ježíšovým vlastnictvím – pak nás Satan nenávidí stejnou nenávisť, jakou nenávidí Ježíše. To je také důvodem, proč se v okamžiku, kdy jsme skutečně zachráněni, střemhlav ocitáme v neuvěřitelném boji. Satan má v úmyslu nás zničit. Ježíš nám to řekl: „*Nenávidí-li vás svět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. Kdybyste náleželi světu, svět by miloval to, co je jeho. Protože však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí. Vzpomeňte si na slovo, které jsem vám řekl: Sluha není nad svého pána. Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat-jestliže mé slovo zachovali, i vaše zachovají. Ale to vše vám učiní pro mé jméno, poněvadž neznají toho, který mě poslal. Kdybych byl nepřítel a nemluvil k nim, byli by bez hříchu. Nyní však nemají výmluvu pro svůj hřích. Jan 15,18-22*“ Zde jsou dvě hlavní věci. Ježíš nám velmi jasně říká, že ve chvíli, kdy se s ním ztotožníme, k čemuž dochází, když se stáváme jeho majetkem (tj. služebníky), pak svět, který je pod vládou Satana, nás bude nenávidět stejně, jako nenávidí Ježíše. Za drahé, je tolik lidí, kteří říkají: »Proč bych měl trpět nebo umírat, když koneckonců vítězství za mne vybojoval a trpěl za mne na kříži Ježíš? Proto je zbytečné, abych trpěl já.« Co však řekl Ježíš? Řekl: »Řekl jsem vám: Sluha není nad svého pána. Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat...« (verš 20) Každý, kdo mi říká, že nemusí trpět, protože Ježíš to vše na kříži již dokonal, ve skutečnosti říká, zeje větší než jeho pán! Pán je v tomto případě Ježíš Kristus. Takový člověk jde přímo proti slovům samotného Ježíše. Tato nauka »žádné utrpení, ale zdraví a prosperita«, které se vyučuje po celé naší zemi, je naukou démonů – nazvěme to tak, jak to je. Evangelium se ve skutečnosti nepředkládá v plnosti. Kdopak kdy slyšel nějakého evangelistu kázat: »Můžeš obdržet spasení, ale pouze za jedné podmínky: že se plně vydáš Kristu, budeš mu zcela prodán, nebudeš už mít žádná práva, už nebudeš patřit sám sobě, nebudeš už mít na nic nárok. Staneš se služebníkem. Vlastně si podepisuješ rozsudek smrti, neboť tě bude nenávidět Satan a bude se tě snažit zabít. ZÍSKÁVÁŠ věčný život a občanství v nebi. Vzdáváš se života zde na zemi, abys získal věčný život v nebi. « Kolik kazatelů, kteří takto kážou, znáš? Kolik traktátů to takhle předkládá? **ŽÁDNÉ!** Proč Satan a svět Ježíše tak nenávidí? Protože když jednou přišel,»...nemají nyní výmluvu pro svůj hřích« (verš 23)

„*[Ježíš říká] Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Jan 3,19*“ Musíme pochopit, že když přijmeme Ježíše za svého Spasitele, svého Pána a svého Mistra, přijímáme občanství v nebi a *smrt* zde na zemi. Osobně jsem přesvědčena, že Za jiných podmínek nemůžeme spásu mít. V evangeliích Ježíš znovu a znovu požaduje úplné vydání. Obávám se, zeje strašně mnoho těch, kteří zjistí, že ve skutečnosti nejsou spaseni. Nikdy jim nebylo zvěstováno plné evangelium. Proto nelze oddělit duchovní boj od spasení. Právě spasení tě postaví do přímého střetu se Satanem. Víím, že dnem, kdy jsem se v prvním ročníku lékařské fakulty zcela vydala Kristu, vstoupila jsem do přímého konfliktu se Satanem. Když se mne Pán o čtyři roky později zeptal, zda

jsem ochotna vydat mu svůj život, aby si mne mohl používat v přímém boji proti Satanu tak, jak si přeje ON, šlo vlastně o totéž; nevydávala jsem se mu nějak jinak. Pán mne pouze zkoušel, nakolik jsem ochotna stát na vydání, které jsem již učinila. Dával mi porozumět, co toto vydání znamená. Tím, že jsem se ztotožnila s Kristem, učinila jsem Satana svým neúprosným nepřítelem. Znovu a znovu nám Ježíš říká, že ho musíme následovat až k smrti. Podívejme se na několik dalších písem.

„Kdo přichází ke mně a nedovede se zřici svého otce a matky, své ženy a dětí, svých bratrů a sester, ano i sám sebe, nemůže být mým učedníkem. Kdo nese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. Lukáš 14,26-27“
Co tedy znamená nést svůj kříž? Lidé to většinou interpretují jako smíření se se »špatnými« věcmi, které jim vstoupí do cesty, jestliže o tom vůbec uvažují. Podívejme se na Matouše 16: „Tedy řekl Ježíš svým učedníkům: »Kdo chce jít za mnou, zapří sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej. Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí? A zač získá člověk svůj život zpět? Syn člověka přijde v slávě svého Otce se svými svatými anděly, a tehdy odplatí každému podle jeho jednání... /Matouš 16,24-27“

Prohlašuji, že **kříž je nástrojem smrti**. Neznačená to jen nést zde na zemi zkoušky; kříž znamená doslova naši smrt. Co tedy pak znamená zemřít? Pro mne to znamená, že vydáním Bohu jsem svěřila vše, na čem mi záleží, do jeho rukou. **Vše** patří jemu. V okamžiku, kdy toto činím, vím, že Satan bude u Boha o tyto věci prosit, a jako v případě Joba se může docela dobře stát, že Bůh jeho prosbě vyhoví. Pro mne denní umírání znamená, že den co den ztrácím vše, co na tváři země miluji. Ne vždy to Bůh od každého vyžaduje, ale většina lidí k takovému vydání **není ochotna, nejsou ochotni** vzít svůj kříž. Jakmile nás Kristus koupí, stáváme se zde na zemi cizinci a mezi námi a vším, co je zde na zemi, je přehrada – Ježíš Kristus. Kříž je pravděpodobně **ten nejbolestivější** způsob umírání. Vydáváme se tedy životu bolesti. Denní nesení kříže je bolestné. Tak prosté to je. Takhle si většina lidí předkládá evangelium nepřeje, ale tímto způsobem je předložil Ježíš. Dovolte mi vysvětlit ještě jednu věc: *Ty* dílo kříže činit nemůžeš. To může jen **Bůh**. Jinými slovy: lidé, kteří sami sobě přivozují bolest, domnívajíce se, že to je cesta kříže, jsou zcela na omylu. My jsme služebníky, kteří prostě poslouchají příkazy svého pána, **my nerozhodujeme**, jaké utrpení ponese.

Navrhuji každému, kdo se vydává Pánu, aby si vzal arch papíru a napsal každou oblast svého života, na kterou si jen vzpomene. Takové věci jako studium, kariéra, kdo budou tví přátelé, jestli nějaké vůbec budeš mít, co se stane tvé rodině, co se ti stane tělesně, kde a jak budeš žít, jakou budeš mít pověst, zda budeš mít peníze atd. Takovéto vydání není jednoduché. Jakmile je učiníš, přijdou zkoušky. Jestliže se nevydáš, nebudeš opravdu růst ve víře. A přesto je víra jen a jen dar Boží, i to, že takovéto vydání vůbec můžeš učinit. Víra a vydání se jsou zvláštním způsobem propojeny. Budeš-li při zkouškách stát na svém vydání, bude ti Bůh s tím, jak jdeš dál, přidávat více a více víry. O tom jsem přesvědčena. Tvoje víra poroste a bude posílena. Víra vlastně říká: »Učinila jsem toto vydání, vstoupila jsem do této smlouvy – a na tom budu stát.« Nesmíš dovolit Satanu, aby plnil tvou mysl pochybnostmi, co se týče tvého vydání. Jakékoli pochybnosti musíš okamžitě odvrhnout. Když procházíš zkouškami, je třeba, abys pochopil, že vše, co se děje zde ve fyzickém světě, má dopad do světa duchovního. Neboť vždy, když Satan například říká: »Žádám o rodiče této dívky«, a Otec řekne: »Dobrá, jdi a vezmi si je,« (to znamená přivodit jejich fyzickou smrt, jejich duše se ovšem Satan dotknout nemůže), ale já **přesto sloužím** Pánu dál, pak je tu v duchovním světě vybojováno vítězství, které zahání duchovní mocnosti temnoty, takže více duší může přijít k Ježíši Kristu. Vždy to má dopad do duchovního světa. Nemáme představu, co se stalo v duchovním světě v důsledku Satanovy porážky, když byl zkoušen Job. Jobovi bylo vzato vše najednou. Obvykle Satan tímto způsobem nepostupuje. Když člověk přijde o vše v jediném dni, je to evidentně cosi nadpřirozeného. Tímto způsobem obvykle Satan nejedná. Vezme něco tady, nějakého milovaného člověka tamhle, a když se již začínáš zotavovat ze zármutku, vezme ti dalšího. Je mistrem v tom jak způsobovat bolest.

Když stojíš bez ohledu na okolnosti pevně a vytrvale sloužíš dál Pánu, pak pochop, že to je doslova součást tvého umírání. Toto umírání je důsledkem každodenního nesení kříže a toho, že v tomto světě jsi nenáviděn jako cizinec. Od chvíle, kdy přijmeme Ježíše Krista, prožíváme doslova smrt zažíva. Neboť náš život je nyní zakotven v duchovní oblasti a skrze svou duši a duchovní tělo máme věčný život. Avšak umírá nám celá fyzická existence. Proto okamžikem svého spasení se ocitáš v boji proti Satanu. Není jiné volby. „Jako umírající, a aj, živi jsme... 2. Korintským 6,9“ Lidé říkají: »Jsi pěkně tvrdá.« Bůh v Izaiášovi říká: „*Nejsou zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin. Ale jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše. Izaiáš 55,8-9*“ Jasně je: **BŮH JE BŮH**. Nemůžeme jej zpochybňovat.

„Tedy mnozí z učedníků jeho, slyševše to, řekli: Tvrdát jest tato řeč. Kdo ji může slyšeti?... A z toho mnozí z učedníků jeho odešli zpět, a nechodili s ním více. Jan 6,60.66“

Jak to s Jobem bylo po tom všem, co se mu stalo? Vidíme, že skrze všechny tyto věci Job měl příležitost zahlédnout Boha. Když Boha zahlédl, **NA NIČEM JINÉM NEZÁLEŽELO**. Jakmile Job zahlédl Boha, vůbec se nestaral o to, co se s ním dělo. V knize Zjevení se praví, že Otec setře z našich očí každou slzu, a já z osobní zkušenosti

vím, že jakmile jednou zahlédneme Boha, na ničem už absolutně nezáleží. Je to neuvěřitelné. Bůh sám je nanejvýš podivuhodný a větší nade vše, co si dokážeme představit. Bůh je čistá moc, láska, spravedlnost, svatost, velikost, krása. Když jej zahlédneme, naše vztahy, vše, co máme a co je nám drahé, upadají do bezvýznamnosti. Na ničem z toho, co se týká nás, jakmile jednou zahlédneme Boha, nezáleží. „Tedy odpovídaje Job Hospodinu, řekl: *Vím, že všechno můžeš, a že nemůže překáženo býti tvému myšlení. Kdo jest to ten, ptáš se, ježto zatemňuje radu Boží tak hloupě? Protož přiznávám se, že jsem tomu nerozuměl. Divnější jsou ty věci nad mou stížitelnost, aniž jich mohu poznati. "Vyslychej, prosím, když bych koli mluvil; když bych se tebe tázal, oznamuj mi. Toliko jsem slýchal o tobě, nyní pak i oko mé tě vidí. Pročež mrzí mne to, a želím toho v prachu a v popele. Job 46,1-6“* Všimni si, že Job zde říká: »Toliko jsem slýchal o tobě, nyní pak i oko mé tě vidí. Pročež mrzí mne to, a želím toho v prachu a v popele.« (verše 5–6) Job neměl nic, z čeho by musel činit pokání. Začátek této knihy nám jasně říká, že v tom všem Job nezhřešil. „V tom ve všem nezhřešil Job, a nepřivlastnil Bohu nic nemoudrého. Job 1,22“ „V tom ve všem nezhřešil Job rty svými. Job 2,10“ Avšak v okamžiku, kdy Job zahlédl Boha, jaký je, vše ostatní bylo bezvýznamné. Na ničem jiném už prostě nezáleželo.

Modlím se, aby Bůh mně i každému, kdo čte tuto knihu, zjevil sebe samého, jak to dokáže jen on. Většího požehnutí se nám dostat nemůže. Pán povolává mnohé do různých služeb, ale na každého z nás Satan jednoho dne zlovolně zaútočí. Když ten den přijde, musíme být připraveni vstát a bojovat. Jestliže tak učiníme a vytrváme až do konce, dá nám Ježíš korunu života a dostane se nám nepopsatelného požehnutí vidět Boha, jaký je – ve vší jeho slávě. „I slyšel jsem hlas veliký z nebe, řkoucí: *Aj, stánek Boží s lidmi, a bydleti bude s nimi; a oni budou lid jeho, a on Bůh s nimi bude, jsa Bohem jejich. A setře Bůh všelikou slzu z očí jejich, a smrti více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více; nebo první věci pominuly. Zjevení 21,3-4“*

KAPITOLA 16 – Jak bojovat

REBEKA VYPRAVÍ:

Bůh nás povolal, abychom byli vojáky, nikoli pacifisty. V Bibli není místa pro »mírné« křesťany. Jak jsme o tom pojednali v předchozí kapitole, máme být bojovníky a vojáky, a to především v duchovním světě. Žijeme ve světě, který ovládá Satan, a mnoho času nám nezbyvá. Satan se stává stále troufalejší. „*Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko. Efezským 6,12“* „*Chodíme v těle, ale nebojujeme podle těla. Neboť zbraně našeho bojování nejsou tělesné, nýbrž mocné v Bohu k vyvrácení pevností.*

2. Korintským 10,3-4“ „*Ty tedy snášej protivenství jako dobrý voják Ježíše Krista. Žádný, kdo bojuje, nezaplétá se do živností tohoto světa, aby se zalíbil svému veliteli. 2. Timoteovi 2,3-4“* „*Zlořečený ten, kdož dělá dílo Hospodinovo lživě, a zlořečený ten, kdož zdržuje meč svůj od krve. Jeremiáš 48,10“*

Chopíme-li se moci a autority, kterou nám dal ve svém jménu Ježíš, a přejdeme-li v boji proti Satanu do útoku, pak pronásledování, které je nevyhnutelné, nepřijde tak, jak bychom si představovali. Nikdo se nezvedne a neřekne: »Pomlouváme vás za vaše angažmá pro Ježíše.« Nikoli, ale obviní vás z toho, že děláte všelijaké špatné věci, které neděláte. Z toho, že jste příliš radikální nebo že se stáváte pomatenými. Oblíbenou Satanovou nálepkou je schizofrenie a paranoia. Spíše než zapřísáhlí odpůrci křesťanství tě budou diskreditovat vlastní *spolukřesťané*. Satan vždy klame a lže, věci nejsou nikdy tak, jak se jeví. Jeho nejúčinnějšími služebníky bývají ti, kteří jsou zdánlivě nejsilnějšími křesťany, pravidelnými návštěvníky shromáždění, finančně úspěšnými, váženými a ctěnými členy společenství. Právě oni budou obviňovat ty, kteří stojí v duchovním boji pro Krista, a budou se jim protivit. Mají-li však být zachraňovány duše a přiváděny k Ježíši, bojovat musíme. „*Blahoslavení, kteříž protivenství trpí pro spravedlnost, nebo jejich jest království nebeské. Blahoslavení budete, když vám zlořečítí budou a protivenství činiti, a mluvíti všechno zlé o vás, lhouce, pro mne. Radujte se a veselte se, nebo odplata vaše hojná jest v nebesích. Takť zajisté protivili se prorokům, kteří byli před vámi. Matouš 5,10-12“* Nebudte překvapeni, když pronásledování přijde z vaší vlastní církve. Od těch, které jste považovali za své bratry a sestry v Kristu, a od vaší vlastní rodiny. Písma mluví jasně: „*Vím, že po mém odchodu přijdou mezi vás draví vlci, kteří nebudou šetřit stádo. / mezi vámi samými povstanou lidé, kteří povedou scestné řeči, aby strhli učedníky na svou stranu Skutky 20,29-30“* „*Jsou to falešní apoštolově, nepoctiví dělníci, přestrojení za apoštoly Kristovy. A není divu, vždyť sám satan se převléká za anděla světla; není tedy nic překvapujícího na tom, že se jeho služebníci převlékají za služebníky spravedlnosti. Jejich konec bude jako jejich skutky! 2. Korintským 11,13-15“*

Jednu věc bychom rády zdůraznily. Nechceme něco předpisovat ani diktovat. Prostě se chceme sdílet, čemu nás naučil Pán. Koneckonců je třeba, abyste se nechali vést přímo od něj. Musíte se naučit naslouchat Pánu svým duchem i myslí. Tomu vás může naučit jen Duch svatý, ale vy o to musíte prosit a o takovou komunikaci vážně usilovat. Skutečně si musíš uvědomit, že jako jednotlivec jsi před Pánem zodpovědný, abys *pečlivě zkoumal* vše, co ti kdo řekne, a

přesvědčil se, zda je to v souladu s písmem. To zahrnuje i tuto knihu, stejně jako vše, co říká tvůj pastor. To korintským přikázal sám Pavel: „Proroci pak dva neb tři at' mluví, a jiní necht' rozsuzují [pečlivě zvažují, hodnotí atd.]. 1. Korintským 14,29“ Čtenář učiní dobře, když si tuto kapitolu přečte celou, neboť obsahuje pokyny týkající se bohoslužby, které jsou dnes tak přehlíženy! Každý, kdo stojí v duchovním boji, musí být připraven bojovat ve více oblastech. Pamatuj však, že to, jak a kde máš bojovat, si neurčuješ *ty sám*. To určuje jenom Pán. My se mu prostě dáváme k dispozici, aby si nás použil, jak chce *On*. On je náš velitel. Naším cílem je vždy činit vůli Ježíše Krista, vzdát chválu jeho jménu a přivádět druhé ke spásnému poznání Ježíše. Vždy pamatuj: *Ježíš je Bůh!* Každý, kdo by řekl, že je něčím méně, *nemá pravdu*. Dej si pozor, komu se svěřuješ; buď moudrý, vždy buď bdělý k Pánovu vedení. Náš Pán nás varoval: „Nevkládej na nikoho ruce ukvapeně...1. Timoteovi 5,2“

Čekej, jaké ovoce život daného člověka přinese. Čekej, dokud ti v tom Pán nedá úplný pokoj. „*Nejmilejší, ne každému ducha věřte, ale zkuste duchů, jsou-li z Boha; nebo mnozí falešní proroci vyšli na svět. 1. Janův 4,1*“ Pamatuj, že Satan a jeho démoni se tě vždy budou snažit podvést, zejména v duchovních věcech. Každý, kdo vstupuje do duchovního boje a myslí to vážně, by měl učinit přinejmenším osm kroků:

1) V každé oblasti svého života musíš přijmout *plné* panství Ježíše.

2) Musíš být ochoten nechat ve svém životě *plně* působit kříž. To musí být tvá každodenní zkušenost. K tomu napsal A. W. Tozer knihu *The Pursuit Of God* (Hledání Boha). Myslím, že tuto knihu by si měl každý křesťan přečíst. Následující citát toto působení kříže vysvětluje lépe, než bych to dokázala sama.

Vše v Novém zákoně je s tímto obrazem Starého zákona v souladu. Vykoupení lidé se už nemusejí obávat vstupu do svatyně svatých, nemusí před ní zůstat stát. Bůh chce, abychom se do jeho přítomnosti tlačili a tam strávili celý život. To se nám má stát vědomou zkušeností. Je to více než nauka, kterou máme zastávat; je to život, z něhož se máme těšit každou chvíli dne...

Centrální zkušeností křesťanství je přítomnost Boží. V jádru křesťanského poselství stojí sám Bůh čekající na své vykoupené děti -čeká od nich, že se budou do jeho přítomnosti cílevědomě drát. Křesťanství, které je zrovna v módě, zná tuto Přítomnost pouze teoreticky. Nezdůrazňuje křesťanovu výsadu, kterou je uvědomovat si Boží přítomnost v přítomném okamžiku. Podle toho, co toto křesťanství učí, se nacházíme v Boží přítomnosti pozíčně - a nic se nepraví o tom, že je třeba, abychom tuto přítomnost prožívali aktuálně... Co nám v tom brání?

Odpověď, kterou tu obvykle dostáváme, totiž že jsme prostě »chladní«, není dostatečným vysvětlením. Je tu něco vážnějšího než chlad srdce... Co to je? Co jiného než závoj na našich srdcích? Závoj, který není odňat, tak jako byl ten první, ale který tam zůstává a dosud nám zastírá světlo a zakrývá Boží tvář.

„Ten neprůhledný závoj, který nám zakrývá Boží tvář, je naše Já. Lze jej odstranit pouze v duchovní zkušenosti, nikdy ne pouhým vyučováním. Stejně tak se můžeme pokoušet odstranit výukou z našeho těla malomocenství. Než budeme svobodni, musí Bůh bořit. Musíme pozvat kříž, aby v nás vykonal své smrtící dílo. Musíme přinést hříchy svého Já na kříž k odsouzení. Musíme se připravit na zkoušku utrpení, které do jisté míry bude odpovídat utrpení, které podstoupil náš Spasitel, když trpěl pod Pontským Pilátem.“

Pamatujme, že když mluvíme o roztržení závoje, mluvíme obrazně - a myšlenka na to je poetická, téměř příjemná. Ale ve skutečnosti na tom nic příjemného není. V lidské zkušenosti je tento závoj utkán z živé duchovní tkáně. Tvoří ji citlivá chvějící se látka, z níž sestává celá naše bytost, a dotknout se jí znamená dotknout se, kde to bolí. Strhnout jej znamená zranit se, způsobit si bolest, krváčet. Kdybychom řekli něco jiného, už by to nebyl kříž a smrt už vůbec ne. Zemřít není žádná radost. Rozpárat tuto drahou jemnou látku, z níž je osnován náš život, to nám nemůže nezpůsobovat hlubokou bolest. Avšak právě to Ježíšovi způsobil kříž a právě to způsobí každému, aby jej osvobodil.

Chraňme se zahrávat si se svým vnitřním životem v naději, že sami dokážeme strhnout závoj. Vše pro nás musí učinit Bůh. Na nás je, abychom se oddali a důvěřovali. Musíme doznat svůj sobecký život, opustit a zapudit jej a mít za to, že byl ukřižován. Musíme si však dát pozor, abychom odlišili pasivní »přijímání« od skutečného díla Božího. Musíme trvat na tom, aby se dílo konalo. Nesmíme se spokojit s elegantní naukou, že ukřižování našeho Já je hotová věc, a my už s tím nic nemáme. To by bylo napodobit Saula - a to nejlepší z volů a ovcí ušetřit.

Stůjte na tom, aby práce byla konána v plné pravdě - a stane se tak. Kříž je hrubý, smrtící. Je účinný, ale nadržuje svou obět navždy. Tu přichází chvíle, kdy dílo kříže je dokonáno a trpící obět umírá. Potom přichází sláva a moc vzkříšení, a bolest je zapomenuta pro radost, že závoj je odňat a my jsme vstoupili do opravdové duchovní zkušenosti přítomnosti živého Boha. str. 46-47

3) Ochota vzdát se života svého i svých milovaných, jestliže Pán tak rozhodne. Je možné, že tvá životní situace se úplně změní. „Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mne hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mne hoden. Kdo nene-se svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden. Matouš 10,37-38“ „Kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne jej. Matouš 10,39“

4) Musíš se naučit naslouchat Pánu ve svém duchu. »Nasloucháním Pánu v duchu« nemyslím hlas, který bys slyšel svými fyzickými ušima. Mám na mysli, že Pán řekne něco tvému duchu – a pak ti to probleskne do mysli v podobě myšlenky. To je jedním z důvodů, proč je, tak důležité ostře sledovat vlastní myšlenky a prosit Pána, aby naši mysl i srdce zachoval čisté. „[Ježíš říká] *Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli. Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. Jan 16,12-14*“ „*Dosvědčuje nám to i Duch svatý, když říká: »Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech, praví Pán; dám své zákony do jejich srdce a vepíšu jim je do mysli. Židům 10,15-16*“

Duch svatý bude do naší mysli vkládat myšlenky, tj. jak on k nám promlouvá a dává nám o sobě svědectví. I Satan může vysílat do naší mysli myšlenky, ale pamatuj, že Duch svatý ti v srdci a v duchu potvrdí, co je a co není od Satana. Naši pojistkou je tu Bible. Pán ti nikdy neřekne něco, co není v souladu s jeho slovem, s Bibli. A také když se tiše modlíš a mluvíš s Pánem, Satan tvé myšlenky nemůže číst, a tedy není schopen vnukat ti myšlenky, které jsou v kontextu s tím, co prochází tvou myslí při modlitbě. To je další důvod, proč se musíš naučit ovládat svou mysl tak, aby při modlitbě a při obecenství s Pánem ne-bloudila. „*Já milující mne miluji, a kteříž mne pilně hledají, nalézají mne. Přísloví 8,17*“

Starší slovo »pilně« použité v tomto kontextu znamená též »horlivě«. Podle *Strongs Exhaustive Concordance of the Bible* zahrnuje toto slovo také »opravdovost«, »vážnost«. O takovýto vztah k Pánu musíme pilně usilovat. *Pouze Duch svatý* tě může naučit slyšet svůj hlas. Snad budeš takovýto vztah muset hledat s mnohým postem, slzami a modlitbami. Pamatuj, že Pán nikdy nedělá nic spěšně a že tě může zkoušet, aby poznal, jak jsi upřímný. Jestliže jsi dosud nepožádal Pána, aby v tobě konal plné dílo, jak to popisuje Tozer, nebudeš schopen takovýto vztah k němu rozvinout. Stejně tak to platí, nejsi-li mu pevně oddán. Mluví-li k tobě Pán přece, a ty sis ověřil, že to, co bylo řečeno, je v souladu s Bibli, a Duch svatý ti v srdci potvrzuje, že jsi vskutku slyšel jeho hlas, pak musíš ve víře stát na tom, že je to tak. Jinak se tě bude Satan snažit přesvědčit, že to, co jsi slyšel, není od Pána. Žesis jen něco namýšlel. „*Ten Duch osvědčuje duchu našemu, že jsme synové Boží. Římanům 8,16*“ „*Protož, jakž praví Duch svatý: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, nezatvrzujte srdci svých, jako při onom popuzení v den pokušení toho na poušti. Židům 3,7-8*“

Duch svatý k nám bude mluvit, *jestliže jeho hlas uslyšíme*. A pak, když uslyšíme, nesmíme zatvrzovat své srdce, ale vykročit ve víře a poslušnosti v souladu s tím, co nám Duch svatý řekl. Obvykle Duch svatý začíná promlouvat k věřícímu tak, že ho upozorní na něco, co se nelíbí Pánu. Jsme v pokušení toto sdělení ignorovat a v tom, co se Pánu nelíbí, pokračovat. Jestliže tak činiš, »zatvrzuješ své srdce« a přerušuješ komunikaci s Pánem. Duch svatý tvému duchu osvědčí, že co jsi slyšel, je od něj. Když to, co slyšíš, není od něj, musíš se naučit být vůči váhání a vnitřním zábránám, které vnímáš, citlivý. Až příliš často dychtíme vpřed a chceme něco udělat – a těmto zábránám nevěnujeme pozornost. Musíme se naučit trpělivosti a čekat na potvrzení dřív, než cokoli podnikneme. Impulsivnost v duchovním boji nemá místa.

5) Musíš se naučit absolutně ovládat mysl. To bude pravděpodobně jedna z nejtěžších věcí vůbec. Pánův rozkaz je jasný: „*Chodíme v těle, ale nebojujeme podle těla. Neboť zbraně našeho bojování nejsou tělesné, nýbrž mocné v Bohu k vyvrácení pevností. Jimi boříme lidské výmysly a všecko, co se v pýše pozvedá proti poznání Boha. Uvádíme do poddanství každou myšlenku, aby byla poslušná Krista. 2. Korintským 10,3-5*“ „*A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli své... Římanům 12,2*“

Hlavním bitevním polem je mysl. Satan napadá myšlení více než cokoli jiného. Tento boj je neúprosný, a dokud žijeme na této zemi, nepřetržitě trvá. Už si nesmíš dovolit, aby ti myšlenky tékaly hlavou, jak se jim zamane. Před Bohem odpovídáme za to, abychom **každou myšlenku**, která probíhá naší myslí, zarazili a pečlivěji zkušovali, zda je poslušná Krista. Řekněme si na rovinu: v podstatě jsme líná stvoření. Mohu vám říci, že když mě Bůh poprvé upozornil, že mám každou myšlenku zkušovat, byla to pro mne jedna z nejobtížnějších věcí. Jestliže jsem chtěla zvládnout studium medicíny, musela jsem se celé hodiny učit. Věděla jsem jak se na něco absolutně koncentrovat, a přesto svůj myšlenkový život jsem ovládat nedokázala. V mysli každého se odehrává nepřetržitý »myšlenkový život. Takto jsme stvoření. Zodpovídáme za to, abychom každou z těchto myšlenek učinili zajatcem Ježíše Krista. Musíš pochopit, že Satan dokáže do tvé mysli vstříknout myšlenky právě tak jako lékař injekci do těla. Satan a démoni to dokáží *zvenku*, nemusejí v tobě přebývat. Tvé myšlenky však číst nedokážou. Tvé myšlenky a úmysly zná jedině Bůh. (Viz Židům

4,12-13 a Jeremiáš 17,9-10.) Proto musíme Satana a jeho demony důrazně odmítnout tak, jak to činil Ježíš, když byl zde na zemi v lidské podobě. Satan ti bude vkládat do mysli myšlenku, které budou začínat slůvkem »Já«, aby sis myslel, že jejich původcem jsi ty. Například ti přijde myšlenka: »Ano, rád bych _____,« o čem víš, že je to hřích. Jakmile si uvědomíš, že máš v hlavě takovou myšlenku, je třeba zaútočit na skutečný zdroj. Pak řekni důrazně asi toto: »Satane a vy démoni, ve jménu Ježíše Krista odejděte! Já tuto myšlenku **nepřijímám**.« Pak se donuť k přemýšlení nad slovem z Písma. Je-li to nutné, recituj hlasitě nějaký verš, abys získal vládu nad svou myslí. „*Konečně bratři, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu. Filipským 4,8*“ Zde máme další příklad jak ovládat své myšlenky. Musíme doslova přecvičit a obnovit svou mysl, jak to čteme v listu Římanům: „*A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli své, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá. Římanům 12,2*“ To vyžaduje čas, vytrvalost a **tvrdou práci!** „*Protož oblectejte se jako vyvolení Boží, svatí a milí, v milosrdenství, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost. Koloským 3,12*“ Ptali jste se někdy jak »oblékat« takové věci jako dobrotivost, milosrdenství atd.? Já mnohokrát. Pán mi nakonec dal odpověď. Musíme předem cvičit svou mysl, abychom, když pak přijdou situace, kdy nám lidé ubližují, nereagovali přirozeně, jak nám v daném okamžiku velí emoce. Pak se rozhodneme jednat s Boží milostí – a za zlé odplácíme dobrým. Známý čínský křesťanský autor Watchman Nee popisuje tuto bitvu o naši mysl takto: (Všechna jeho díla byla přeložena z čínštiny, a proto mohou být někdy méně srozumitelná.)

Podle Bible je mysl člověka zvláštní v tom, že představuje bitevní pole, kde Satan a jeho zlí duchové bojují proti pravdě, a tudíž proti věřícímu. Můžeme to vyjádřit takto: vůle a duch člověka jsou jako pevnost, již jsou zlí duchové dychtiví se zmocnit. Otevřené pole, kde se bitva o dobytí pevnosti odehrává lidská mysl. Všimněte si, jak to popisuje apoštol Pavel: »Chodíme v těle, ale nebojujeme podle těla. Neboť zbraně našeho bojování nejsou tělesné, nýbrž mocné v Bohu k vyvrácení pevností. Jimi boříme lidské výmysly a všechno, co se v pýše pozvedá proti poznání Boha. Uvádíme do poddanství každou mysl, aby byla poslušná Krista.« (2. Korintským 10,3-5) Nejprve nám říká o bitvě - pak, kde se bojuje - a nakonec, proč se bojuje. Tento zápas se týká výhradně lidské mysli. Apoštol přirovnává »lidské výmysly«, argumenty lidského rozumu, k pevnostem nepřítel. Představuje lidskou mysl jako zajatou nepřitelem. Je nutno se do ní prolomit bojem. Uzavírá, že v těchto pevnostech našly svůj domov mnohé vzpurné myšlenky; a je třeba je zajmout, aby byly poslušný Krista. To vše nám jasně ukazuje, že mysl člověka je bitevním polem, kde se střetávají zlí duchové s Bohem... Uchvátí-li lidskou mysl Satan, stává se »zatvrzelou« - a člověk následuje žádosti těla a mysli jako »synové hněvu«, a tak »je odcizený a v mysli nepřítel«, neboť »mysl zaměřená na tělo je nepřátelská Bohu«. (2. Korintským 3,14, Efezským 2,3, Koloským 1,21, Římanům 8,7)

Když si tyto pasáže přečteme, jasně vidíme, jak úzký vztah mají moci temnosti k mysli člověka a jak je lidská mysl vůči Satanovým útokům neobyčejně citlivá. Co se týče vůle, emocí a těla, jsou mocnosti zla bezmocné, a dokud nezískají nějakou půdu uvnitř, nemohou přímo nic učinit. Avšak v lidské mysli mohou působit volně, aniž by musely předtím člověka přesvědčovat či zajistit si jeho pozvání. Jakoby mysl již byla jejich majetkem. Když apoštol srovnává lidskou mysl s pevnostmi nepřítel, jako by naznačoval, že Satan a jeho bezbožní duchové již navázali s myslí člověka hluboký vztah, používají mysl jako baštu, do které uvězňují své zajatce. Skrze mysl člověka vykonávají svou moc a skrze mysl svých zajatců přenášejí jedovaté myšlenky i na druhé, tak aby i tito povstali proti Bohu. Není snadné odhadnout, co vše z filosofie, etiky, poznání, výzkumu a vědy tohoto světa má svůj zdroj v mocnostech temnosti. Ovšem v jednom jsme si jisti: všechny argumenty a vše, co se v pýše pozvedá proti poznání Boha, jsou pevnosti nepřítel.

Není divné vidět lidskou mysl v tak těsné blízkosti mocností zla? Což nebylo prvním hříchem člověka jeho úsilí poznat dobré a zlé, a to na popud Satana? Z toho vyplývá, že lidská mysl je ve zvláštním vztahu k Satanu. Kdybychom důkladně studovali písmo a zkušenosti svatých, objevili bychom, že veškerá komunikace mezi lidskými a satanskými silami se odehrává v tomto orgánu. Například každé Satanovo pokušení, kterým člověka svádí, míří na lidskou mysl. Ovšemže Satan využívá lidského těla – aby si člověka naklonil a získal jeho souhlas. A přesto v každém okamžiku svého svádění rozvíjí nepřítel určitou myšlenku. Všechna pokušení nám nabízí v podobě myšlenek...

Původní definice pokání není nic jiného než »změna mysli«...

Avšak ani po pokání není mysl věřícího plně osvobozena od doteků Satana. Jako dříve, i dnes působí nepřítel skrze mysl. Pavel se v listu korintským věřícím svěřuje: »Obávám se však, aby to nebylo tak, jako když had ve své lstivosti oklamal Evu, aby totiž vaše mysl neztratila nevinnost a neodvrátila se od upřímné oddanosti Kristu.« (2. Korintským 11,3) Apoštol správně poznává, že Bůh tohoto světa oklamává i mysl věncích... Lidská mysl je pro ně nejsnazší cestou jak dosáhnout svého. Evino srdce bylo bez hříchu, a přesto přijala myšlenky, které jí nabídl Satan. Nechala se jeho lstí zlákat, lehkomyšlně přestala uvažovat – a upadla do léčky nepřítele. Proto když se věřící chlubit svým poctivým a upřímným srdcem, ať si dá pozor, neboť dokud se nenaučí odmítat ve své mysli zlé duchy, bude stále pokoušen a oklamáván, až přijde o suverenitu nad svou vůlí. str. 7-10

Bůh chce obnovit náš myšlenkový život a vrátit mu vysoký status, který měl, když jej Bůh stvořil, abychom jej oslavovali nejen způsobem života, ale i způsobem myšlení. Kdo dokáže odhadnout ten nepřeborný počet Božích dětí, které se staly úzkoprými, svévolnými, zatvrzelými, ba někdy i zneuctěnými, protože zanedbaly svou mysl? Byly ukráceny o slávu Boží. Boží lidé si musí uvědomit, že chtějí-li žít plným životem, musí být jejich mysl obnovena. A tak, kdykoliv dítě Boží zaregistruje, že již nevládne svou myslí, musí si ihned uvědomit, že jí vládne nepřítel... Bůh chce, aby se člověk dokázal ovládat. Člověk má moc ovládat každý svůj přirozený talent. Jeho myšlení by tedy mělo být podrobno jeho vůli. Proto by se měl křesťan ptát: Jsou toto mé myšlenky? Jsem to já? Jestliže to nejsem já, který takto uvažuje, pak to musí být zlý duch, který je schopen působit v lidské mysli. Člověk by měl vědět, že rojí-li se mu v hlavě myšlenky, o které ani nestál, pak musí učinit závěr, že nejsou z něj, ale ze zlého ducha. str. 12-13 Watchman Nee: The Spirituál Man, sv. III.

Dovolte, abych uvedla některé příklady.

A. Myšlenky, které přicházejí do mysli opravdového znovuzrozeného křesťana, pocházejí ze tří zdrojů: z člověka samého, z Ducha svatého a od Satana a jeho démonů. Kamkoli přicházíme sloužit slovem, téměř vždy nás lidé kritizují, že nemáme mluvit o Satanu, neboť mu vzdáváme slávu atd. atd. Proč to? Protože mezi posluchači jsou téměř vždy nějaké čarodějnice. Sednou si dozadu a prostou inkantací posílají ke všem zúčastněným démona (všimněte si, že démoni do těchto lidí *nevcházejí*). Démon je ostřeluje myšlenkou: »Tyhle ženské by neměly mluvit o Satanu, protože mu tím vzdávají slávu.« Takový člověk se domnívá, že tato myšlenka je jeho, a tudíž musí být pravdivá.

B. Moje spolubydlící, se kterou jsem bydlela, když jsem se setkala s Elaine, nebyla křesťanka, a upřímně řečeno, vůbec jsem ji neměla ráda. Se zdráháním jsem přivolila, aby ten školní rok bydlela se mnou, v naději, že ji přivedu k Pánu, ale byl to pro mne velice těžký rok. Byly jsme velmi rozdílné. Ona mne většinou rozčilovala. V té době mne Pán učil ovládat mysl. Nejprve mi Duch svatý ukázal, že skoro pokaždé, když jsem se ráno připravovala do práce – ani jsem ji ještě neviděla – v hlavě se mi neustále honilo, jaký to s ní mám boj, takže když se pak opravdu objevila, byla jsem tak dopálená, že jsem jí ani nedovedla říct »Dobré ráno«. Nu, odkud se tyto myšlenky braly? Ode mne ne. Dalo mi to takový zápas je ovládnout, že byly chvíle, kdy jsem si říkala: »Rebeko, **rtech toho!**« **Ale** k ničemu to nebylo, ty zlostné myšlenky prostě pokračovaly. Proč to? Protože když jsem si říkala, že toho mám nechat, vzdorovala jsem Satanu ve své vlastní síle. Když se postavíme Satanu ve své vlastní síle, prohráli jsme bitvu ještě dříve, než začala. Avšak když mne Duch svatý naučil rozpoznávat, že tyto myšlenky jsou zvenku a od Satana, začala jsem jej ve jménu Ježíše důrazně odmítat a začala jsem vítězit. Brzy jsem se naučila, že v okamžiku, kdy na mne přijde první negativní myšlenka, mám nahlas říci: »Satane a démoni, odmítám vás ve jménu Ježíše! Tyhle myšlenky nepřijímám!« a přinutit se přemýšlet o nějakém verši z Písma a nahlas jej recitovat. Pak jsem vítězila, protože jsem se postavila Satanu v moci Ježíše – a celý můj vztah ke Sue se velice zlepšil. Kolik manželství, rodin a celých společenství bylo zničeno touhle prostou taktikou! Viz obrázky I, II a III.

6) Další důležitou věcí je učit se Písmu nazpaměť. „*Jak si mladík udrží svou stezku čistou? Musí se vždy držet tvého slova... Tvou řeč uchovávám v srdci, nechci proti tobě hřešit. Žalm 119,9.11*“ Jak uchováváme Boží řeč ve svém srdci? Tím, že se mu učíme nazpaměť. Nemohu to dostatečně zdůraznit. Věřte mi, když bojujete s démony, nemáte čas listovat v Bibli. Jestliže si musíš nejdříve udělat čas na otevření Bible, může se ti klidně stát, že přijdeš o život ty nebo

ten, kterého se snažíš osvobodit. Existuje snadný způsob jak se učit nazpaměť Písmu. Odděl si každý den určitý čas. Já třeba strávím každé ráno fénováním vlasů. Oddíl, který se chceš naučit, si napiš na kartičku 3x5 cm. Já si ty kartičky nalepím na zrcadlo. Před oddíl, který sis zvolil, i za něj si napiš, odkud je. Nejlépe je omezit se na dva až tři verše. Pak si tyto verše i s odkazem neustále nahlas opakuj, až je dokážeš říci jednou nebo dvakrát bez chyby se zavřenýma očima. Například: „*Jan 3,16 – Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozenného dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.*“

Obrázek II

<p>Brzy ráno 🎵</p> <p>Tu plesá, Bože, Tobě vstříc můj duch...</p> <p>Anička se chystá do práce a zpívá chvály Pánu... Marušku ještě ani neviděla.</p>	<p>Tys slavný Bůh... Tys slavný Bůh... Tu plesá *</p> <p>PRÁSK!</p> <p>Maruška to nádobí večer určitě neumyla!</p> <p>Anička si myslí, že je to její vlastní myšlenka.</p>	<p>Je tak líná, že nikdy neudělá, co má! Jenom mě využíval (Atd... atd...)</p> <p>Démon v ní rozněcuje hněv tím, že přihazuje další negativní myšlenky na Marušku.</p>	<p>Moment, něco takového bych si neměla myslet... Místo toho budu myslet na Pána. Tak třeba... "Hospodin jest můj pastýř..."</p>
<p>Ale já musela večer vynášet odpadky, protože ona to neudělala!</p> <p>"Nebudu mítí nedostatku..."</p> <p>PRÁSK!</p>	<p>Dobré ráno... Jak se máš?</p> <p>HMMM! Nashle!</p> <p>Když se Anička setkává s Maruškou, je tak dopálená, že se k ní ani nedokáže chovat slušně. POZNÁMKA: Maruška to nádobí večer umyla, ale Anička je příliš dopálená, než aby si toho všimla.</p>	<p>Co jsem provedla?</p> <p>Ona si myslí, že je o moc lepší. Vždycky je na mě protivná!</p>	<p>Nashle! Zlý den!</p> <p>PRÁSK!</p> <p>V tomto případě se Anička snaží zastavit příval negativních myšlenek v domnění, že si to myslí sama. Tím v podstatě odporuje Satanu ve své vlastní síle. Tento boj vždy prohraje, neboť my lidé nejsme a nikdy nebudeme silnější.</p>

Obrázek III

<p>Brzy ráno 🎵</p> <p>Tu plesá, Bože, Tobě vstříc můj duch...</p> <p>Anička se chystá do práce a zpívá chvály Pánu... Marušku ještě ani neviděla.</p>	<p>Tys slavný Bůh... Tys slavný Bůh... Tu plesá *</p> <p>Maruška to nádobí večer určitě neumyla!</p> <p>Anička rozpoznává, že tato myšlenka NENÍ poslušná Ježíši Kristu.</p>	<p>Moment! To není moje myšlenka - to zase Satan!</p> <p>Satane a vy démoni, ve jménu Ježíše vás odmítám! Tyhle myšlenky NEPŘIJÍMAM. ODEJDETE!</p>
<p>Tu plesá, Bože, Tobě vstříc můj duch: Tys slavný Bůh, Tys slavný Bůh!</p> <p>Dobré ráno Maruško! Díky, žeš večer udělala to nádobí.</p> <p>Přeju ti krásný den!</p> <p>Zde Anička rozpoznává skutečný zdroj těchto myšlenek. Uplatňuje proti tomuto zdroji (Satanovi a jeho démonům) moc Ježíše - a vítězí. To je praktický příklad jak zajmout každou myšlenku, aby byla poslušná Ježíši Kristu (2 Korintským 10,5).</p>		

Jednou za týden si přidej nový oddíl Písma. Když toto budeš dělat poctivě tři měsíce, navždy si toto místo vstřípíš do paměti. Brzy poznáš, že Duch svatý ti tyto verše vícekrát během dne připomene. Zjistíš, že to je rychlý, snadný a bezbolestný způsob jak se učit písmům nazpaměť.

7) Autorita. Bůh vždy staví svůj lid pod autoritu. To je lekce, které se musíme brzy naučit, chceme-li v duchovním boji přežít. Dokud se nenaučíme poslouchat delegovanou autoritu, nenaučíme se vpravdě poslouchat ani přímou Boží autoritu, a tak mnohé bitvy prohrajeme, neboť nebudeme poslouchat ani slyšet svého velitele Ježíše Krista. Zde je na místě citovat z knihy Watchmana Neeho *The Spiritual Authority*, (Christian Fellowship Publishers Inc. 1972)*, str. 115.

Boží děti by se měly učit nejen autoritu poznávat, ale také by měly hledat, komu mají být poslušné. Setník řekl Pánu Ježíši: »Nebo i já jsem člověk pod mocí, maje pod sebou žoldnéře.« (Mt 8,9) Byl vpravdě člověkem, který znal autoritu. Když Bůh udržuje svou autoritou celý vesmír, spojuje skrze ni i své děti. Jestliže kdokoli z jeho dětí je nezávislý, spoléhající sám na sebe, nepoddán Boží delegované autoritě, pak nikdy nemůže uskutečnit Boží dílo na zemi. Každé Boží dítě musí vyhlížet nějakou autoritu, kterou by poslouchalo, aby bylo v dobré koordinaci s ostatními. Se zármutkem konstatujeme, že mnozí zde selhali. Nejsi-li schopen podrobit se autoritě šéfa v práci, jak se vůbec můžeš podřídit autoritě Boží? Dej si také velký pozor, pod čí autoritu se stavíš. Nepospíchej do určité církve, dokud bezpečně nevíš, že právě tam tě Pán chce. Když se jednou postavíš pod takovou autoritu, považuje to Bůh za velmi vážné, jestliže ji neuposlechněš. Jsi-li této autoritě neposlušný, poskytuješ Satanu prostor ve svém životě.

*Poznámka redakce: kniha vyšla česky pod názvem *Duchovní autorita* v nakladatelství Křesťanský život, 1996.

Totéž platí pro ženy. Tolik mladých žen si myslí, že život pro ně nemá smysl, když se neprovdají. Tak se stává, že se provdají za kteréhokoli muže, který o ně projeví zájem. Viděla jsem tolik tragédií mladých žen upřímně toužících sloužit Pánu, ale jsou vázány manželstvím s mužem, který o službu Pánu nemá zájem. Vyдалy se manželu, a Bůh vzpouru proti manželu *nekvituje*. *Nikdy* nebudou svobodné ke službě Pánu, jako by byly, kdyby se nevdaly. Stane-li se, že příkaz světské autority je v rozporu s autoritou Boží, pak musíš uposlechnout autoritu Boží, ale musíš být ochoten veřejně nést trest, který přijde. Například Daniel odmítl uposlechnout dekret krále Daria, který zakázal všem po dobu třiceti dní modlit se k Bohu. Daniel tak neučinil tajně. „*Když se Daniel dověděl, že byl podepsán přípis, vešel do svého domu, kde měl v horním pokoji otevřená okna směrem k Jeruzalému. Třikrát za den klekal na kolena, modlil se a vzdával čest svému Bohu, jako to činíval dříve. Daniel 6,10*“ Daniel uposlechl Boha a učinil tak veřejně. Byl ochoten nést za to trest. Bůh za to Daniela poctil a vytrhl ho z moci lvů v jámě, do které byl vržen. Mnoho mučedníků položilo svůj život, protože více poslouchali Boha nežli světskou moc. Kdo z vás, kteří čtete tuto knihu, by byl ochoten raději ztratit místo než přestat se modlit nebo svědčit o evangeliu na pracovišti? Každému, kdo se nachází v nějakém duchovním boji, knihu Watchmana Neeho *Duchovní autorita* vřele doporučuji.

8) *Nikdy* nepodceňuj moc Satana, ani s ním nezacházej s despektem. Nikdy si nemysli, že ve tvém životě nepůsobí ani působit nemůže. „*Podobně i tito blouznivci poskvrňují své tělo, žádnou autoritu neuznávají, nadpозemským mocnostem se rouhají. A přece sám archanděl Michael, když se přel s ďáblem o Mojžíšovo tělo, neo-směl se vynést nad ním zatracující soud, ale řekl: Potrestej tě Hospodin. Tito však se rouhají tomu, co neznají... Judův 8-10*“ „*Střízliví buďte, bděte, nebo protivník váš ďábel jako lev řvoucí obchází, hledaje, koho by sežral. 1 Petrův 5,8*“ Nikdy nezapomeň, že boj je **reálný**. Jestliže se dostaneš na frontovou linii, mnohem snáze můžeš být zastřelen. Při každé porážce, jíž jsem byla svědkem, kdy někdo bojoval pro Pána a ďábel ho oklamal, stál nejprve despekt k nepříteli. V žádném případě **Satana neoslovujeme ani neuctíváme!** Avšak je to nebezpečný nepřítel. Jé mnohem inteligentnější než my. Nezapomeň, co Bůh řekl, když stvořil anděla Lucifera: „*Byl jsi dokonalou pečeti, plný moudrosti a dokonale krásný. Ezechiel 28,12*“ Tento anděl je nejkrásnější a nejinteligentnější bytostí, kterou Bůh stvořil. Nemůžeme doufat, že Satana překonáme svou malou lidskou inteligencí anebo že ho prohlédneme. Musíme zůstat v plné závislosti na Pánu, aby nám Satanovy taktiky zjevil. Satanovi můžeme odporovat a překonat jej **pouze mocí Ježíše Krista**. Jakmile člověk přestane mít před Satanem respekt, stává se lehkomyšlným – a otevírá se vstupní brána pýchy a mnoha dalších svodů Satana.

Pojednáme o pěti oblastech, které souvisejí s duchovním bojem. Rozhodně netvrdíme, že o této věci pojednáváme vyčerpávajícím způsobem, ale Pán nám uložil, abychom sdělily to, co jsme se zatím naučily. Upřímně se modlíme, aby tě sám Pán uvedl do duchovního poznání. Těmito oblastmi jsou: démoni, duchové satanistů, fyzické kreatury jako démonská zvířata (nejen vlkodlaci, ale i ostatní démonská zvířata), lidé a přímý boj duchovním tělem na duchovním bojišti. Dvěma prameny, které obsahují zvláštní směrnice jak postupovat v duchovním boji, jsou žalmy a kniha Jozue. Každá zbraň, o níž se Bible zmiňuje, je nám k dispozici. Studuj Písmo. Vezmi si zápisník a vše, co ti Pán při četbě zjevuje, si zapisuj. Získáš tak informace, ke kterým se můžeš stále vracet. Jinak bys strávil zbytečně mnoho času učením se tomu, co jsi už objevil, ale nač jsi už zapomněl.

DÉMONI Démoni jsou velmi inteligentní bytosti. Jsou to duchové a normálně nemají fyzické tělo, i když v určitých periodách se mohou manifestovat ve fyzickém těle, které můžeme vidět a hmatat. Kdysi byli anděly v službě Boží. Satan, jejich vůdce, byl jednou jejich archanděl. Je jednou z nejmocnějších a nejinteligentnějších bytostí, které Bůh stvořil. Lidskou inteligenci nelze s jeho porovnávat. Před mnoha, mnoha věky se Satan rozhodl, že se vzepře Bohu, a pokusil se povýšit se nad něj. Satana následoval velký počet andělů, aby místo Bohu sloužili jemu. Mluví se o nich často jako o »padlých andělech«. To jsou nejrůznější démoni. Jsou *všichni* zlí a lháři. V různých částech světa mají nejrůznější jména. Mají celou škálu různých sil a schopností a může je porazit pouze moc Ježíše. V něm máme úctyhodnou autoritu nad démony a tuto autoritu bychom měli uplatňovat, avšak vždy s nutným respektem. Jejich tolik a jejich druhů takové množství, že bychom je nedokázali vyjmenovat. Stejný démon také může přijímat různá jména, podle toho, v jaké zeměpisné oblasti se zdržuje. Satanova říše je vysoce organizovaná a nesmírně akceschopná. Nad různými oblastmi světa vládnou velmi vysocí démoni označovaní v Bibli jako knížata. Démoni znají velmi dobře Bibli, proto ji musíme znát důkladně i my. Jsou mistry v překrucování písem. Snaží se jim dát jiný význam, než jaký jim dal Bůh. Neznáme-li písmo, staneme se pro ně snadnou kořistí. Nepovažujeme za nutné vyjmenovávat tu jejich jména, nejen proto, že by to bylo nemožné, nýbrž i proto, že Duch svatý nám vždy dá moudrost, kterou potřebujeme, budeme-li mít s nimi co do činění. Zde nemáme dosti času ani prostoru rozepisovat se siřejí o tom jak dosáhnout osvobození z jejich područí. Mnohé podrobnosti jsou uvedeny v souvislosti s Elaine a dalšími. Při osvobozování postupujeme podle jednotlivých oblastí člověka a podle nám známých vstupních bran, které daný člověk ve svém životě otevřel. Publikace, které budou následovat, se tímto budou zabývat podrobněji.

DUCHOVÉ SATANISTŮ S duchy satanistů jednáme zhruba stejně jako s démony, avšak musíme mít vždy na paměti, že tu jde o život člověka a o lidského ducha, a tudíž primárním cílem je jeho spasení. Snášíme od nich daleko více muk než od démonů a neodplácíme jim, neboť je nechceme zraňovat-a vždy jim kážeme evangelium.

Vzpomínám si na večer krátce po Elainině konečném osvobození, kdy jsem po večeři stála v kuchyni a umývala nádobí. Byla jsem sama, plakala jsem, slzy mi stékaly do dřezu a modlila jsem se k Otci. Byl to obzvláště těžký den. Duchové satanistů nás neustále sužovali. Zdálo se, že na ně nic neplatí. Tyto neviditelné síly se nás téměř neustále snažily popadnout a házely námi na stěnu nebo na podlahu nebo po nás házely různými předměty. Byly jsme úplně vyčerpané a zle zřízené. Démony jsme mohly poměrně snadno zastavit příkazováním ve jménu Ježíše, ale tyto lidské duchy jsme tímto způsobem zastavit nemohly. V zoufalství jsem křičela k Pánu: »Otče, co máme dělat? Mám pocit, že můj dům je otevřeným průchodištěm pro každou moc a každého zlého ducha, který si tu zamane projít. Ty víš, jak nás títo duchové sužují. Já už to prostě nevydržím! « V té chvíli mne zaplavil Duch svatý a připomněl mi příběh velikonočního beránka v Exodu 12. kapitole. Pak mi řekl: »Od Ježíšovy smrti už nejsou krvavé oběti. Co myslíš, zeje dnes protějškem krve? « »Olej? « zeptala jsem se. »To je správné. « Pak mi Pán ještě připomenul písmo v Exodu 40. kapitole, kde Mojžíšovi přikázal, aby používal oleje pomazání. *„Potom vezmeš olej pomazání a pomazeš příbytek a všechno, co je v něm, a posvětiš jej i s veškerým náčiním, a bude svatý. Exodus 40, “9*

Když jsem tato písmo zvažovala, Pán mi ukázal, že mám vzít olej a pomazat svůj dům a posvětit jej Pánu. Tak jsem vzala olej, který jsem měla po ruce (olej na vaření), a potřela zárubně a překlady všech dveří, dveře samotné a totéž u všech oken. Když jsem tak učinila, poprosila jsem Pána, aby můj domov posvětil sobě samému a zapečetil jej svou drahocennou krví. Nechala jsem dveře otevřené, vrátila se do domu, postavila se doprostřed a poprosila Pána, aby dům očistil a všechny zlé duchy, kteří se tam právě nacházeli, vyhnal. Změna byla okamžitá a dramatická. Dům byl zapečetěn, a od té chvíle žádní démoni ani lidští duchové nemohli dovnitř. Když stojíme v obzvláště těžkém boji a naším domem prochází hodně lidí, považujeme někdy za nutné dům znovu pomazat a vyčistit. Každý, kdo je zapojen do duchovního boje, zjistí, že to je velká pomoc. Pán nás také naučil, že když se stěhujeme na nové místo, máme obejít celý pozemek a nárokovat si tuto nemovitost pro Pána s prosbou, aby ji posvětil pro sebe a chránil ji. Když ti Pán ukáže, že tě sužuje nějaký lidský duch (nejen duch satanisty, ale i spolukřesťana, který k tobě má v srdci nenávist), zjistíš, zeje užitečné, když tě bratr nebo sestra v Kristu pomaze olejem a poprosí Pána, aby tě obzvláště ochránil před démonickými silami i před duchy lidí. Buď bdělý, neboť duchové lidí mohou mluvit i jednat skrze nevysvo-bozeného člověka. Pokud jde o ostatní, Duch svatý tě osobně povede a dá radu v každé situaci.

DÉMONŠTÍ ŽIVOČICHOVÉ A DÉMONI VE FYZICKÉ PODOBĚ Po mnohá léta jsou upíři a vlkodlaci považováni za legendární tvory. Mnohé se o nich napsalo a točí se kolem nich mnoho filmů a příběhů. Žel, téměř všichni mají za to, že jsou to prostě »fiktivní« fantastické kreatury a že vše, co se o nich říká, je smyšlené. Avšak tito tvorové *existují*. Ukažme si, kdo tito démonští tvorové jsou, a podívejme se také na některé zajímavé biblické odkazy. *„Aj, v nepravosti zplozen jsem, a v hříchu počala mne matka má. Žalm 51,7“*

Od pádu Adama se lidé rodí jako hříšní a jejich fyzické tělo je zvláštním způsobem poznamenáno nepravostí. Proto mají nad naším tělem značnou moc démoni. Někteří lidé, kteří se zcela vydali Satanu, mohou požádat určité démony,

aby v nich přebývali – a také to dělají. Tito démoni jsou schopni v těle těchto lidí přivodit mimořádné fyzické změny. Je známo, že démoni mohou lidem propůjčit mimořádnou sílu. Vzpomeň si na posedlého v Gadarenské krajině v Lukáši 8. kapitole. Tito démoni dávají vzniknout těmto démonickým tvorům. Démoni způsobí fyzické změny v těle dané osoby, propůjčují jí zvířecí podobu a také jí propůjčují nadlidskou sílu a charakteristické rysy. Na toto téma je v Písmu několik velmi zajímavých odkazů. Přirozeně se tu nepoužívá výrazů »démonští živočichové«, »vlkodlaci« nebo »upíři«, neboť to jsou moderní výrazy. Podívejme se však na následující místa: „*Nebo dám pokoj v zemi... vyplením i zvěř zlou ze země. Leviticus 26,6*“ „*A pošlu na vás zvěř divou. Leviticus 26,22 [KJV]*“ Tato písmo činí rozdíl mezi *zlými* a *divokými* zvířaty. O »zlých« zvířatech Bůh říká, že je vyplení ze země Kanán, budou-li Izraelité dodržovat jeho přikázání, a pošle »divoká« zvířata, aby lid hubila, jestliže jeho přikázání dodržovat nebudou. Ještě dříve, když Bůh vydal Mojžíšovi zákon, označil určitá zvířata jako čistá a nečistá. Takže »zlá« zvířata znamenají evidentně něco jiného než »nečistá« zvířata. „*[Bůh praví] ...a divoká zvěř je má. Žalm 50,11 [KJV]*“

Existují četné odkazy na »divoká (polní) zvířata náležející Pánu«, ale nikde nenajdeme odkaz na »zlá zvířata náležející Pánu«. Pak nacházíme nanejvýš zajímavé písmo v Ezechieli. Zde Hospodin dává Ezechielovi pokyn, aby vešel do jeruzalémského chrámu a viděl, co se tam páchá. Tehdy Izraelité uctívali demony a Satana se všemi zvrácenostmi, které to doprovázejí. „*Řekl mi: »Vejdí a podívej se na ty zlé ohavnosti, které zde páchají. Vešel jsem a uviděl všelijaká zpodobení plazů a ohybných zvířat a všelijaké hnusné modly izraelského domu, vyryté kolem dokola. Ezechiel 8,9-10*“

V již zmíněném písmu 1. Korintským 10,19-20 je jasně řečeno, že těmito modlami jsou obrazy uctívaných démonů. Věřím, že zpodobení, která viděl Ezechiel, znázorňují nejen demony, nýbrž i démonské živočichy. Před tím byl Izrael 400 let v Egyptě. Hieroglyfy nalezené po celém Egyptě obsahují kresby bytostí napůl lidí a napůl zvířat, zvláště lidských hlav s vlčím tělem. Mnohá místa v Písmu svědčí o tom, že Izraelité převzali egyptské tradice a formy uctívání. I v Novém zákoně najdeme odkazy na zlá zvířata. Jsem přesvědčena, že následující písmo mluví o tom, co dnes označujeme jako démonské stvůry. „*Řekl jeden z nich, vlastní jejich prorok: Kretenští jsou vždycky lháři, zlá hovada, břicha lenivá. Svědectví to pravé jest. Titus 1,12-13*“ „*Jako Sodoma a Gomora, a okolní města, když podobným způsobem, jako i tito, v smilstvo se vydali, a odešli po těle cizím, předložena jsou za příklad, pokutu věčného ohně snášejíce. Takéž podobně i tito, jako v hluboký sen pohřížení, tělo zajisté poskvřňují, panstvím pak pohrdají, a důstojnosti [démonům] se rouhají... Tito pak, čehož neznají, tomu se rouhají; a což od přirození znají, jako nerozumná hovada, v tom se poskvřňují. Běda jim, nebo cestou Kainovou odešli, a poblouzením Balámovy mzdy se vylili... [Poblouzněním Balámovým bylo uctívání démonů, zvláště Bála.] Judův 7-11*“ Téměř identické místo najdeme v 2. Petrově 2,10-12. Tato místa nám ukazují, jak jsou lidé zkažení a jak se pro nedostatek respektu před demony, protože s nimi obcují a vzývají je, proměňují ve stvůry. Jasně se tu také mluví o zvláštním poskvřnění těla a o »cizím těle«.

Písmo skrývá mnohé – a my potřebujeme moudrost od Pána, abychom tomu všemu mohli porozumět, ale jsme přesvědčeni o tom, že zde narážejí najevo lidských bytostí doslova proměněných ve zlá zvířata se skutečnými dočasnými tělesnými změnami, které způsobují démoni. Většina lidí považuje vlkodlaky, upíry, zombie a podobně za čirou fantazii. Je třeba, aby křesťané pochopili, že tyto stvůry skutečně *existují* a že je to smrtelně vážná věc. Satan a jeho démoni nás o tom nenechávají na pochybách. Satanská aktivita ve středověku byla tak intenzivní proto, že světlo evangelia Ježíše téměř vyhaslo; V té době se čarodějnictví bezudně rozmáhalo, dokud Bůh neposlal reformaci a nezačalo se znovu kázat evangelium. Jedinými přesnými spisy o existenci démonských tvorů, které se nám podařilo najít, jsou spisy několika německých křesťanů z počátku reformace. Náš Pán Ježíš nám řekl, že v posledních dnech před jeho příchodem se nesmírně rozmůže nepravost, daleko více než ve středověku. Satan je na postupu a my se budeme stále více stěťávat s manifestacemi jeho moci. Exploze okultních filmů, satanská rocková hudba, satanské imaginativní hry, okultní literatura, východní náboženství a vlaštní křesťané nevydaní Bohu, to jsou výmluvná znamení času, v němž žijeme.

„[Ježíš o posledních dnech před svým druhým příchodem] Nebo bude tehdyž soužení veliké, jakého nebylo od počátku světa až do té chvíle, aniž kdy potom bude. A byť nebyli ukráceni dnové ti, nebyl by spasen žádný člověk. Ale pro vyvolené ukráceni budou ti dnové... Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a činíti budou divy veliké a zázraky, tak že by svedli (by možné bylo) také i vyvolené. Matouš 24,21-24“ Podívejme se, co se mimo jiné o těchto démonských kreaturách, zvláště o vlkodlacích traduje. Především se všeobecně říká, že kousne-li nějakého člověka vlkodlak, stane se sám vlkodlakem. Myslím, že to je zcela scestné. Především písmo ukazuje, že člověk se musí nacházet v Bohem zakázaném vztahu k démonům, aby mohl být takto napaden. Za druhé, ze své vlastní zkušenosti i ze zkušeností druhých mohu říci, že je nanejvýš nepravděpodobné, že by vlkodlak člověka pouze kousl. Tito lidé-démoni mají jen jednu jedinou touhu – zničit druhé. Jestliže se vlkodlak nebo jiné démonské zvíře dostane k někomu tak blízko, že by jej mohl kousnout, pak ho s velkou pravděpodobností roztrhá na kusy; nespokojí se s pouhým kousnutím. Satan

používá těchto démonských zvířat k vykonávání kázně. Myslím, že v době velkého soužení se tyto kreatury enormně rozmnoží. Dále se o těchto stvůrách traduje, že do své zvířecí podoby se mohou proměnit pouze v noci a za úplňku. Víím, že obě tato tvrzení nejsou pravdivá, neboť jsem se osobně setkala s vlkodlakem v jeho zvířecí proměně za bílého dne a také v době, kdy měsíc nebyl v úplňku. Nabízí se otázka: Jak můžeme proti těmto kreaturám účinně bojovat? Ve jménu, moci a autoritě Ježíše Krista. Není mi zatím znám případ osvobození takového démonského živočicha, ale Kristovo dílo na kříži bylo dokonalé, takže jsem přesvědčena, že i to je možné, v případě, že daná osoba je ochotna za své osvobození položit i život. Taková osoba předala své tělo démonu do takové míry, že pochybuji, že by se z ní podařilo tohoto démona vymítnout, aniž by nedošlo k její fyzické smrti. Kdyby se to podařilo, musel by to být vyslovený zázrak od Pána.

Jak jsem již zmínila, já sama jsem se s vlkodlakem již jednou tváří v tvář střetla. Snad bude užitečné, když tuto zkušenost zde popíšu. Jednou večer za soumraku jsem jela autem ze své kanceláře zpátky do nemocnice, abych se podívala na pacienta, jehož stav se prudce zhoršil. Byla jsem v autě sama a projížděla jsem úsekem po opuštěné venkovské cestě, kde v okruhu nejméně jednoho a půl kilometru nebyly žádné domy ani budovy. Náhle na vzdálenost bloku domů přede mnou vstoupil doprostřed cesty obrovitý vlkodlak. Jak jsem se přibližovala, vztyčil se a stál na zadních. Sešlápla jsem prudce plyn a chtěla ho rychle objet, ale auto nereagovalo. Pozvolna zpomalovalo, až – navzdory všem mým modlitbám a pokusům uvést je do chodu – zůstalo s běžícím motorem stát. V hrůze jsem zírala na neuvěřitelně ošklivou a zlou kreaturu. Něco takového jsem dosud neviděla. Bylo mi, jako bych v té veskrze zlé moci, která z něj čísela, přímo tonula. Pohodil hlavou a zavyl – byl to hrůzostrašný zvuk, na který nikdy nezapomenu. Pohlédl mi do očí a řekl: »Nemůžeš nikam – vidíš, zastavil jsem ti auto – nic s tím nenadělaš. A teď se už těším, jak ti roztrhnu krk a napiju se tvou krví. Příliš dlouho ses Satanovi pletla do cesty: já tě teď ztrestám. Proti mně nic nezmůžeš.« Svou řeč zakončil hlubokým zavrčením a pak vyrazil k mým dveřím. Procházely mnou vlny strachu, ale věděla jsem, že se mu musím postavit, protože jsem si byla jista, že není Boží vůlí, abych umřela v této chvíli. Věděla jsem, že ještě mám co vykonat. Pán si mne během mé téměř smrtelné nemoci před třemi lety vyučil. Když jsem se rozhodla, že se nedám, Duch svatý vliil do mé duše takový klid, pokoj a sílu! Bleskem jsem pochopila, že vlkodlak se mne snaží vyděsit, abych podlehla panice a dala se na útěk. Kdybych to udělala, mohl by mne zabít. Zhluboka jsem se nadechla, napráhla pravici přímo na něj a vykřikla: »*STŮJ!* Ve jménu Ježíše, ty odporný služebník Satana, *STŮJ!* Já jsem služebnice Ježíše Krista, který je všemohoucí Bůh! Není vůle mého Pána, abych teď zemřela. Nesmíš se mě ani dotknout, protože mám ještě něco vykonat.« Vlkodlak se na místě zastavil, neschopen se pohnout. Vrčel a skučel zlostí.

Znovu jsem na něj ukázala, podívala se mu zpřímá do očí a řekla: »Ve jménu Ježíše ti přikazuji, jdi mi z cesty a zmiz! Má hodina ještě nepřišla. *A TEĎ JDI!* « Ještě jednou zavyl, pak klesl na všechny čtyři a zmizel ve vysoké kukuřici na kraji cesty. Silně se mi ulevilo, ale třásla jsem se, že jsem sotva mohla jet. Ale jak auto nabralo rychlost, chválila jsem Pána za to, že opět »vztáhl svou pravici proti hněvu nepřátel svých.« (Žalm 138,7) (Zastavila jsem o kilometr a půl dál a měla jsem krátký »nervový otřes«, než jsem pokračovala do nemocnice.) Kdyby si jen lidé uvědomili, jakou moc mají v Ježíši! Hodně bylo napsáno o tom jak zabít vlkodlaka, když se nachází ve své vlčí podobě. O něčem takovém bych ani neuvažovala, protože kdybych to udělala, zabila bych člověka, na jehož spáse mi hluboce záleží. A když je takový člověk mrtvý, démoni jeho tělo ihned opustí, a tělo na sebe ihned vezme svou lidskou podobu. To by ovšem vedlo k nanejvýš nepříjemné situaci, protože kdopak by si pomyslel, že mrtvé tělo mělo někdy jinou podobu? Ten, kdo zabil, by byl s největší pravděpodobností obviněn z vraždy, a to právem.

Rovněž upíři existují. I zde jde o poměrně současný výraz. Upír je v podstatě osoba, která pije krev, obzvláště ráda krev lidskou. Vampyrismus je v současné době velká móda u heavymetalových rockových hvězd a jejich fanoušků. Na toto téma je napsáno mnoho písní. Je obvyklé, že rockové hvězdy během svého vystoupení pijí krev, a velkou módou u těchto lidí také je, že si upravují zuby do tvaru ostrých špičáků. V posledních publikacích najdeme obrázky Dee Snidera, zpěváka rockové skupiny *Twisted Sister*, které ukazují jeho ostré špičaté zuby. K tomu jeden fascinující odkaz z Písma: „*Duše má jest uprostřed lvů, bydlím mezi paliči, mezi lidmi, jejichž zubové kopí a střely...Žalm 57,5*“ Jestliže si uvědomíme, že David ve svých žalmech většinou popisuje duchovní boj a že napadána byla jeho duše, nikoli fyzické tělo, pak se ptám, zda tu nemluví o lidech, kteří byli posedlí právě těmito upířními démony. Opět, co se většinou o upírech traduje, je nesprávné. Mohou nepochybně působit i za bílého dne, nemusejí spát v rakvi atd. Sama jsem se s upírem nesetkala, ale mluvila jsem s několika lidmi, kteří tvrdí, že se s nimi setkali. I v tomto případě musíme stát pevně v moci a autoritě Ježíše Krista. Démoni se mohou manifestovat ve fyzické podobě, a také tak činí. Podoby, které na sebe berou, mohou sahat od jedinečné krásy až k otřesné ohyzdnosti. Démoni se také mohou manifestovat v podobě identické žijícímu člověku. Satanisté o těchto démonech často mluví jako o podvrženatech, skřetech nebo dvojnicích. Musíme se proti nim postavit stejně jako proti každému jinému démonu, totiž ve jménu Ježíše.

FYZICKÝ BOJ

K nevyhnutelnému konfliktu, který budete mít přímo s lidmi v důsledku toho, že stojíte v duchovním boji, nemám mnoho co říci. Musíš Pána opravdově prosit, aby tě naučil jasně slyšet svůj hlas, a musíš poslouchat, jakkoli se ti to v té chvíli může jevit směšné. Těmi klíči jsou *víra* a *okamžitá poslušnost*

Nikdy nezapomenu na jedno červnové odpoledne (právě po Elainině definitivním osvobození), když jsem přišla z práce brzy domů. Vešla jsem do domu a odložila pár věcí. Poněvadž do vyzvednutí Elaine z práce mi zbývalo 45 minut, rozhodla jsem se, že si zaběhnu do potravin naproti. Asi za 20 minut jsem byla zpátky. Zrovna když jsem se chystala odemknout přední dveře, Duch svatý způsobil, že hlavou mi problesklo slovo: »NE! « *Ohlédla* jsem se. Zdálo se, že se nic neděje. Ptáci švitořili, listím na stromech šuměl lehký vánek, obě mé kočky spaly v houpačce na přední verandě. Nahlédla jsem do okna vedle dveří, ale nic podezřelého jsem neviděla. »Já asi blázním! « pomyslela jsem si. »Nebyla jsem pryč ani dvacet minut a je bílý den. « Okamžitě tu byl zase ten příkaz: »NE! « »Ale Pane, « řekla jsem. »Mám zmrzlinu a v tomhle horku se to rozpustí « Nechoď dovnitř, « byl poslední příkaz. Pak se rozhostilo ticho. V srdci jsem poznala, že víc mi k tomu Pán už neřekne. Pán se s námi nebude *nikdy* přít. A tak jsem pokrčila rameny, otočila se a kráčela zpět k autu. Tam jsem čekala, dokud Elaine neskončí v práci. Pán mne cvičil příliš důkladně, než abych se odvážila neposlechnout. Půl hodiny nato, když jsme s rozpuštěnou zmrzlinou přišly domů, zjistily jsme, že zadní část domu je vypleněna! Ať už tam byl kdokoli, musel být v domě právě v době, kdy mi Duch svatý zabránil vejít. Chválily jsme Pána za jeho vedení. Kdybych tam vešla dříve, mohl mne lupič klidně zabít. Mohla bych uvést mnoho podobných zkušeností, ale věřím, že Pán vás sám povede. Dej si veliký pozor, komu důvěřuješ. Nesvěřuj se žádnému, dokud se ve zkoušce času neosvědčíš. Jaké ovoce přináší jeho život? Jak žije s Kristem? Dříve než se někomu svěříš, vyčkej, dokud ti Pán nedá do srdce a ducha úplný pokoj. Vytrvale se modli, aby ti Pán zjevil, kdo jsou Satanovi služebníci a co jsou Satanovy lži. Nám se *nikdy* nepodaří přelstít Satana. Jeho pasti a léčky nám může ukázat jenom Pán.

BOJ V DUCHOVNÍM SVĚTĚ

O této oblasti boje jsme již pojednali ve 14. kapitole. Platí zde, ostatně jako ve všech oblastech boje, osm kroků, které jsme nastínili na začátku kapitoly.

KAPITOLA 17 – Rozvracení křesťanských církví

ELAINE VYPRÁVÍ:

V letech, kdy jsem byla v Bratrstvu, mne důkladně cvičili – a já zase zacvičovala druhé jak infiltrovat a rozvracet různá křesťanská společenství. Satanovým cílem je učinit z každého sboru takovou církev, jaká byla v Laodiceji, jak ji popisuje náš Pán Ježíš Kristus ve Zjevení 3,15-16: „*Vímť skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys byl studený aneb horký. A tak že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých.*“ Církev plná pasivních lidí, kteří se ani neobtěžují s četbou a studiem Bible, kteří sice »mají vnější formu zbožnosti, ale její moc popírají...«, jak to výstižně popisuje 2. Timoteovi 3,5, pro Satana žádnou *hrozbu nepředstavují*. Učili nás základnímu osmibodovému programu jak napadnout sbor, do něhož nás vyslali. Tento program bylo možno adaptovat na každou denominaci. Skutečnost, že téměř všichni vysoce postavení satanisté navštěvují pravidelně křesťanské sbory, by neměla nikoho překvapovat. To jest nikoho, kdo si udělá čas na četbu Božího slova. Boží slovo nás křesťany jasně varuje, že Satanovy útoky přijdou zevnitř církve-zejména v dobách prosperity. Když se Pavel loučil se staršími v Efezu, varoval je: „*Nyní vím, že mě už neuvidí nikdo z vás, k nimž jsem na svých cestách přišel hlásat Boží království. Proto vám v tento den prohlašuji před Bohem, že mou vinou nikdo nezahyne, neboť jsem vám oznámil celou Boží vůli a nic jsem nezamlčel. Dávejte pozor na sebe i na celé stádo, ve kterém si vás Duch svatý ustanovil za strážce, abyste byli pastýři Boží církve, kterou si Bůh získal krví vlastního Syna. Víím, že po mém odchodu přijdou mezi vás draví vlci, kteří nebudou šetřit stádo. / mezi vámi samými povstanou lidé, kteří povedou scestné řeči, aby strhli učedníky na svou stranu. Buďte proto bdělí a pamatujte, že jsem se slzami v očích po tři roky ve dne v noci každému z vás neustále ukazoval cestu. Skutky 20,25-31*“ „*Jsou to falešní apoštolové, nepoctiví dělníci, přestrojení za apoštoly Kristovy. A není divu, vždyť sám satan se převléká za anděla světla; není tedy nic překvapujícího na tom, že se jeho služebníci převlékají za služebníky spravedlnosti. Jejich konec bude jako jejich skutky!* 2. Korintským 11,13-15“ „*Vloudili se totiž mezi vás někteří bezbožní lidé zapsaní už dávno k odsouzení, kteří zaměňují milost našeho Pána v nezřízenost a zapírají jediného vládce a našeho Pána Ježíše Krista. Judův 4*“

Tato písmo nám jasně ukazují, že Satanovy útoky přijdou zevnitř církve. Nesnažíme se rozpoutat hon na čarodějnice, ale chceme vám ukázat na hlavní taktiky, které Satan používá, abyste takovými aktivitám, vycházejícím zevnitř vašeho sboru, mohli učinit přítrž. Každý jednotlivec je před Bohem zodpovědný, aby byl bdělý a ostrážitý, aby četl a s modlitbou studoval Boží slovo, aby bedlivě naslouchal, co se v jeho sboru učí. Proti každému učení, které není v

souladu s Božím slovem, **je nutno se ohradit** bez ohledu na to, **kdo** učí. Musí se tak však **dít v lásce** a mírnosti, ale rozhodně. K tomu dává Pavel Timoteovi velmi dobrou radu: „*Staršího netresci, ale napomínej jako otce, mladších jako bratří, starých žen jako matek, mladíc jako sestery, ve vši čistotě. 1. Timoteovi 5,1-2*“ Slovo »napomínat« znamená vážně, snažně, úpěnlivě prosit, s úctou. Nikdy nezapomeň, že Ježíš tyto lidi miluje a zemřel za ně právě tak jako za tebe a za mě. Tvým cílem není někoho odhalit a zostudit, nýbrž vést a zachránit. Prosím, nezapomeňte na mou vlastní zkušenost. Ten malý sbor, do něhož jsem byla poslána, abych jej rozbila, věděl, že jsem čarodějnice, ale veřejně mne neodhalili ani se proti mně nepostavili. Místo toho mne milovali, bděli nade mnou, abych nemohla do sboru zavléci destruktivní nauku, a modlili se za mne, dokud jsem nebyla spasena.

Zde uvádím osm základních bodů útoku na křesťanské sbory, jimž Satan vyučuje své služebníky, aby tyto sbory rozbil:

1) »Vyznat víru« Jako první musí satanista učinit »vyznání víry«. Musí předstírat, že je spasen, aby si u lidí v daném sboru získal důvěru. Ve sborech, kde jsou lidé vyzýváni, aby přišli dopředu, půjde tento člověk dopředu, obvykle se slzami, a bude předstírat, že »touží být spasen«. Je-li daný sbor charismatický a klade velký důraz na dar mluvení v jazycích, bude satanista mluvit v jazycích. To není problém, neboť démoni mohou mluvit v jazycích velmi snadno. Vzpomeň si, že když byl ve mně Men-Čen, mohla jsem kteréhokoli zahraničního hodnostáře oslovit jeho vlastním jazykem. Proto Pán klade takový důraz na výklad: „*Když se sejdete... Mluví-li někdo jazykem, ať mluví dva nebo nejvýše tři, a to jeden po druhém, a jeden ať vykládá. A jestliže tam není vykladač, ať ve shromáždění mlčí; ať mluví k sobě a k Bohu 1 Korintským 14,26-28*“

Ach, kolik škody se napáchá jen proto, že sbory toto prosté varování nerespektují! V charismatických sborech je obvyklé, že při bohoslužbách a modlitebních shromážděních mnoho lidí najednou mluví a modlí se v jazycích bez výkladu. Z toho satanisté velmi těží. V době, kdy jsem sloužila Satanu, při všech shromážděních a modlitebních setkáních jsem mluvila pravidelně v jazycích, zrovna tak jako ostatní satanisté, s nimiž jsem spolupracovala. **Nikdo nevykládal.** Proklínali jsme ten sbor, pastora, členy sboru a Boha! **A nikdo to nevěděl!** Všude sbory vyzýváme, aby toto písmo respektovali. Jestliže se sejdete jako skupina, omezujte mluvení v jazycích, jak učí toto písmo. Když to uděláte, učiníte podstatný krok k omezení Satanových útoků. Tři další písmena, která se ve sborech většinou přehlížejí: „*Nejmilejší, ne každému duchu věřte, ale zkoušejte duchů, jsou-li z Boha; nebo mnozí falešní proroci vyšli na svět. Po tomto znejte Ducha Božího: všeliký duch, který vyznává Jezukrista v těle příšlého, z Boha jest. Ale všeliký duch, který nevyznává Jezukrista v těle příšlého, není z Boha; nýbrž toť jest ten duch antikristův, o kterémž jste slyšeli, že přijíti má, a již jest nyní na světě. 1 Janův 4,1-3*“ „*On pak řekl Vizte abyste nebyli svedeni Nebo mnozí přijdou v mém jménu... Lukáš 21,8*“ „*Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdo činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest. Mnozí mi dějí v onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém d'áblů nevymítali, a v tvém jménu divů mnohých nečinili? A tehdy jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti. Matouš 7,21-23*“

Zdá se, že to je jedna z oblastí, kde mezi křesťany vládne velký zmatek. Satanisté *mohou* používat jméno Ježíš, a *také to činí*. Mohou vyučovat a kázat o Ježíši, mohou jméno Ježíš používat v modlitbě atd. To jasně ukazují právě citovaná písmena z Lukáše a Matouše. Jednu věc však nedokážou. Nemohou projít testem 1. listu Janova 4. Nedokážou se tí zpřímá podívat do očí a říci: »Ježíš Kristus, který je Bůh, který přišel v těle, zemřel na kříži a po třech dnech vstal z hrobu a nyní sedí po pravici Boha Otce, tento Ježíš je *můj* Pán a Spasitel a Mistr.« O ano, mohou říci: »Ježíš mě spasil.« Ale o *kterém* Ježíši mluví? Ježíš sám řekl, že přijdou mnozí a budou tvrdit, že jsou Ježíš. Také mohou číst nebo opakovat vyznání víry v Ježíše Krista. Mohou číst a také čtou písmena. Zeptáte-li se jich, zda Ježíš Kristus, který přišel v těle, je jejich Spasitelem, mohou lhát a odpovědí: »Ano.« Nedokážou však vlastními ústy učinit prohlášení uvedené shora. Bůh nám dal test, který máme používat, draží bratří a sestry. *Používejme Boží slovo.*

2) Získat si důvěru Satanisté si získávají v křesťanských sborech důvěru mnoha způsoby, podle toho, o jaký sbor jde. Pravidelně navštěvují bohoslužby. Je možno se na ně vždy spolehnout, že budou ochotni pomoci při každém projektu. Tak si nejen získávají důvěru, ale také poznávají sbor a jeho členy. Zanedlouho zjistí, kdo je opravdu oddán Kristu.

Dalším důležitým nástrojem jsou peníze. Je-li sbor velký a bohatý, dávají pravidelně a své částky postupně zvyšují, až se stanou těmi, kdo podporují sbor finančně nejvíce. V malých sborech s převážně chudými členy peníze nerozhazují, ale postupně a uvážlivě své částky zvyšují, dokud se mnohé programy ve sboru nestanou závislými na jejich finanční podpoře. Peníze, které dávají, přirozeně poskytuje Bratrstvo-a peníze mluví! Naneštěstí to platí i v našich křesťanských sborech. Mezi vůdci sboru sotva kdy najdeš chudé.

3) Rozvrátit modlitební bázi „*Všelikou modlitbou a prosbou modlí se každého času v Duchu, a v tom bedliví jsouce se vši ustavičností a prošením za všechny svaté. Efezským 6,18*“ O jedno jediné jde satanistům nejvíce: vystrnadit ze sboru modlitbu. V Písmu je tolik míst o modlitbě, že je zde ani nestačíme uvést. Silný sbor je sbor, který se modlí.

Modlitba vyžaduje sebekázeň a žel, většina křesťanů věnuje modlitbě jen velmi málo času. Dovolte, abych vyprávěla, jak právě ve sboru, v němž jsem byla osvobozena, jeden satanista zbabel tento sbor veškeré síly. Nad tím, co se stalo, jsme s Rebekou hluboce zarmouceny, ale nepodařilo se nám přimět vůdce sboru, aby nás poslechl. Krátce poté, co jsem byla úplně vysvobozena, jsme s hrůzou viděly, jak náš sbor začal navštěvovat velekněz velkého a mocného kruhu v našem městě. Zнала jsem ho i jeho rodinu z doby, kdy jsem ještě vězela v satanismu. Vícekrát mně i Rebece vyhrožoval. Netrvalo ani dva roky, a se svými spolupracovníky tento nádherný a silný sbor zcela zničil! Mnohokrát jsme pastora a několik starších v slzách úpěnlivě prosily, aby tomu, co se ve sboru děje, učinili přítrž, ale nedali na nás. Nemohly jsme »Roye« (to není jeho skutečné jméno) obvinít z toho, že je satanista, protože jsme samozřejmě neměly žádný důkaz. Slovo by stálo proti slovu. Nicméně vícekrát jsme se snažily pastorovi a starším ukázat, že ovoce jeho života není v souladu s Písmem. Roy byl velmi zámožný. Brzy poté, co začal sbor navštěvovat, stal se také jeho členem. Tvrdil, že pevně stojí na Písmu a zeje dobře zná, což také byla pravda. Přispíval velkými částkami, zúčastňoval se každého shromáždění, podílel se na každé aktivitě a připojil se k pěveckému sboru. V té době měl náš sbor každou středu večer mimořádně mocné modlitební shromáždění. Toto modlitební shromáždění navštěvovalo každý týden 200–300 lidí a modlili se jako jedno tělo. Byli jsme v modlitbách tak silní, že Duch svatý doslova otřásal sborovým domem. Tihle lidé brali modlitbu opravdu vážně.

Jak se dalo očekávat, sbor začal mohutně růst. Ani ne za rok vzrostl počet členů z tří set na více než tisíc. To je pro každý sbor nadmíru nebezpečná doba. Pastor a starší již nebyli schopni znát každého člena osobně. Místo aby sbor rozdělili na dva sesterské sbory tak, aby se počet členů dal zvládnout, rozšířili budovu – a sbor nadále rychle rostl. Všichni měli za to, že Bůh jim bohatě žehná – a také žehnal. Avšak mnozí z nově příchozích byli *satanisté*, kteří se vydávali za křesťany. Ani ne za šest měsíců poté, co vstoupil do sboru, předstoupil Roy před sbor a prohlásil, že Bůh mu položil na srdce velké břímě modliteb za Ameriku. Řekl, že Bůh chce, aby se členové začali jedenkrát v týdnu scházet k poledním modlitbám za svou zem. Byl ochoten tuto skupinu vést. Všichni ve sboru si mysleli, že to je přece něco, a všichni ho obdivovali. Za pár měsíců ho udělali starším a krátce poté byl zvolen do správní rady sboru.

Asi čtyři měsíce po ustavení skupiny »Modlitby za Ameriku« odstartoval další útok. Se svou manželkou a asi dvaceti členy sboru sdělili vedoucímu pěveckého sboru v slzách, že do pěveckého sboru už nemohou chodit, neboť to zabírá tolik času, že »jsou příliš dlouho odloučeni od rodiny.« Tvrdili, že je to pro ně příliš velká zátěž: navštěvovat ve středu večer modlitební shromáždění a po tomto modlitebním shromáždění ještě jít na zkoušku zpěvu. Samo sebou netrvalo dlouho a vedoucí pěveckého sboru přistoupil ke starším s prosbou, aby se zkouška zpěvu mohla konat během modlitebního shromáždění a »samozřejmě by měli své modlitby před zkouškou.« Starší souhlasili - a těch dvacet v pěveckém sboru zůstalo. První útok byl úspěšný. Poněvadž pěvecký sbor byl velký, postihlo to značnou část sboru: ani se nemodlili ani nečerpali užitek z těchto mocných modlitebních shromáždění. Ostatní členové sboru se většinou ptali, zda je to modlitební shromáždění zas tak strašně důležité. Asi měsíc po onom vítězství s pěveckým sborem zaútočil Roy znovu na setkání starších a správní rady. Řekl jim, že pro rychlý růst sboru se nevěnuje dostatek času vyučování jednotlivců, jak mají růst v Pánu a jak mají předávat evangelium druhým. Řekl, že nedělní školy na tento úkol prostě nemohou stačit. Poukázal také na to, že členové se již osobně neznají, jak tomu bylo, když sbor byl ještě menší – to vše pádné argumenty. AVŠAK jeho řešením pro tento problém bylo rozpustit tu velkou sjednocenou modlitební skupinu – a všechny rozdělit do malých »učednických skupin«, kde lze každého vyučovat individuálně, jak »růst a evangelizovat« a kde by se lidé vzájemně lépe poznali. Pastor, starší i správní rada to zbaštili i s navijákem.

Modlitební shromáždění bylo rozpuštěno a byly vytvořeny malé učednické skupinky. Přirozeně, úkolem vytvořit skupinky byl pověřen Roy. Osobami, které vybral do vedení těchto skupinek, byli především satanisté. Modlitba a moc sboru vzaly za své! V slzách jsme s Rebekou šly za pastorem a některými staršími a snažily se jim podle Písma ukázat, že tato mocná modlitební shromáždění jsou páteří sboru. Odmítli nás. Od každého jsme slyšely stejnou výmluvu: »Roy sám nejlépe ví, jak je modlitba důležitá. Vždyť se podívejte, on to byl, kdo rozjel „Modlitby za Ameriku“«. Mnozí z nejsilnějších křesťanů odešli a začali navštěvovat jiné sbory. Do roka se sbor ocitl v troskách. Pastor byl frustrován a opustil sbor, starší a osvědčení členové sboru odešli a moc sboru byla ta tam. Vidíte, jak je to snadné? Nestalo se něco podobného i ve vašem sboru? Neopouštěj jen tak sbor; prosím, postav se a bojuj proti Satanovi. Vraťte modlitbě ve svém sboru místo, které jí náleží!

4) Pomluvy Jakmile je modlitební základna sboru zničena, mají satanisté volné ruce. Mohou si dělat, co chtějí. To nejsnadnější jsou pomluvy. Pomluvy jsou Satanovým hlavním nástrojem. Je jen velmi málo těch, kteří jsou dosti silní, aby pomluvu nešířili dál. Satanisté mohou snadno zničit důvěryhodnost pastora a opravdových křesťanů ve sboru tím, že pustí do oběhu pomluvy. Všem vůdcům sborů co nejnaléhavěji radíme, aby byli obezřetní. *Nikdy* nechod' do domu členky sboru sám, abys jí poskytoval pastýřskou radu či pomoc. Velice snadno by na tebe mohli něco ušít. I kdybys neudělal nic nepatřičného nebo nesprávného, kdo ti to dokáže? Kariéra mnohého pastora vzala za své jen na základě takovéto zinscenované kauzy. 1. Tesalonickým 5,22 praví: »Zlého se chraňte v každé podobě.« Každý křesťan udělá dobře, když bude toto písmo respektovat.

5) Vyučovat a upravovat učení Satanisté obzvláště pahnou po pozicích, které by jim umožnily v církvi vyučovat. Tam mohou napáchat enormní škody. Opravdu víte, jak si učitelé vaší nedělní školy stojí v Pánu? Opravdu víte, čemu vyučují vaše děti nebo někoho jiného? Já sama jsem po několik let vyučovala v nedělní škole ve velkém charismatickém sboru v našem městě, ve sboru, který stavěl na Bibli, vedla jsem a vyučovala pěvecký sbor mladých, a zároveň sloužila Satanu. Dnes mi to láme srdce, když si vzpomenu na ty mnohé mladé životy, které jsem zničila, když jsem je při této výuce získávala pro satanismus, a na četné další, jejichž čas jsem mařila a nevyučovala je pravému evangeliu Ježíše Krista. Nemylme se. Velký počet duchovních ve velkých a bohatých církvích v naší zemi jsou satanisté. Jejich vliv sahá daleko a mohou nerušeně pokračovat v tom, co dělají, protože křesťané jsou příliš pohodlní, než aby studovali v Bibli a prověřovali, co tito říkají. Jsou tři hlavní oblasti, kde se satanisté nejvíce angažují:

(a) Modlitba. Z modlitby činí velmi složitou proceduru. Často učí, že věřící musí nejdříve učinit celou řadu kroků, aby si byl jist, že se nachází ve »správném« vztahu k Bohu, než vůbec bude mít v modlitbě sílu či dokonce než jej vůbec Bůh uslyší. Používají a překrucují mnoho písem, aby svým falešným naukám dodali zdání pravosti. Spousta lidí se nechá odradit, a už se vůbec nemodlí, poněvadž modlitba je představována jako cosi tak obtížného a komplikovaného. Snažíme se každého přimět k tomu, aby si prostudoval verše Židům 4,14-16: „*Protože máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář, Ježíše, Syna Božího, držme se toho, co vyznáváme. Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu. Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.*“

(b) Jedna z nejdestruktivnějších satanských doktrín v současné době je evangelium víry a prosperity. Jedna z nejjistějších cest jak člověka připravit o jakoukoli ochotu něco vytrpět, pomoci bratru, a jak opravdového křesťana zbavit odvahy před pronásledováním (to se skutečně v naší zemi děje dnes a denně) je nauka, že každý křesťan má být stále zdravý a bohatý. Každý, kdo není zdravý a bohatý, v určité oblasti života selhává. Není ani možno vypočítat všechna písmena, která toto vyvracejí. Zde jeden krátký verš, který za všechny praví: „*A takž i všickni, kteříž chtějí pobožně živi býti v Kristu Ježíši, protivensství míti budou.*“ 2. Timoteovi 3,12“ Všimněte si prosím, že tu není žádného omezení, pokud jde o to, jakým pronásledováním bude křesťan trpět - to může být v oblasti finanční, tělesné nebo duševní.

(c) Doktrína lásky – »nikoho nesmíme soudit. « Satanisté se sami touto naukou chrání, a pasivní křesťané by neradi někomu šlápli na palec. Prostě nechtějí se trápit, protože kdyby se starali, jejich tichý, ničím nerušený a blahobytný život by již nebyl tak tichý a blahobytný.

6) Rozbít jednotu rodiny Satan ví, že když se mu podaří rozbít jednotu rodiny, podaří se mu rozbít i jednotu církve – a mohla bych dodat i celého státu. Satanisté uvnitř křesťanských církví se usilovně snaží rozvracet rodiny. Zahajují všemožné programy pro dospívající, pro školní mládež, pro děti předškolního věku. Rozvíjejí zvláštní programy pro ženy a muže, aby i rodiče byli pokud možno separováni. Pro děti jsou kázání i účast na modlitebních shromážděních stejně tak nutné jako pro dospělé. V celé Bibli je zřetelný princip, že se děti učí podle příkladu rodičů. Tím, že se děti učí tiše sedět na shromáždění a naslouchat pastrovi, učí se i respektu vůči Bohu a církvi. Jakmile se mladým lidem poskytují programy, které je oddělují od hlavních bohoslužeb, ztrácejí respekt před pastorem a církví. NEMUSEJÍ tu sedět a poslouchat pastora – je pro ně prostě nudný. Tento postoj si brzy osvojí. Jak lépe se děti naučí modlit než tím, že se připojí k rodičům? Rodiny jsou neustále vystaveny útokům Satana. V těchto dnech, kdy je rozvod tak snadný, je třeba, aby manželé trávili čas společně, aby zůstávali v jednotě. Oddělovat je v církvi, v programech duchovní obnovy apod., to je účinný způsob jak mezi ně vrážet klín.

7) Zastavit jasné vyučování o Satanu „*Abychom nebyli oklamáni od satana. Neboť nejsou nám myšlení jeho neznámá.*“ 2. Korintským 2,10.11“ „*Vyhlazen bude lid můj pro nevědomost. Poněvadž jsi ty pohrdl poznáním, i tebou pohrdnu, abys mi kněžství nekonal; a že jsi zapomněl na zákon Boha svého, já také zapomenou se na syny tvé.*“ Ozeáš 4,6“ „*Střízliví buďte, bděte; nebo protivník váš ďábel jako lev řvoucí obchází, hledaje, koho by sežral.*“ 1. Petrův 5,8“ „*Totoť pak jest ten soud, iže světlo přišlo na svět, ale milovali lidé více tmu nežli světlo; nebo skutkové jejich byli zlí.*“ Jan 3,19“ Jedním z hlavních cílů Satana a jeho služebníků je zabránit jakémukoli vyučování o něm a jeho aktivitách. Pokud lidé zůstávají o Satanu nevědoucí, může si poměrně bez zábran dělat, co se mu zlíbí. Satanisté mají vždy příkaz, aby ve sborech, které navštěvují, zabránili jakémukoli vyučování o Satanu. Uvádějí pro to četné důvody a výmluvy. Říkají, že každé vyučování o Satanu Satana ctí, odvádí mysl lidí od Pána, vystavuje je pokušení, aby se obrátili k Satanu atd. atd. ad infinitum. Avšak Boží slovo jasně o Satanu mnohé učí a varuje nás, že nepřítel nad námi určitě získá převahu, jestliže jej nebudeme znát. Prostá zaklínači formule od vysokého satanisty, který je ve sboru, přidělí každé osobě, která je tam právě na návštěvě, démona. Úkolem tohoto démona je být ve střehu – a v okamžiku, kdy někdo něco o Satanu řekne – zaměstnat člověka jinými myšlenkami tak, aby tomu neporozuměl. Dejte si pozor: je docela možné, že se právě z těch členů sboru, kteří si na vyučování o Satanu a jeho taktikách stěžují nejhlasitěji, vyklubou sami satanisté.

8) Přímé čarodějnické útoky proti klíčovým členům sboru Také proto je modlitba tak důležitá. Každý pastor, vedoucí ve sboru, každý člen, který se opravdu zasazuje pro Pána a proti Satanovi, bude masivně napadán

čarodějnickými útoky. Budou sužováni všemožnými tělesnými nemocemi, potížemi s koncentrací, zmatky, únavou a vyčerpaností, potížemi s modlitbou atd. Je třeba, aby členové sboru neustále podporovali své vůdce modlitbami a přimluvami. Jakmile se tato modlitební základna vytratí, jsou pastor a vůdcové těmto útokům vydáni napospas a často podlehnou. Proto na konci téměř každého listu Pavel prosí své spolukřesťany, aby se za něj modlili. O úspěchu Satanových pečlivě připravovaných taktik svědčí neuvěřitelný počet bezmocných mrtvých křesťanských sborů. Modlíme se, aby každý křesťan, který tato slova čte, prosil, aby mu Pán ukázal, jak má proti takovým útokům ve svém sboru bojovat.

KAPITOLA 18 – Nemoci *démonického původu*

REBEKA VYPRÁVÍ:

Otázka, nakolik mohou být původci různých onemocnění démoni, je široce diskutována a namnoze nesprávně chápána. Nesnažím se zde tuto otázku s konečnou platností vyřešit, neboť vím, že to ani není možné. Milému čtenáři bych chtěla předložit některá místa v Písmu a podělit se o některé osobní zkušenosti, které jsem získala v této oblasti jako lékařka, a o to, co mne v této oblasti naučil Pán. Jsem si dobře vědoma toho, že někteří vůdcové v církvi vyučují, že *všechny* tělesné nemoci jsou přímým důsledkem démonického vlivu -a že jedinou cestou k uzdravení je vysvobození. Jiní zaujímají právě opačné stanovisko a praví, že křesťanů se démoni nemohou dotknout. Podívejme se na Boží slovo. Jako lékařka Čtu zejména ráda evangelium Lukáše, protože vidím, že Lukáš v tolika oblastech píše z pohledu lékaře. Pečlivě v této oblasti rozlišuje, kde se jiným tohoto poznání nedostává. „*I sestoupiv [Ježíš] s nimi, stál na místě polním, a zástup učedníků jeho, a množství veliké lidu ze všeho Judstva i z Jeruzaléma, i z Týru i z Sidonu, kteříž při moři jsou, kteříž byli přišli, aby jej slyšeli, a uzdraveni byli od neduhů svých, i kteříž trápeni byli od duchů nečistých. I byli uzdravováni. Lukáš 6,17-18*“ Všimněme si jasného rozlišení, že určité nemoci byly prostě uzdraveny, zatímco jiné byly uzdraveny skrze vymítání nečistých duchů.

A v tutéž hodinu mnohé uzdravil od neduhů, od nemocí a duchů zlých, a slepým mnohým zrak dal. Lukáš 7,21“ Opět se zde takto rozlišuje. V Lukášovi jsou popsány dva další jasné případy, které demonstrovají totéž - totiž že některé nemoci jsou čistě tělesné, zatímco jiné jsou způsobeny demony. „*A v tom, když on přicházel, porazil jej d'ábel, a lomcoval jím. I přimluvil duchu nečistému Ježíš, a uzdravil toho mládence, a navrátil jej otci jeho. Lukáš 9,42*“ „*Tedy vstav pak ze školy, všel do domu Šimonova. Svegruše pak Šimonova trápena byla těžkou zimnicí. I prosili ho za ni. Tedy stoje nad ní, přimluvil zimnici, i přestala jí. A ona hned vstávši, posluhovala jím. Lukáš 4,38-39*“

Slova uvedená v kurzívě ukazují jasně tento rozdíl. V prvním případě uzdravil Ježíš tak, že pohrozil nečistému duchu, v druhém případě tak, že pohrozil horečce těla. Démoni mohou způsobovat nemoci a také tak činí. *Ne všechny* nemoci jsou démonického původu, ale významný podíl nemocí ano. Musíme mít na paměti, že důsledkem Adamova pádu byla jak tělesná, tak duchovní smrt. Změny v našem fyzickém těle způsobené hříchem nás činí náchylnými k celé řadě fyzických nemocí. Pán mne zde mnohemu naučil. Démoni jsou experti v manipulaci s bakteriemi a viry a také způsobují mnohé nemoci tím, že vkládají tyto mikroorganismy do lidského těla, ale mohou škodit i přímo. Démoni mohou rozvrátit tělo na molekulární úrovni. Mohou tak způsobit rozsáhlé organické škody, aniž by se vzhled buněčných struktur pod mikroskopem změnil. Poškození, která způsobují, vyžadují obvykle medikamentózní léčbu, dietu atd., avšak co takovému pacientu skutečně je a jakou léčbu uplatnit, to může lékař poznat pouze na základě přímého zjevení od Pána. Málkteří křesťanští lékaři jsou ochotni vzít na sebe riziko takovéto úplné závislosti na Pánu. *Nezastávám* léčbu pacienta bez provedení všech vyšetření nutných pro stanovení diagnózy, ale každý lékař – ať si to přízná či nikoli – je konfrontován se znepokojivým počtem případů, v nichž veškerá diagnostika nedává odpověď, co s pacientem je. V těchto případech je zejména křesťanský lékař zodpovědný, aby hledal odpověď u Pána pústem a modlitbou.

Jednou z nejnázornějších ilustrací takového démonického poškození byl případ, který se stal krátce před ukončením mého výcviku. V té době jsem odpovídala za jednotku intenzivní péče. Jednoho dne nám na jednotku přivezli pětaticetiletého muže jménem Bob z jedné nemocnice v blízkém menším městě, kde byl asi týden hospitalizován. Onemocněl zcela náhle a míval extrémní horečky. Jeho lékaři nebyli schopni zjistit příčinu. Když jsem jej toho dne, kdy byl na jednotku přijat, vyšetřovala, nemohla jsem nic zvláštního zjistit. Byl však evidentně vážně nemocen. Když jsme zahájili obvyklá rutinní vyšetření a také požádali o vyšetření další specialisty, začala jsem se intenzivně modlit a prosila Pána, aby mi ukázal, co s ním je. Ráno najednou vyskočil z lůžka a prohlásil, že z nemocnice okamžitě odejde, a že by ho to zničilo, kdyby zůstal. Ať jsme do něho mluvili sebevíc, nedokázali jsme mu to rozmluvit. Konečně jeho soukromý lékař obdržel nařízení soudu, že nemocnice si může Boba na dobu 72 hodin

ponechat. Když Bobovi toto rozhodnutí ukázali, byl z toho úplně vyšinutý: ležel na lůžku a zíral na strop, nesouvisle mumlal a na žádné podněty nereagoval. V tomto stavu zůstal další dva dny a jeho tělesný stav se rapidně zhoršil.

Konečně třetího dne ráno, když jsem se připravovala do práce, promluvil ke mně Otec a řekl mi, že Bob je veleknězem z blízkého města. Jeho nemoc byla satanskou kázní, důsledkem toho, že se nějak znelíbil Satanu. Bob se chtěl z nemocnice dostat, protože se octnul ve sféře démonické moci »Davida«, místního velekněze, který byl lékařem v Memoriál Hospital. Kromě případů vzájemné dohody dva veleknězové nikdy nevkročí do stejného teritoria. To by totiž vždy znamenalo smrtelný souboj. Bob věděl, že v takovém zesláblém stavu nemá proti Davidovi šanci. Otec mi dal pokyn, abych démona poutajícího jeho mysl a démona zmatenosti svázala-, a pak Bobovi vysvětlila, že vím, kdo je a co se děje, a sdělila mu evangelium. Horoucně jsem doufala, že jsem porozuměla Pánu správně, a ráno jsem šla splnit jeho příkaz.

Když jsem vstoupila do Bobova pokoje, přesvědčila jsem se, že tam nikdo není, a zavřela dveře. Snažila jsem se ho přimět k nějaké reakci, ale bezúspěšně. Pořád nesouvisle mumlal. Opřela jsem se o čelo jeho lůžka a řekla: »Vy démoni, kteří svazujete jeho mysl a uvádíte ho do zmatenosti, můj mistr Ježíš mne posílá vás svázat – a činím tak nyní ve jménu Ježíše Krista. Už nebudete tohoto muže sužovat.« Výsledek byl dramatický. Okamžitě přestal mumlat, obrátil hlavu a pohlédl na mne se zcela jasnou myslí. »Dobré ráno,« řekl, »přála jste si něco?« »Ano, mám pro vás slovo od nejvyššího Boha,« pokračovala jsem a říkala věci, které mi Pán dal za úkol. Pak jsem mu krátce sdělila evangelium. »Bobe, musíte si uvědomit, že *vaši jedinou naději je Ježíš*. Satan je rozhodnut vás zabít. Když mu budete dál sloužit, přivede vás to do zkázy, a co je ještě horšího, do věčného pekla.« Pohlédl na mne s předstíraným překvapením: »Kdo jste?! Vy jste blázen! Nevím, o čem mluvíte!« »Ale ano, víte – můj *Bůh* nelže.« »Ach, jděte pryč, s Ježíšem nechci nic mít!« »Budiž. Je to vaše rozhodnutí.«

S těmito slovy jsem opustila místnost. Od této chvíle měl Bob naprosto jasný rozum a dobře se orientoval. Musím se přiznat, že jsem si toho dne ty specialisty trochu dobírala; chtěla jsem, aby mi vysvětlili, čím to, že se Bobovi tak náhle rozjasnilo, ačkoliv jeho tělesný stav se nezlepšil. Nikdo mi nedokázal dát rozumné vysvětlení. Dál jsem se za Boba intenzívně postila a modlila a prosila Pána, aby mu dal alespoň ještě jednu šanci. Po čtyřech dnech byl Bob blízek smrti. Dva dny předtím mu selhaly ledviny, játra už téměř nefungovala, prodělal selhání srdce a na plicích se mu začala tvořit voda. Měl tak nízký krevní tlak, že se mu jej snažili udržet pomocí intravenózní terapie. Věděla jsem, že ve velmi krátké době bude muset být převeden na dýchací přístroj. Měl neustále bolesti, které jsme nemohli zvládnout. Pak ke mně opět promluvil Otec a dal mi pokyn, abych ještě jednou za Bobem zašla a řekla mu evangelium.

Jako předtím jsem se přesvědčila, že v pokoji nikdo není. »Bobe, vy umíráte! Copak to nechápete? Nemyslíte si, zeje na čase, abyste ke mně byl poctivý?« »Ano, možná máte pravdu.« »Pamatujete se na náš rozhovor před čtyřmi dny?« »Ano, velmi dobře. Měla jste pravdu. Jsem velekněz a chtěl jsem se odsud dostat, protože David by mne zabil.« »Bobe, **musíte poznat**, že Ježíš je *vaše jediná naděje*. Nechtěl byste ho poprosit, aby vám odpustil a stal se vaším Pánem místo Satana?« »Ano, ale myslím si, že mi to nedovolí.« »Proč?« »Protože Satan stojí támhle,« ukázal rukou na druhou stranu lůžka. Naprosto nic jsem neviděla, ale můj duch vnímal jeho přítomnost. »Ne, Pán ho spoutal. Potřebujete znamení, že to tak je?« (Pán mi řekl, že na znamení toho, že to, co říkám, je pravda, mohu vyhnat démona bolesti. Vyhnání tohoto démona by mu přineslo okamžitou úlevu.) »Ne, už jenom to, že máte takovou bláznivou odvahu do tohoto rizika jít, že jste sem přišla – to mi stačí.« Pak mě vzal za ruku, slzy mu stékaly po tvářích, a s chvějícím se hlasem prosil Ježíše, aby mu odpustil a stal se jeho Pánem. Pak se obrátil na druhou stranu lůžka, přímo oslovil Satana a řekl mu, že už mu nebude sloužit, ať už se stane cokoliv. Pod Pánovým vedením jsem vyhnala několik démonů, kteří měli na svědomí horečku, bolesti, selhání ledvin atd. Bolesti ihned přestaly a po mnoha dnech byl poprvé bez bolestí. Do dvou hodin mu vysadili intravenózní terapii krevního tlaku. Do dvou dní se dostal z jednotky intenzívní péče a ani ne po dvou týdnech jej mohli zcela zdravého propustit z nemocnice! (Specialisté přičítali jeho onemocnění nějakému »viru«. Této diagnózy se často používá, když skutečná příčina nemoci není známa.) Někdy žasnu, kolik pacientů jsem viděla umírat na zhoubné onemocnění, které nikdy nebylo možno diagnostikovat. Obvykle se takovéto onemocnění připiše »viru«. Křesťanští lékaři by v těchto případech měli vážně s mnohými modlitbami a pústem hledat vedení a zjevení Pána. Církev i lékaři často přehlížejí Jakuba 5. Často je modlitba víry a pomazání olejem jedinou možností jak rány a nemoci způsobené démony uzdravit.

Dalším způsobem, jak démoni běžně trápí lidské tělo, jsou bolesti. Bolesti různého stupně, často nesnesitelné, pro něž z lékařského hlediska nelze najít žádnou příčinu. Vždy, když léčím pacienta s takovými bolestmi a nemohu zjistit žádnou tělesnou příčinu, hned se ptám Pána. Příčina je obvykle démonického původu. Když satanisté proti sobě bojují svými magickými silami, skončí často ten, kdo prohrál, v nemocnici na pohotovosti sužován těžkými bolestmi, pro něž nelze najít vysvětlení. Když nemoc způsobují démoni, není to vždy nutně spojeno s poškozením těla. K tomu, aby vyvolali bolest, ani nemusí být uvnitř těla. Často jsou bolestmi tohoto druhu sužováni i křesťané. Obvykle nemají ponětí, že problém je démonického původu, ani odkud démoni přicházejí. Démoni, které vysílají čarodějnice, trápí

člověka obvykle z vnějšku – zvláště u znovuzrozených křesťanů. Právě tak mohou člověka z vnějšku sužovat i duchové lidí (jak ukazuje obrázek F ve 14. kapitole), i když častější příčinou jsou démoni, ledaže by se skrze nenávist otevřela vstupní brána. Viděla jsem řadu případů, kdy muka byla způsobena nenávistí, kterou na člověka vysílala jiná osoba. Když všechna opatření selhala, bylo většinou velmi účinné prosté pomazání olejem a modlitba postižené osoby. V této modlitbě člověk prosí Pána, aby jej před nenávistí namířenou proti němu ochránil.

Dobrym příkladem takovéto bolesti je případ jednoho mladého muže, nazvěme jej Jan. Jednou večer přišel Jan na pohotovost a stěžoval si na silné bolesti v hrudi, které jsou typické pro infarkt. Přijala jsem ho do nemocnice a provedla u něj četná vyšetření – ukázalo se, že vše je v normálu. Dva týdny po propuštění přišel se stejným trápením, se stejnými bolestmi do mé ambulance. Měla jsem podezření, že to je satanista, který se po nějakém boji nachází na nejhorším konci, ale tehdy jsem ještě neměla jasné zjevení od Pána. Když jsem dostala výsledky všech testů, které šlo v nemocnici, kde jsem dělala praxi, získat, poslala jsem ho do velkého města v blízkosti ke kardiologům na podrobnější vyšetření. Přijali jej a zahájili další testy. Provedli mu takzvanou srdeční katetrizaci, kdy se do srdečních artérií vstříkují kontrastní prostředek, aby se ukázalo, zda tam není nějaká překážka krevního oběhu. Opět vše bylo normální. Když se Jan vrátil s komplexními výsledky, byl nanejvýš deprimován, neboť byl četnými návaly bolesti v hrudi dosud zcela mimo. Pod vedením Pána jsem s ním mluvila a přímo jsem mu řekla, že si myslím, že je satanista a že bolesti v hrudníku jsou důsledkem démonického boje, který s někým vede. Byl šokován. Tak šokován, že se to ani nepokusil popírat. Podrobně jsem s ním mluvila, přičemž jsem mu zvěstovala evangelium a řekla mu, že jeho jedinou nadějí je Ježíš Kristus. Žel, tento mladý člověk usiloval o moc za každou cenu. Navzdory všemu, co se mu dosud stalo, byl rozhodnut, že zůstane satanistou. Přiznal, že jeho bolesti jsou způsobeny démonickými zápasy. Nakonec se ze státu, ve kterém žil, odstěhoval, aby se dostal z dosahu toho silnějšího satanisty a založil nový kruh a získal tam více moci. Často se za tohoto mladého muže modlím a ptám se, co s ním asi je. Jak smutné, když se člověk musí dívat na to, jak je lidský život promrháván jen z touhy po moci!

Existuje tolik různých typů duševních poruch, které způsobují démoni, že je ani nelze vypočítat. Avšak ani zde nemůžeme učinit závěr, že VŠECHNY tyto funkční duševní poruchy jsou démonického původu. Viděla jsem několik velmi smutných případů, kdy bylo křesťanům velmi ublíženo, když jim vykládali, že jejich problém je démonický, ačkoliv šlo pouze o přirozenou reakci organismu na stresovou situaci. Nikdy nezapomínejme, že JSME stále pouhými lidmi. Staneme-li se křesťany, nestáváme se superbyťostmi, které již nepodléhají slabostem a stresu. Myslím, že zde bychom si měli všimnout jednoho z nejrozšířenějších problémů dnešního člověka - **DEPRESÍ**. V Bibli se o depresích mnoho píše. „*Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jen jemu, své spáse. Můj Bože, duše se ve mně tak trpce rmoutí, proto mé vzpomínky za tebou spějí, z krajiny jordánské, z chermónských končin, od hory Miseáru. Žalm 42,6-7*“ V žalmech i jinde najdeme mnoho míst, která ukazují, jak na člověka doléhají deprese. Jsme velice lidští! Tento boj je reálný. Jsem tak ráda, že Pán takováto písmo zahrnul do Bible. Podívejme se na následující verše: „*Procitni, proč spíš, ó Pane? Probud' se, a nezaháněj nás na věky. I proč tvář svou skrýváš, a zapomínáš se na trápení a soužení naše? Neboť se již sklonila až k prachu duše naše, přilnla k zemi život náš. Žalm 44,24-26*“ Kdyby mi nějaký opravdu znovuzrozený křesťan chtěl vykládat, že takovéto pocity – jak jsou popsány výše – nikdy neměl, musela bych říci, že buďto se nikdy nepostavil za Pána a nezapojil do duchovního boje, nebo že lže! Pohleďte, s jakou upřímností apoštol Pavel píše: „*Nechceme zajisté, abyste nevěděli, bratři, o soužení našem, které jsme měli v Azii, že jsme nad míru přetíženi byli a nad možnost, tak že jsme již o životu svém byli pochybili. Nýbrž sami v sobě jsme byli tak usoudili, že nebylo lze než umřítí, abychom nedoufali sami v sobě, ale v Bohu i mrtvé křísícím. 2. Korintským 1,8-9*“

Deprese mají mnoho příčin. Žel, až příliš mnoho lidí, kteří stojí ve službě osvobodování, tvrdí, že *všechny* jsou démonického původu. Myslím, že je to tím, že my lidé vždy hledáme nejnanejdší cestu z určité situace. Je-li každá deprese démonického původu, pak je řešení snadné: démona vyhnat, a šup-je po depresi! Má zkušenost však je, že většina případů těžkých depresí není způsobena démonem, který by přebýval v člověku. Nejčastější příčinou těžkých depresí byla téměř úplná ztráta ovládnání vlastního myšlení. (Všimněte si podrobnějšího pojednání o ovládnání myšlení v 16. kapitole.) Boží slovo nám jasně říká, abychom každou myšlenku učinili zajatcem v poslušnosti Kristu (2. Korintským 10,5). Lidé s hlubokými depresemi (včetně křesťanů) tento přímý Pánův příkaz téměř nikdy nerespektují. Dovolují každé myšlence, kterou jim Satan nebo jeho démoni vloží do mysli, aby se tam zahnízdila. Nikdy se nezastaví a neposoudí, které realitě jejich myšlenky odpovídají: té, která je ve světě, nebo té, která je ve světle Bible. Všechny myšlenky přijímají jako své vlastní; slovem, *jsou líní!* Dovolili, aby jejich myšlení sklouzlo do líné pasivity, a v takovém stavu se dostávají do velkých duševních muk způsobovaných démonskými mocnostmi. Boj k znovuzískání vlády nad tvými myšlenkami je jedním z nejtěžších zápasů, do kterých se kdy pustíš, ale jistě stojí za to. Ve své lékařské praxi jsem zažila mnoho případů depresí, neboť se rychle rozneslo, že jsem křesťanskou lékařkou. Kromě těch několika málo případů, kdy šlo o přímé démonické působení, mohu skutečně konstatovat, že u každé deprese došlo k

rozhodujícím zlepšení, když člověk zahájil kroky k myšlenkové sebekontrolě, jak je to popsáno v 15. kapitole. Všimněte si, jak to činil David, když v Žalmu 42 říká: »...opět mu budu vzdávat chválu...« Uplatnil svou vůli, aby depresivní myšlenky ve své duši (mysli) překonal, a prohlásil, že bude chválit Pána. Chvála hraje při překonávání depresí velmi důležitou roli. Prosim, všimněte si mé zkušenosti, kterou jsem popsala na konci 14. kapitoly.

Jinou častou příčinou depresí jsou těžké ztráty, jako například ztráta milovaného člověka, tělesná nemoc nebo slabost, velké nepříznivé změny životních okolností a přirozeně i pouhé vyčerpání – zvláště u lidí, kteří stojí v duchovním boji. Ti z nás, kteří stojí v duchovním boji, musí být v této oblasti **citliví a poslušní Pánova vedení**. Jestliže ti Pán přikazuje, aby ses zastavil a odpočinul si, raději poslechni bez ohledu na to, jak zbytečný ti může jeho pokyn připadat, jinak tě nepřítel určitě rychle zkosí. Tím mám na mysli, že buďto budeš mít vážné tělesné nebo duševní potíže (zejména v oblasti mezilidských vztahů), nebo se dopustíš chyby a nepřítel tě oklame, protože nebyl tak ostražitý, jak měl být. Příliš mnoho lidí zapomíná, že jsou stále pouhými lidmi s lidskými slabostmi a omezeními. Jestliže dovolíme Pánu, aby nás v této oblasti vedl, vyhneme se mnoha potížím. Nejmocnější démoni, s nimiž jsem se kdy střetla, vstupují do člověka v důsledku incestu (krvesmilstva) a různých sexuálních zvráceností-zvláště sadomasochismu, který se dnes stal tak populárním skrze heavymetalovou rockovou hudbu. Tito mocní démoni patří k těm, kteří jsou s to obývat všechny tři oblasti člověka, tělo, duši i ducha, současně. Uveďme si příklad.

Jednou odpoledne mi do praxe zavolal jeden duchovní z blízkého města. Ptal se, zda jsem »ta lékařka, která stojí ve službě osvobozování. Když obdržel mou souhlasnou odpověď, řekl, že tam má jednu mladou ženu, která ještě toho dne potřebuje mou pomoc. Souhlasila jsem – a večer ke konci mé ordinační doby přišli. Jana (neuvádím její skutečné jméno) byla mladá žena (ve věku 25 let), která byla dva roky vdaná. Její manžel byl velmi inteligentní muž, který byl o málo starší. Oba asi rok před svatbou vydali svůj život Ježíši a pak pravidelně navštěvovali svou církev. Pastor a druhý pastor se jim pastoračně věnovali, neboť Jana nemohla mít děti. Nemohli tak své manželství dovršit. Tři dny před tím, než přišli ke mně, pastor a několik dalších členů sboru správně rozpoznali, že tento problém je démonický a pokoušeli se ji osvobodit. Neuspěli – a důsledkem bylo, že 48 hodin před tím, než ke mně přišli, byla Jana duševně úplně vyšinitá. Neustále povídala nesmysly, neovládala své tělesné funkce ani nemohla jíst a pít. Nevěděla, kdo je ani kde se nachází. Všichni byli pořádně vyděšení, protože její velmi panovační rodiče telefonovali toho dne manželovi, že příštího dne přijedou a vezmou si Janu domů a »...dají ji do psychiatrické léčebny, kam patří«. Psychiatrická léčebna byla *to poslední*, co Jana v této chvíli potřebovala. Léčba všelijakými silnými léky a snad elektrošoková terapie by jí jen ještě více uškodily. Jaké nadělení! Právní důsledky, které tato situace mohla mít, byly nedozírné a měla jsem tisíc chutí říci jim, aby odešli! Avšak udělalo na mne dojem, že manžel jí byl tak oddán a od ní neodešel, třebaže nemohli mít děti, a viděla jsem, že je zoufalý. Tak jsem jim řekla, že potřebuji asi dvacet minut, abych v této věci hledala Boží vůli.

Šla jsem sama nahoru a padla před Otcem na kolena, abych vážně na modlitbě hledala jeho vůli. Téměř ihned mi dal úplný pokoj, že chce Janu osvobodit. Pak mi zjevil, že v Janě přebývá jeden z nejmocnějších démonů, kteří obývají všechny tři oblasti člověka současně. Tito lidé to nepoznali, a tudíž nebyli ve svých pokusech Janu osvobodit úspěšní. Démona popudili a ten metodicky postupoval, aby ji zabil dříve, než by mohla být osvobozena. Pán mi otevřel duchovní oči a dal mi nahlédnout, co se děje v jejím těle. Její mozek byl rozdrásán, jako by se jej někdo snažil ohromnými drápy roztrhat. V podobném stavu byly i další oblasti těla. Pán mi dal pokyn, abych Janu pomazala olejem, vložila jí ruce na hlavu a modlila se, dokud ji neosvobodí. Také mi dal zvláštní pokyn, abych tentokrát nikomu nedovolila se jí dotýkat. Když jsem se vrátila do ambulance, snažila jsem se jim objasnit, jaké má tento démon charakteristické znaky, a proč jej nemohli vyhnat. Pak jsem dělala, co mi Pán uložil. Posadila jsem se na opěradlo křesla, kde Jana seděla, a položila jí ruce na hlavu. Ihned vzplál boj. Nejprve jsem musela ovládnout poněkud menšího démona, který skrze její ústa neustále povídal nesmysly a způsoboval, že byla tak neklidná. Jakmile jej Pán odstranil, Jana se zklidnila. Byla však stále úplně zmatená. Několik dalších menších démonů se mne snažilo zdržet a Janu ode mne odsouvat, ale byli rychle vyhnáni. Ten poslední vyšel s křikem: »Ty si myslíš, že jsi tak chytrá, ale Jurašuhu nevyženeš nikdy! Je tu pěkně dlouho – a ty na něho nestačíš! « »Jak se tam dostal? « zeptala jsem se zobra. Démon se zasmál: »Taková hloupá otázka! Když s ní měl její otec sex, když byla děcko.« Pán mi to už předtím ukázal, že to byla ta vstupní brána, skrze kterou tento mocný démon do ní vstoupil.

V lékařských kruzích je známo, že traumatické sexuální útoky na dítě jsou jednou z nejčastějších příčin frigidity žen – zejména incest. V našich psychiatrických kursech na lékařské fakultě nás učili, že procento těchto žen, kterým lékaři mohli pomoci, je hrozivě nízké. Asi po dvaceti minutách nás pastor a ostatní, kteří byli s ním, Opustili s tím, že už nemají čas. Musím se přiznat, že to pro mne byla spíše úleva. To je moje zkušenost. Když jsem tam seděla s rukama na Janině hlavě, modlila se a chválila Pána, cítila jsem, jak mnou prochází jeho moc, jak mi proudí rukama. Bylo mi takové horko, především v nikách, že mi z toho bylo až nepříjemně. Později si Jana stěžovala, že moje ruce byly tak horké, že ji popálily na hlavě. Měla skutečně na skalpu místa, která vypadala jako popáleniny prvního stupně. Asi po hodině zmizely. Boj zuřil a já přes dvě hodiny nezměnila polohu. Jako vždy, Pán byl věrný a nakonec se démon již nemohl déle

držet a za výkřiků klení vyšel. Jakmile byl venku, stala se s Janou velká změna. Přišla k sobě a zase se téměř dokonale orientovala. Poněvadž se ještě mírné projevy zmatku opakovaly, pochyboval její muž, zda je úplně osvobozena. Vysvětlila jsem mu, k jakému fyzickému poškození došlo, a že k úplnému uzdravení bude zapotřebí ještě určité doby. V příštích dvou dnech jsem se do toho dala a provedla kupu lékařských testů, jednak abych ji uklidnila, < *jednak* abych snad něco nepřehlédla. Jana dělala každý den velké pokroky. Všechny testy dopadly normálně, jak jsem předpokládala. Trvalo ještě asi měsíc, než se úplně uzdravila. Naposledy jsem je oba viděla asi tři měsíce po Janině osvobození. Byli velice šťastní a Janin muž mi radostně vyprávěl, že nyní žije normálním manželským životem a že Jana očekává dítě. Za to úžasné dílo, které Pán u tohoto mladého páru vykonal, nemohu Pánu ani dosti poděkovat!

Satanova říše je mohutná a daleko přesahuje naše chápání. Aby se nám dostalo moudrosti a vedení, musíme každý den chodit v úplné závislosti na Pánu. Každý Satanův útok je jiný. Nejsme dosti chytří, abychom Satanovy záludnosti prohlédli. Neustále se modlím, aby nám Pán dal moudrost, neboť tento boj je skutečný, a nebudeme-li ve spojení se svým »kapitánem«, můžeme těm, kterým se snažíme pomoci, hodně uškodit. Janin případ mě přivádí k věci, na kterou mnozí, kteří stojí ve službě osvobozování, snadno zapomínají. Nejlépe to vyjadřuje Izaiáš v prorockém popisu Ježíše: „*Aj, služebník můj, na kteréhož se zpodepru, vyvolený můj, jehož libuje duše má. Duchu svého dám jemu, onť soud národům vynášeti bude. Nebude křičeti, ani se vyvyšovati, ani slyšán bude vně hlas jeho. Třtiny nalomené nedolomí, a lnu kouřícího se neuhásí, ale soud podle pravdy vynášeti bude. Nebude neochotný, ani přísný, dokud soudu na zemi nevykoná, a učení jeho ostrovové očekávají budou.* Izaiáš 42,1-4“ „*Synáčkové moji, nemilujme slovem, ani jazykem, ale skutkem a pravdou.* 1 Janův 3,18“

Viděla jsem mnoho, mnoho těch, kteří nebyli osvobozeni, nebo byli osvobozeni jen částečně, protože ti, kdo jim sloužili k osvobození, neměli dostatek lásky. Vyzývám každého, kdo je jakkoli zapojen do služby osvobozování: **Jak miluješ** člověka, kterého se snažíš osvobodit? Miluješ jej tak, aby sis s ním trpělivě sedl a trpělivě po několik hodin bojoval, snad i několikrát, abys jej mohl vidět osvobozeného? Stačí tvá láska na to, abys takové lidi vzal **k sobě domů, je-li** nutno v boji pokračovat? Stačí tvá láska na to, **abys věnoval čas a námahu a vzal je někam do ústraní**, aby se nemuseli cítit zahanbeni? Máte vy mužové dosti lásky, abyste dokázali potlačit svou hrdost a opustit místnost, když je zapotřebí zabývat se určitými sexuálními démony u ženy - a v tomto případě přenechat osvobozování ženám? Totéž platí obráceně i u mužů. Nebo by vám pýcha zabránila, abyste tento požadavek Pána vůbec zaslechli? Ježíš by nalomenou třtinu nedolomil. Láska vždy chrání. Proč by sis tedy neměl lámat hlavu, proč by ses tedy neměl snažit osobu, která má být vysvobozena, za každou cenu uchránit před velkým pohaněním, které je s tím často spojeno? Trauma, které již tak prožívají, přece stačí. Osvobození od mocných démonů, kteří pronikají hlouběji, se obvykle nezvládne za pět až deset minut u oltáře před celým shromážděním nebo před televizními kamerami. Náš Bůh je Bohem lásky a soucitu. Nemáš-li pro každého člověka, kterému sloužíš, Jeho lásku a Jeho soucit, pak ke službě osvobozování *nejsi způsobilý*. Jsi-li příliš »zane-prázdně« a nemůžeš si udělat čas pro jednotlivce, pak by ses do služby osvobozování neměl pouštět. Stejně zásady platí pro službu uzdravování, ať už je zdroj nemoci démonický nebo fyzický. Jakub 5 a Marek 16 pro svá tvrzení nekladou *žádné časové omezení*. „*Znamení pak ti, kteří uvěří, tato míti budou: ...na nemocné ruce vkládati budou, a dobře se míti bud, u. Marek 16,17-18*“ „*Sstůně-li kdo z vás? Zavolej starších sboru, ať se modlí za něho, mažeje jej olejem ve jménu Páně. A modlitba víry uzdraví nemocného, a pozdvihne ho Pán... Jakubův 5,14-15*“

Proč máme my lidé pořád tak naspěch? Proč si myslíme, že takto ve spěchu koná i Bůh? Copak nám Bible od první až do poslední stránky neukazuje, že *Bůh nikdy nespěchá*? Chci vám na rovinu říci, proč my pořád tak spěcháme – pro své *sobectví*. To poslední, čeho bychom se rádi vzdali, je náš čas. Kolik lidí jde ve víře k oltáři a žádá starší, aby se modlili za jejich uzdravení? A uzdravení nejsou. Byli bychom ohromeni, kdybychom to procento znali. Dobrou indikací nám však může být, jak nízko naše církve hodnotí svět. Ve Skutcích vidíme, že svět si církve považoval úplně jinak než dnes: „*A velká bázeň padla na celou církev i na všechny, kteří o tom slyšeli. Mezi lidem se rukama apoštolů dalo mnoho znamení a divů. Všichni se svorně scházeli v Šalomounově sloupovi a nikdo jiný se neodvažoval k nim přidružit, ale lid je chválil a ctil.* Skutky 5,11-13“

Starší, jste ochotni v lásce prodlévat půl hodiny, hodinu, a je-li to nutné, dvě hodiny na modlitbách, aby někdo mohl být uzdraven? Bůh je tak mocný, že může uzdravit na místě, a také tak někdy činí. Avšak často tak právě pro svou velkou lásku a soucit nečiní, neboť tak drastický zásah do buněčné stavby organismu během tak krátké doby by mohl vyvolat prudké bolesti a duševní šok. Kolik lidí se neuzdraví jen proto, že starší je tak sobecký, že není ochoten věnovat více času modlitbě!

„*Ježíš mu pohrozil, a zlý duch z něho vyšel; a od té chvíle byl chlapec zdráv. Když byli učedníci s Ježíšem sami, přistoupili k němu a řekli: »Proč jsme ho nemohli vyhnat my?« On jim řekl: »...Takový duch nevyjde jinak než modlitbou a postem.* Matouš 17,18-21“ Což modlitba i půst nevyžadují jak čas, tak lásku? Bůh nevolí vždy stejnou cestu k uzdravení a osvobození. Kdyby tomu tak bylo, brzy bychom byli více závislí na metodě než na Bohu. Zacházíme-li se svým časem sobecky, pak nebudeme moci rozpoznat vedení Boží. Boží práci je nutno konat v Božím

čase, nikoli v našem! Co se týče uzdravování, existuje ještě jedna oblast, o níž pouze málokdo je ochoten uvažovat, natož pak uvádět ve skutek. Podívejme se na proroka Izaiáše: „Zdalipak púst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít? Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidiš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi? Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva. Izaiáš 58,6-8“ „Jedni druhých břemena neste, a tak plňte zákon Kristův Galatským 6,2“ Ve světle těchto i jiných písem jsem naprosto přesvědčena o tom, že důvod, proč je dnes v křesťanských církvích tak málo nadpřirozeného uzdravování, spočívá v tom, že Boží lid sobecky odmítá nést břemena druhých. „Toto jest přikázání mé, abyste se milovali vespolek, jako já miloval jsem vás. Většího milování nadto žádný nemá, než aby duši svou položil za přátele své. Jan 15,12-13“

Uvažoval jsi vůbec někdy o tom, že bys mohl položit život za bratra či sestru i jinak než postavit se před pušku a nechat se místo něj zastřelit? Existuje mnoho jiných způsobů! Podívej se na způsoby, které Bůh vypočítává jen v Izaiáši 58,6-8 (viz výše). Co takhle vzít si někoho k sobě do domu a žít s ním? Tu jde opravdu do tuhého! Lidé si tak rádi soukromí svého domova nechávají jen pro sebe. Naše domovy patří Bohu a mají mu být k dispozici. To znamená, že již nemáme právo na své »soukromí«, neboť venku jsou lidé, které je třeba vzít domů. Opravdu jen málokterí křesťané vůbec slyší na Boží prosbu, aby si vzali někoho k sobě domů, protože jsou v této oblasti tak sobečtí! Je-li tvůj bratr nemocný, jsi ochoten říci: »Pane, dovol, abych nesl bratrovo břímě spolu s ním. Dovol, abych nesl něco z jeho slabosti a bolesti, abys ho mohl uzdravit rychleji.«? Ano, prosíme za uzdravení-a Bůh uzdravuje. Ano, přikazujeme Satanu, *ale jsme ochotni nést spolu s druhým břímě?* Pochopte, drazí, tak můžeme klást svůj život jeden za druhého a myslím, že když tak budeme činit, bude Boží moc uvolněna k zázračnému uzdravování v mnohem větší míře. V Izaiáši 58 nám říká Pán, že když budeme konat tyto věci, »...rychle se zhojí tvá rána...« (verš 8). Bůh má zajisté všechnu moc na nebi i na zemi! Má v každém případě moc uzdravovat, křísit mrtvé, ale jsem pevně přesvědčena, že v mnoha případech mu v tom bráníme, protože naše sobectví nám nedovoluje, abychom ochotně nesli břemena druhých, a tak »naplňovali zákon Kristův.« (Galatským 6,2) Nedávno si jeden bratr v Kristu, s nímž každodenně spolupracuji, zranil záda. Zranění bylo tak těžké, že mu lékař přikázal absolutní klid na lůžku. Když jsem se modlila za jeho uzdravení, řekla jsem Pánu, že kdyby to *byla jeho vůle*, jsem ochotna nést zranění bratra spolu s ním. Pak jsem se ponořila do každodenních aktivit a na svou modlitbu jsem zapomněla. Když jsem později toho dne chtěla rychle vyskočit ze židle, jak to mívám ve zvyku, překvapením jsem padla zpět. Pocítila jsem v zádech náhlou bolest, takže jsem se sotva mohla pohnout! Ihned jsem se Pána zeptala, co se děje, a on mi rychle připomněl mou ranní modlitbu. Dovolil mi, abych zranění bratra nesla spolu s ním. Toho večera zavolal bratr na pracoviště a radoval se, že už může zase stát na nohou, i když měl ještě bolesti.

V příštích pěti dnech uzdravil Pán k nemalému údivu lékaře bratrova záda úplně. Mohu vám říci, během těchto pěti dní jsem ani jedinkrát nezapomněla modlit se za svého bratra! Pokaždé, když jsem se chtěla pohnout, vzpomněla jsem si, že se mám pomodlit, neboť jsem jeho bolesti nesla spolu s ním. Když Pán mého bratra uzdravil, opustily bolesti i mne. Úplně. Ze své lékařské praxe vím, že uzdravování může být bolestný proces. Jsem přesvědčena, že Bůh musí někdy proces uzdravování zpomalit, neboť jsou s tím spojeny bolesti. Jsme-li ochotni podílet se na nesení, může k uzdravení dojít mnohem dříve. Tento boj je skutečný a rány jsou skutečné. Musíme být ochotni si jeden druhému pomáhat. Jestliže někdo slouží slovem a někdo uzdravováním, nechť někdo další řekne: »Pane, dovol mi, abych spolu s tímto člověkem nesl jeho břemeno.«

Dovolte příklad. Před několika měsíci přišla ke mně do domu jedna pěkná mladá paní a delší dobu se mnou mluvila. Byla velice milá. Zapletla se do čarodějnictví. Vyšla z toho a byla úplně vysvobozena. Měla, jak bych to nazvala, »jemné srdce«. Je to velmi něžná a milující osoba. Protože se zapletla do čarodějnictví, Satan chce do ní až do konce jejího života tepat. Tak je to s každým, kdo si jednou se Satanem zavdal -to je život. Do této mladé paní tepal hrozným způsobem, a ona není fyzicky nějak zdatná. Je silná v Pánu, ale co se týče její povahy, je to mírná osoba. V srdci má tolik něžné lásky pro druhé! Nuže, někteří lidé jsou svým založením spíše bojovníci. Bůh má takovou škálu služeb! Tato mladá žena svým založením *není bojovnice*, a přesto, »aby se udržela nad vodou,« musí veškerý svůj čas a energii vynaložit na to, aby se ubránila démonským útokům. Tato mladá žena byla stvořena k tomu, aby byla služebnicí mírnosti a lásky, ne k boji. Po rozhovoru s ní jsem byla tak rozčilená, doslova mi to lámalo srdce! Kvůli ní jsem v slzách šla před Boha Otce a ptala se: »Otče, PROČ? Proč lidé, kteří mají tak něžné srdce, jsou tak vzácní, a jejich lásky je ve tvém lidu tolik zapotřebí, proč ti musí veškerý svůj čas a sílu vynakládat na boje?« Jeho odpověď byla: »Protože můj lid není ochoten nést její břemena.« Když lidé v jejím sboru byli ochotni nést její břemena spolu s ní, byla by volná ke službě mírnosti a lásky, neboť by již nemusela tolik bojovat. Potom by za ni bojovali ti, kterým Bůh dal konstituci k boji, a ona by naopak sloužila dary, které dal Bůh jí, takže by tu bylo vzájemné sdílení se a požehnání pro všechny. Pak by na ni Satan brzo přestal tak dorážet a dal by jí hezky pokoj, protože by zjistil, že takovéto útoky jsou marné. Není to tak, že by neměla moc Kristovu se těmito útokům postavit, tu sílu ona má, ale musíme se naučit nést

břemena jedni druhých. To je boj na život a na smrt! Naučme se nést břemena jedni druhých, to vlastně znamená být údy jednoho těla, těla Kristova!

KAPITOLA 19 – Přímé slovo těm, kteří se chtějí z okultismu dostat

REBEKA VYPRÁVÍ:

Chtěla bych teď přímo oslovit čtenáře, kteří jsou zapleteni do okultismu (tj. do satanismu), a chtějí z toho ven. Co vám mám vyřídit, vám snad bude připadat tvrdé, ale je to poctivá pravda založená na Božím slovu. *Snadná cesta ven neexistuje*. Ježíš není snadná úniková cesta. Ježíš má sice nad Satanem a démony veškerou moc – a tato moc je ti k dispozici; ty ses však rozhodl sloužit Satanu – a Satan své služebníky jen tak nevydá. To je prostě skutečnost. Za své osvobození budeš muset bojovat. Tvou jedinou nadějí je bojovat v moci a autoritě Ježíše Krista. Avšak tento boj je *skutečný*. Uvolnit se z vazeb okultismu, to znamená rozhodnout se »buď vše, anebo nic«. Satanismus nemůžeš opustit částečně nebo postupně. Musíš se rozhodnout, že jej opustíš úplně, a to jednou provždy. Jestliže se pokusíš jít tam zpátky, pravděpodobně tě zabijí – a už nikdy nebudeš mít šanci dostat se ven. To je vážná věc. *„Nebo nemožné jest jednou již osvěceným, kteříž i zakusili daru nebeského, a účastníci učinění byli Ducha svatého, okusili také dobrého Božího slova, a moci věku budoucího, kdyby padli, zase obnoviti se ku pokání, jakožto těm, kteříž opět sobě znovu křtíjí Syna Božího, a v porouhání vydávají. Židům 6,4-6“* Okusil-liš jednou moc a dobrotu Boží a jeho spásu, a pak ses vrátil k satanismu, již nikdy nebudeš schopen znovu činit pokání, a věčnost strávíš v nejtrýznivějších mukách v pekle. *„Ježíš mu odpověděl: »Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Jan 14,6“*

Je jen jediná cesta, kterou lze přijít k Bohu Otci a být vysvobozen ze Satanovy říše, totiž skrze Ježíše Krista. Jestliže se chceš vymanit z otroctví Satana, můžeš to udělat jediné tak, že učiníš Ježíše svým Spasitelem a **naprostým Pánem**. Nemůžeš sloužit Ježíši a zároveň Satanu, a jestliže nesloužíš úplně Ježíši, pak SLOUŽÍŠ Satanu. Potřebuješ jediné: popros nahlas Ježíše, aby ti odpustil, obmyl tvoje hříchy svou drahou krví prolitou na kříži, a popros ho, aby zcela převzal vládu nad tvým životem. Démoni v tobě a kolem tebe budou dělat vše, aby tě od toho zdrželi, ale nemohou tě zastavit. *„Odstup od nepravosti [zlého] každý, kdo vzývá jméno Kristovo. 2. Timoteovi 2,19b“* Musíš úplně **skoncovat se vším zlým**. Jsem si dobře vědoma, že to bude velice obtížné, neboť téměř vše, co jsi získal, máš od Satana. Musíš se vzdát všech svých magických schopností – sem patří zejména schopnost komunikovat s duchovním světem. Musíš poprosit Pána, aby **všechny** tyto schopnosti od tebe odňal, a aby je odňal tak dokonale, že i kdyby ses pak vzepřel a pokusil se je získat zpět, aby to už nešlo. Musíš poprosit Pána, aby oddělil tvou duši od ducha, abys zcela a navždy ztratil schopnost komunikovat se Satanem a jeho démony i schopnost používat své duchovní tělo. Své magické schopnosti nebudeš moci použít ani ke své vlastní ochraně. *„Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy a myšlenky srdce. Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat. Židům 4,12-13“* Před Bohem nemůžeš nic skrýt! Musíš úplně skoncovat se vším zlým. Jestliže žiješ spolu s dalšími dosud zapojenými do satanismu, jako například v nějaké komunitě, musíš se odtud dostat pryč bez ohledu na to, co tě to bude stát. Musíš pochopit, že se již nemůžeš spolčovat s přáteli či příbuznými, kteří zůstávají ve službě Satanu. Budeš vystaven silnému vlivu a útokům, zvláště ze strany členů rodiny, kteří v satanismu zůstávají. *„Když vás budou pronásledovat v jednom městě, prchněte do druhého... Matouš 10,23“*

Když poprosíš Ježíše Krista, aby ti odpustil a očistil tě a stal se tvým Pánem a Mistrem, dá ti svou moc a autoritu nad démony v tobě i kolem tebe. Nemyl se. Jen proto, žes poprosil Ježíše, aby tě spasil, neřeknou ti teď démoni zdvořile »nashledanou« a nevyskočí z tebe. Byl jsi to **ty**, kdo je službou Satanu pozval dovnitř, a Pán nyní očekává, že **TY** se chopíš moci a autority, která je ti dána ve jménu Ježíš, a vyrazíš je ven. Musíš pochopit, že démoni v tobě jsou odhodláni tě stůj co stůj zabít, i kdyby se satanisté přímo na tebe nedostali. Nedovol těmto démonům, aby nad tebou vládli. Nyní musíš vládnout ty nad nimi. Přikaz jim ve jménu Ježíše nahlas, aby z tebe vyšli a ve jménu Ježíše tě opustili. *„Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět démony... Marek 16,17“* *„Hle, dal jsem vám moc šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepříteli... Lukáš 10,19“*

Potřebuješ pomoc. Modli se k Pánu a pros jej, aby tě přivedl k dalším křesťanům, bratřím a sestrám, kteří mohou a jsou ti ochotni pomoci, ale buď opatrný. Satan má i v křesťanských sborech mnoho služebníků a je mnoho křesťanů, kteří nejsou Pánu plně vydáni. Dříve než se někomu svěříš, hledej potvrzení a radu od Pána. Aby se ti dostalo úplného osvobození od démonů, kteří jsou v tobě, budeš s největší pravděpodobností potřebovat pomoc. Úplné osvobození je možné – nenech si od nikoho namluvit něco jiného. Snaž se co nejrychleji dosáhnout úplného osvobození. Budeš-li hledat Pána se vši vážností, vyslyší tě a pomůže ti. **Musíš číst, studovat a učit se Boží slovo. Poslušnost Bohu** je absolutní nutnost. Ježíš říká: *„Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání... Jan 14,15“* *„Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. Jan 15,10“* *„Ne*

každý, kdo mi říká »Pane, Pane, « vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Matouš 7,21“

Tvou nejlepší ochranou proti útokům Satana je okamžitá poslušnost Božím příkazům – nejen příkazům Bible, nýbrž i příkazům, které ti dává Bůh přímo skrze Ducha svatého. Musíš pochopit, že jsi v podstatě vzpurný člověk, jinak by sis s okultismem vůbec ani nezačal. Satanismus přitahuje, protože lidé prahnou po moci, aby mohli vládnout nad svým životem a ovládat druhé. Nárok vlády Ježíše, to je oblast ve tvém životě, na kterou Satan tvrdě zaútočí. Bude ti do mysli vkládat nejrůznější otázky jako například: »Proč bych měl vždycky všechno dělat tak, jak chce, Pán? Vždyť je to koneckonců můj život. « Nikoli, tak to není. Nikdy nezapomeň, že jsi byl koupen za hroznou cenu – za utrpení Ježíše na kříži. Nyní patříš Pánu. Písmo je zde velmi jasné. „*Nebo vzpoura jest takový hřích jako čarodějnictví, a přestoupití přikázání jako modlářství... 1 Samuelova 15,23*“

Slovo Boží **musíš** studovat a učit se mu nazpaměť. To je tvoje ochrana. Bůh sám ti dá, abys daným písmům porozuměl. Nepřijímej nic, co ti říká někdo jiný, aniž by sis to sám neověřil příslušnými písmi a neprosil Pána, aby ti v té věci dal jasno. Pravděpodobně se radikálně změní tvé životní okolnosti – zejména ve finanční oblasti. Nezapomínej: vše, cos dostal od Satana, patří jemu, a má tedy právo ti to vzít. Bůh je i k Satanu absolutně spravedlivý. Ale nezoufej, bohatství, které ti dá Pán, má daleko větší hodnotu než vše, co ti snad může nabídnout Satan. „*Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničtí mol a rez a kde zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je není ničtí mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce. Matouš 6,19-21*“ Ten nejdrahocennější poklad, který vůbec můžeš mít, je osobně poznat Boha. Pros jej, aby se ti sám zjevil. Ježíš se otázal Petra: Miluješ-li mne více nežli tito? (Jan 21,15b) A tutéž otázku, takto vyhoceně, klade dnes každému z nás. Panství Ježíše je absolutní: „*Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mne hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mne hoden. Kdo nenese svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden. Matouš 10,37-38*“

Satan tě v této věci přímo vyzve. Jsi připraven dát Pánu Ježíši Kristu přednost před každým člověkem i před každou věcí? Nemáš-li Ježíše před svými drahými, pak tvé naděje vymanit se z područí Satana jsou liché. Satan si tvých drahých použije k tomu, aby si tě ve svém otroctví udržel. Ráda bych uvedla příklad, abyste pochopili. Dostalo se nám té cti spolupracovat s jedním krásným černošským manželským párem, nazvěme je »manželé Blackovi«. Oběma šlo ke třicítce, byli velmi inteligentní a v místním Bratrstvu dosáhli dosti vysokého postavení. Odevzdali svůj život Ježíši a odmítli déle sloužit Satanu. Radili jsme jim, aby opustili zemi, ale pochopitelně váhali, neboť pan Black měl velmi dobře placené místo. Měli dvě děti, čtyřleté děvčátko a dvouletého chlapečka. Prožili strašnou zkoušku svého vydání se Ježíši. Asi šest měsíců poté, co ze satanismu vyšli, Bratrstvo manžele Blackovy a jejich dcerku uneslo. Vzali je na shromáždění, kde jim před jejich vyděšenými očima dcerku doslova svlékli zaživa z kůže. Opakovaně jim říkali, že mučení zastaví, jestliže se oba zřeknou Ježíše Krista a prohlásí za svého pána Satana a budou mu znovu sloužit. Přes nepopsatelná muka, která prožívali, když se museli dívat, jak je jejich milované dítě mučeno, a když museli poslouchat výkřiky její smrtelné úzkosti, zůstali pevní. Postavili na první místo ve svém životě Ježíše a nikdy by se ho jako svého Pána nezřekli. Konečně jejich děvčátko zemřelo a jejich únosci je pustili. Za týden náhle vážně onemocněl jejich syn. Byl hospitalizován a věnovali se mu přední specialisté v kraji – nebylo to nic platné. Do dvou dní zemřel, a lékaři nikdy nezjistili, co mu bylo. Evidentně ho zabili černou magií. Manželé Blackovi opět zůstali pevní a nadále sloužili Ježíši. Krátce po této dvojnásobné tragédii se vystěhovali ze země. Zůstali jsme s nimi ve styku. Po dvou letech se paní Blackové narodila dvojčata, chlapec a děvče. Pan Black studoval na duchovního. Snad si říkáte: „Jak je to možné, proč Pán jejich děti neochránil, když se přece stali křesťany?“ Když se plně vydáš Ježíši Kristu, dáváš mu vše. To není jen nějaká hra! Můžeš si být jist tím, že Satan bude Pána žádat o vše, cos mu vydal, právě tak jako u Joba. Otec může dát Satanu svolení, aby si vzal, oč žádá. „*Nejsou zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin. Ale jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše. Izaiáš 55,8-9*“

BŮH JE BŮH. Svým chápáním se nemůžeme ani přiblížit jeho myšlení a důvodům, proč činí, co činí. Jakkoli hrozná byla oběť, kterou Blac-kovi ve službě Ježíši podstoupili, je jen slabým odrazem toho, co vytrpěl a obětoval pro nás na kříži Ježíš. Ježíš nám zcela jasně říká: „*Neboj se toho, co máš vytrpět. Hle, ďábel má některé z vás uvrhnout do vězení, abyste prošli zkouškou, a budete mít soužení po deset dní. Bud' věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života. Zjevení 2,10*“ „*A nebojte se těch, kteří zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může i duši i tělo zahubit v pekle. Matouš 10,28*“

Jedno bych chtěla říci zcela jasně. Tento boj je **velmi reálný**; je to **boj na život a na smrt**. Jsem si vědoma toho, že mnozí se mnou rozhodně nebudou souhlasit a šmahem odmítnou, co říkám. Avšak pokud jde o mne, co mi přikázal můj Pán Ježíš, prostě říci musím, a to bez ohledu na **jakoukoli opozici**. **Každý křesťan**, který vstupuje do skutečného duchovního boje, a **každý křesťan**, který slouží Ježíši Kristu a kdysi byl služebníkem Satanovým, **musí** počítat s pronásledováním, utrpením a ranami, které utrhá v boji. A pravděpodobně se ti nedostane okamžité úlevy ani uzdravení. „*A tak i všichni, kteří chtějí pobožně živi býti v Kristu Ježíši, protiventství míti budou 2. Timoteovi 3,12*“ Kolik jsi

ochoten trpět pro Pána? (Mluvím o strádání v oblasti tělesné, duchovní, duševní, citové a finanční.) **Jakou cenu přikládáš duši? Jakou cenu jsi ochoten zaplatit** za přivedení duše ke spáse, za odmítnutí sloužit déle Satanu a za to, že smíš vzdávat čest Pánu Ježíši Kristu, který tě vysvobodil ze Satanova otroctví? Ježíš byl ochoten zaplatit velmi vysokou cenu – neuvěřitelné utrpení a smrt! „*Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponižil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí - k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus je Pán. Filipským 2,6-11*“

Lidé však řeknou: »V Kristu máme vítězství, ne porážku.« To je pravda. Vskutku, cílem této knihy i našeho života není nic jiného než prohlášovat toto vítězství. Avšak toto vítězství není v našem fyzickém časném světě vždy okamžité. Často musíme nejdříve mnoho zápasit, bojovat a trpět. Nakonec dosáhneme úplného vítězství v Kristu, Bůh sám setře každou slzu a celou věčnost budeme trávit nekonečnou radostnou oslavou tohoto vítězství. Co však v tom mezidobí, v němž se nacházíme, když jsme uprostřed utrpení, které je často nad naše síly? Co je naší nadějí? Jak se s tím vypořádáme? Právě v této situaci se nám věčnost zdá začasto tak mlhavá, tak vzdálená, že myšlenky na ni sotva přinášejí útěchu. Jak často dostávám banální odpověď: »Ale nedělej si starosti, Bůh ti nenaloží víc, než uneseš!« To je nesprávné a je to falešné citování Písma. Písmo zde praví: „*A protože kdo se domnívá, že stojí, hleď, aby nepadl. Pokušení vás nezachvátí, než lidské. Ale věrný jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale způsobí s pokušením také i vysvobození, abyste mohli snést. 1. Korintským 10,12-13*“ Je veliký rozdíl mezi pokušením a utrpením. Pavel o tom píše velmi jasně: „*Chtěli bychom, bratří, abyste věděli o soužení, které nás potkalo v Asii. Dolehlo na nás nadmíru těžce, nad naši sílu, až jsme se dokonce vzdali naděje, že to přežijeme. 2. Korintským 1,8*“

Uvaž následující písmo: „*Když jsme to již nemohli déle vydržet, rozhodli jsme se zůstat v Athénách sami a poslali jsme Timotea, našeho bratra a Božího spolupracovníka v evangeliu Kristově, aby vás utvrdil a povzbudil ve vaší víře, aby se nikdo nedal zvíkat v těchto souženích; neboť sami víte, že to je náš úděl. 1. Tesalonickým 3,1-4*“ Takže kde je naše pomoc, naděje, odpověď? Mluvím ze své vlastní zkušenosti, jako ten, kdo se více než tři roky nacházel uprostřed utrpení a v tlacích, které daleko překračovaly, co dokážu vydržet, přičemž žádná úleva nebyla v dohledu. Mimo vši pochybnost vím, že zdědím »korunu života« a po celou věčnost budu prožívat velkou radost. Ale abych byla upřímná, to mým ránám příliš neulevuje. Nemám k dispozici řešení, které by přišlo jen tak »lusknutím prstíků. Mohu říci jediné: když své nohy pevně kladu na »Skálu« (Ježíše Krista) a den co den v slzách prosím Pána, aby mi dal sílu a milost k tomu, abych stála, prožívám tyto nádherné verše: „*Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, Otec milosrdenství, a Bůh všelikého potěšení, kterýž těší nás ve všelikém soužení našem, abychom i my mohli potěšovati těch, kteří by byli v jakémkoli soužení, tím potěšením, kterýmž i my potěšeni jsme od Boha. Nebo jakož se rozhovňují utrpení Kristova při nás, tak skrze Krista rozhovňuje se i potěšení naše. 2. Korintským 1,3-5*“ „*Když pevně stojím, pomáhá mi Pán nést utrpení a tlak a zármutek, takže mne nepřemáhá smrt; a mohu pokračovat v práci, jež mi byla svěřena, v plné jistotě, že vím, komu jsem uvěřila, a jsem přesvědčena, že je mocen ochránit to, co jsem mu svěřila, až do onoho dne. 2. Timoteovi 1,12b*“ Často se budeme nacházet v situaci, kdy jsme učinili vše podle svého nejlepšího poznání, a přesto se nám bude zdát, že situace je stále beznadějná. Pak si musíme připomenout moudrou radu, kterou dal Pavel Efezským: „*A protože vezmete celé odění Boží, abyste mohli odolat v den zlý, a všechno vykonajíc, státi. Efezským 6,13*“ Prostě stát, stát pevně na základě Ježíše Krista a neustoupit, očekávat na něho, to je to nejtěžší. A tak tedy stůjme, moji drazí bratři a sestry v Kristu. Stůjme společně u vědomí, že „*bych pak chodil uprostřed soužení, obživíš mne; proti vzteklosti nepřátel mých vztáhneš ruku svou, a tak vysvobodí mne pravice tvá. Hospodin dokoná za mne; nebo milosrdenství tvé, Hospodine, na věky, aniž díla rukou tvých kdy opustíš. Žalm 138,7-8*“

Ať se stane cokoli, velký nevystižitelný Bůh vesmíru **má s tebou plán. S TEBOU!** Ty jako jednotlivec a On jej splníte. Všechny Satanovy mocnosti ani jeho obrovské vojsko nemohou Boha zastavit, aby svůj plán s tebou nedovršil. Mnoha věcem nerozumíš, a dokud jsi zde na zemi, ani neporozumíš. Ať už bude výsledek jakýkoli – život, smrt nebo nepřetržitě utrpení až do konce – jedním si můžeš být jist a v tom spočinout: den za dnem nějak, způsobem, kterému nemusíš rozumět, Bůh **naplňuje** svůj cíl s tebou a jeho láska k tobě vytrvá na věky. Nevzdávej se! **Pán tě z područí Satana osvobodí.** Jenom Pán tě může osvobodit – ty nejsi silnější ani inteligentnější než démoni! Nic nemůžeš sám, ale **Ježíš může a chce!**

Ježíš přišel osvobodit zajaté!

KAPITOLA 20– Definice

REBEKA VYPRÁVÍ:

Snad bude vhodné, když uvedeme některé z nejběžnějších pojmů okultismu. Jejich výčet by mohl být dlouhý, avšak rozhodli jsme se, že se omezíme na ty nejběžnější, s nimiž se křesťan nejspíše setká.

FAMILIÁRNÍ PŘEDMĚTY To jsou předměty, které jsou démonům důvěrně známé a ke kterým tíhnou. Vše, co se používá při uctívání Satana nebo při službě jemu, je půdou pro demony. Jinými slovy, démonům je dovoleno na těchto předmětech ulpívat nebo jich užívat. Podívejme se na několik písem, která se k tomu vztahují. „*Tesané sochy jejich bohů spálíte. Nebudeš žádativ stříbra ani zlata z nich, nevezmeš si je, abys nepadl do léčky. Před Hospodinem, tvým Bohem, je to ohavnost. Nevneseš do svého domu ohavnou modlu; propadl bys klatbě jako ona. Budeš ji mít v opovržení, budeš ji mít za hnusnou ohavnost, neboť je klatá. Deuteronomium 7,25-26*“ „*Co tím chci říci? Že pokrm obětovaný modlám něco znamená? Nebo že modla něco znamená? Nikoli, nýbrž že to, co pohané obětují, obětují démonům, a ne Bohu. Nechci, abyste vešli ve společenství s demony. 1 Korintským 10,19-20*“

Obě tato písmena ukazují, že modly zde představují demony. Verše z Deuteronomia nám jasně ukazují, že všechny předměty používané ve službě Satanu jsou Bohu ohavností. Nesmí se používat ani zlato ani stříbro z nich. Vše musí být zničeno. Každý příkaz, který Bůh dává, má určitý smysl. Bůh nechtěl, aby si Izraelité tyto »démonicky zamořené« věci brali domů, protože věděl, jaký účinek na ně budou mít. Bůh je varoval, aby tomuto »prokletí« nepropadli. Proč? Protože mocný vliv, který démoni mají, by způsobil, že by je začali sami uctívat. Písmo nám stále znovu ukazuje, s jakou vážností a starostlivostí Bůh před těmito předměty užívanými ve službě Satanu varuje. Přečtěme si příběh Achaná v knize Jozue v 7. kapitole. Bůh Izraelitům přikázal, aby si z Jericha nebrali žádnou kořist. Celé Jericho uctívalo Satana a sloužilo Satanu. Avšak Achán si některé věci z města vzal. Bůh k Jozuovi promluvil: „*Izrael zhřešil. Přestoupili mou smlouvu, kterou jsem jim vydal. Vzali z věcí propadlých klatbě, kradli, zatajili to a uložili mezi své věci. Jozue 7,11*“

Důsledkem Achanova počínání bylo, že celá armáda Izraele byla v bitvě poražena. To je velmi vážné varování pro nás. Jestliže své obydlí nebo svůj život neočistíme, budeme pokaždé, když se budeme snažit bojovat proti Satanu, poraženi. Běžné *familiární předměty* (démonům důvěrně známé) jsou: veškeré okultní předměty, které se používají při provádění okultních praktik, veškeré rockové desky, plakáty, trička atd., veškeré předměty používané při imaginativních hrách, veškeré umělecké předměty používané ve východních náboženstvích jako malé sošky bohů, které si lidé kupují jako turistické suvenýry, veškeré růžence a předměty používané v katolicismu, veškeré předměty používané u svobodných zednářů, veškerá literatura nebo kazety z okultních a pohanských náboženství a tak dále - výčet je téměř nekonečný. Všechny tyto předměty je nutné zničit. Myslím, že vynikající novozákonní příklad nám dali Efezané ve Skutcích apoštolů. „*To se rozhlásilo mezi všemi židy i pohany, kteří žili v Efezu; na všechny padla bázeň a jméno Pána Ježíše bylo ve velké úctě. Přicházeli i mnozí z těch, kteří uvěřili, a přede všemi vyznávali, že také oni dříve používali zaklínání. Nemálo pak těch, kteří se zabývali magií, přinesli své knihy a přede všemi je spálili. Jejich cena se odhadovala na padesát tisíc stříbrných. Skutky 19,17-19*“

Existuje ještě jiný druh *familiárních předmětů*. Satanovi služebníci mohou vyvolat demony a napojit je na určité neokultní předměty. Tyto předměty dají někomu jako dárek, čímž dostanou démona přímo do jeho bytu, aniž by onen člověk věděl, k čemu dochází. Úmyslem těchto démonů je působit silným démonickým vlivem, aby vyvolali například manželské sváry, rozepře mezi rodinnými příslušníky, nemoci, deprese, potíže při modlitbě a četbě Písma a tak dále. Tyto předměty obvykle není nutno ničit. Obvykle stačí prosté pomazání olejem a modlitba, při které prosíme Pána, aby tyto předměty posvětil a očistil. To je v souladu s principem, který dal Bůh Mojžíšovi: „*Potom vezmeš olej pomazání a pomazeš příbytek a všechno, co je v něm, a posvětiš jej i s veškerým náčiním, a bude svatý. Exodus 40,9*“ „*Jako oblakové a vítr bez deště, tak člověk, kterýž se chlubí darem lživým. Příslovi 25,14*“

DŮVĚRNÍ DUCHOVÉ „*Ať se mezi vámi nenajde nikdo, kdo by provedl svého syna nebo svou dceru ohněm, ani ten, kdo provádí věštění, ani hadač, ani zaklínač ani čarodějnice ani zaříkavač, ani ten, kdo se doptává familiárních duchů, ani čaroděj ani ten, kdo se doptává mrtvých. Deuteronomium 18,10-11 [KJVJ*“ *Familiární, resp. důvěrný duch** je démon, s nímž čarodějnice rozvinula úzkou komunikaci. Takovíto démoni jsou používáni nejružnějším způsobem. V naší době se *důvěrní duchové* používají hlavně ke špiclování a získávání informací. Tak se používá výrazu »čarodějnicin důvěrným Často to bývá nějaké zvíře. V tomto případě je démon poslán do zvířete – a čarodějnice pak může prostřednictvím komunikace s démonem jak ovládat zvíře, tak vidět i slyšet vše, co vidí a slyší toto zvíře. Čarodějnice nebo lidé v okultismu rozvíjejí často velmi úzké spojení se zvířetem nebo ptákem, které takto používají. Traduje se, že čarodějnice používají černé kočky. To je však lež, kterou šíří Satanovi služebníci ke zmatení lidí. Čarodějnice mohou kočky k tomuto účelu používat a také to často dělají, ale dávají přednost kočkám bílým, neboť bílá představuje čistotu. K takovému případu došlo nedávno v mé ambulanci. Velice miluji zvířata. Mám párek koček, které se mnou velmi rády jezdí v autě, a většinou jednu nebo i obě беру s sebou do ambulance. Normálně je máme v uzavřeném prostoru, kde nepřijdou do styku s pacienty.

* Ve spojení s familiárním duchem uskutečňuje čarodějnice, věstec, zaříkávač, zaklínač, hadač, okultista, šaman atd. své praktiky.

Toho večera posledním pacientem byl dosti mocný místní čaroděj. Myslím, že tehdy ještě netušil, že jeho pravou identitu znám. Toho večera se Jožkovi, mému kocourkovi, jaksi podařilo dostat se ven a přišel do místnosti, kde byl pacient. Popadla jsem ho, dříve než se ho pacient mohl dotknout, a řekla jsem: »Omluvte mne, Jožkovi se jaksi podařilo dostat se ven; doufám, že vám kočky nevadí. « »Vůbec ne, vždyť sami máme kočku, kterou máme moc ádi. « Když jsem vynášela Jožku z místnosti, Pán mi ukázal, že už je pozdě. Pacientovi se podařilo poslat do něj důvěrného ducha. Stačila jenom vteřinka! Když už všichni pacienti odešli, seděla jsem v kanceláři a mluvila se dvěma přáteli. Změna v chování Jožky byla nápadná. Normálně je úplně tichý a klidný. Ale jak jsme tak seděli a vyprávěli, neustále přecházel od jednoho k druhému a zvědavě vzhlížel k tomu, kdo právě mluvil. Vysvětlila jsem jim, co se stalo. Pacient používal oči a uši kocoura, aby vše podrobně sledoval.

Zvedla jsem si Jožku, pohlédla přímo do jeho nyní žhoucích a zlostných očí a řekla: »Jimmy (tak se jmenoval ten pacient), teď mě poslouchej. Tvůj pán Satan je lhář. *Není silnější než Ježíš*. Ježíš Kristus *je Bůh* a zemřel na kříži za mne i za tebe. Měl bys sloužit Ježíši, a ne Satanu. A teď ti dokážu, že to, co říkám, je pravda. Mocí Ježíše Krista z tohoto zvířete tvého familiárního ducha vyženeme. Jestli je Satan tak silný, jak říká, nemohli bychom to udělat. « Pak jsem vzala trochu oleje a s přáteli jsme se spojili v modlitbě. Prosili jsme Pána Ježíše, aby démona vyhnal. A opět, změna byla okamžitá. Žhoucí plamen z očí kocoura vyprchal, bojová nálada byla ta tam, vydal ze sebe mohutný vzdech a ihned usnul. Máte-li domácí miláčky, dávejte vždy pozor, zda v sobě nemají takového familiárního ducha. Obvykle nevíme, zda máme co do činění s démonem nebo s lidským duchem. Proto dříve než poprosíte Pána, aby jej vyhnal, povězte krátce evangelium. Kdykoli to jen jde, usilujte o to, aby satanista slyšel evangelium. Denně se modlíme, aby Bůh dal našim zvířatům zvláštní ochranu. Zvířata lze obvykle snadno očistit, neboť nehřeší, a Satan tudíž v nich nemá záchytný bod tak jako u lidí. Přesto však i zvířata jsou postižena prokletím hříchu. Písmo o tom jasně mluví. *„Víme přece, že veškeré tvorstvo až po dnes společně sténá a pracuje k porodu. Římanům 8,22“ Nakonec bude celé stvoření, včetně zvířat, skrze Ježíše Krista obnoveno, a tak bude prokletí hříchu odstraněno. „Poněvadž se zalíbilo Otcí, aby v něm všecka plnost přebývala. A skrze něho aby smířil s sebou všecko, v pokoj úvodě skrze krev kříže jeho, skrze něj, pravím, buďto ty věci, které jsou na zemi, buďto ty věci, které jsou na nebi. Koloským 1,19-20“*

Zdá se, že v biblických dobách se pojem *důvěrný duch* vztahoval spíše na ducha, kterého se nějaká čarodějnice prostě doptávala. Velmi zajímavý případ najdeme v 1. Samuelově 20,8. Saul byl na konci své kariéry. Byl ve vzpouře proti Bohu již tak daleko, že se rozhodl vyhledat ženu, která se doptávala důvěrných duchů, aby zjistil, jak dopadne bitva příštího dne. Saul požádal ženu, aby použila svých démonů k vyvolání ducha mrtvého proroka Samuele. Žena neváhala. Očekávala přece, že se dostaví její démon a bude se vydávat za Samuela. Vskutku zajímavé na tomto příběhu je, že Bůh poslal samotného Samuela! Verš 12 v 28. kapitole nám říká, že žena vykřikla zděšením, když místo démona uviděla *skutečného Samuela*. Ty četné spiritistické seance, které se konají za účelem navázání kontaktu s mrtvými, jsou všechno lži. Tyto čarodějnice nemohou ve skutečnosti s mrtvými žádný styk navázat. Toto písmo nám ukazuje, že mohou použít pouze démonů, kteří se za mrtvou osobu vydávají. Satan může zabít lidské tělo, ale po smrti nad duchem a duší žádnou moc nemá. *„Říkám to vám, svým přátelům: Nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale víc už vám udělat nemohou. Ukážu vám, koho se máte bát. Bojte se toho, který má moc vás zabít a ještě uvrhnout do pekla. Ano, pravím vám, toho se bojte! Lukáš 12,4-5“ „Počátek moudrosti jest bázeň Hospodinova... Příslovi 9,10“*

Náš Pán nám jasně říká, abychom se nebáli smrti těla, kterou Satan může způsobit, ale abychom se báli Boha, který může ducha i duši po naší smrti uvrhnout do pekla. Věřím, že tato i jiná písma jasně ukazují, že Satan a jeho démoni *nemají* nad duši a duchem lidí po jejich smrti nižádnou moc. Ještě jedno písmo, které se k tomu zvláště vztahuje, najdeme ve Zjevení. Ježíš tu říká: *„A živý, ježto jsem byl mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků. Amen. A mám klíče pekla i smrti. Zjevení 1,18“*

ZAKLÍNACÍ A ZAŘÍKÁVACÍ FORMULE, KOUZLA, ČÁRY A KLETBY To vše má jeden cíl – vyvolat démona či demony, aby provedli určitou věc. Inkantace, tj. zaříkávání, se často děje v básnické formě. Zaříkávacích formulí je nespočet a předávají se z pokolení na pokolení. Obvykle se vyslovují nahlas (pamatujte, že démoni nedokážou číst, co se odehrává v lidské mysli), ale často duch čarodějnice promlouvá do duchovního světa, který svými fyzickými ušima neslyšíme. Výrazy »někoho očarovat, proklít, zaříkávat« označují to, že někdo vyvolá nějakého démona a pak jej pošle na jinou osobu, aby na ni vyvíjel určitý vliv nebo jí ublížil. VŠECHNO čarování, i takzvané »dobré«, jako například když se má v dané osobě vyvolat láska, provádějí démoni. V některých zemích se používá výrazu »být uhranutý«, znamená to, že nějaký člověk je pod vlivem nebo vládou démonů, které vyslala nějaká čarodějnice. Mocnější čarodějnice nemusejí používat dlouhé a složité zaříkávací formule. Prostě s demony v duchovním světě komunikují přímo nebo prostřednictvím svého »vůdčího ducha«.

VŮDČÍ DUCH Vůdčí duch je obvykle mocný démon, kterého čarodějnice speciálně požádá, aby přišel a přebýval v ní, udělil jí nejrůznější okultní dovednosti a schopnosti, aby mohla ještě lépe komunikovat s jinými démony. Vůdčím duchem Elaine byl Men-Čen. Ovládal celý její život. Udělil jí mnohé schopnosti, o nichž jsme již podrobně psali.

FETIŠE, TALISMANY, AMULETY Tyto tři výrazy označují zhruba totéž. Týkají se předmětů, které se většinou nosí nebo se zavěšují nad dveře. Majitel těchto předmětů věří, že mu zajistí ochranu nebo přinesou štěstí. Talismany mají nejčastěji přinést »štěstí« Amulety a fетиše se často zhotovují k tomu, aby ochránily osobu před určitým nepřítelem jako například před jinou čarodějnici. V takovém případě se do amuletu či fетиše vloží něco z nepřítele (například vlas). Co do složení a stavby se velmi liší, ale moc, která je za nimi, je *vždy stejná. Démoni!* Pán žádné takovéto předměty nemá! Moc křesťanů je *pouze* v našem Pánu Ježíši Kristu a v jeho dokonaném díle na kříži. Každý křesťan, který takovéto věci přijímá a užívá, používá přímo démonů. Je zarážející, kolik křesťanů nahlíží na kříž, bibli či podobné předměty jako na něco, co je ochrání, zrovna tak jako amulety a fетиše. To je v naprostém rozporu s Božím slovem.

IDENTIFIKAČNÍ ZNAMENÍ Jestliže chce čarodějnice vyslat démona proti nějaké jiné čarodějnici, tento démon automaticky nepozná, kdo tato osoba je. Nejrychlejším a nejefektivnějším způsobem je poskytnout tomuto démonu nějaký předmět či znamení, kterým tuto osobu identifikuje, jako například vlasy nebo odstříhané nehty apod. Někdy se také používá částí oděvu, ale ty nejsou tak efektivní jako části osoby samé. Tato znamení slouží k identifikaci dané osoby právě tak jako otisky prstů. Často se vyskytly potíže, když se satanisté pokoušeli magií zabít naše domácí miláčky. Povšimli jsme si, že naše kočky nebo pes měli z jedné strany ustříhnutý fousy. O některé z našich miláčků jsme přišli, neboť démoni je utrápili nemocí, ale teď už si dáваме pozor; modlíme se za ně, mažeme je olejem a prosíme Pána, aby je ochránil. Fousky ustřížené našim zvířatům byly »rozpoznávacím znaméním« neboli identifikačním předmětem, který čarodějnice dává démonům, aby naše zvířata identifikovali.

ČAROVNÉ KAMENY Čarovný kámen je obvykle nějaký onyx, ale může být vyroben z jakéhokoli krystalu nebo drahokamu. Účelem čarovného kamene je komunikace. Často se nosí jako šperk. Nad těmito kameny se proslovují speciální zařikávací formule, přičemž se tyto kameny různým způsobem mnou – cílem je vyzvat jednoho nebo více démonů potřebných k navázání komunikace s jinou osobou. Démon často přivede kámen do takového stavu, že žhne a svítí, čímž démon dává najevo svou přítomnost.

MOCNOSTI A SÍLY Bílá magie má plno výrazů odkazujících na mocnosti a síly. Podívejme se kupříkladu na následující citát z jedné knihy o bílé magii. Kniha Dicka Stephense se nazývá *Rituál White Magie Tápé Instruction Book* (Učebnice rituálů bílé magie) a vydalo ji nakladatelství Valley of the Sun Publishing Co., 1985.

Magie íunguje v souladu s přírodními zákony a zapřahá tyto síly do svých služeb. Je prostředkem jak učinit člověka lepším, moudřejším a rozšiřuje naše vědomí. Nejvyšším cílem magie je stvořit si svou vlastní realitu. A jsi to ty, kdo má otevřít dveře k této neuvěřitelné moci, která ti právě k tomu může pomoci. str. 3

Pro tutéž věc se používá mnoho jiných popisů, ale v posledku má bílá magie jeden jediný cíl: »sjednotit osobu s vesmírnými silami«. Přirozeně tito autoři vždy zamlčují, že tyto takzvané síly a mocnosti jsou démoni a že »rozšíření našeho vědomí nebo »změněný stav mysli« není ve skutečnosti nic jiného než navázání komunikace s duchovním světem. Nic netušícímu čtenáři se to vše jeví tak dobré a neškodné! Varujeme vás: je to magie a jako taková je Bohu ohavností.

Závěrem: Sjednocujeme se s Elaine v naléhavé modlitbě a prosíme Pána pánů a Krále králů, našeho milovaného Ježíše Krista, aby vám otevřel mysl a dal vám pochopit, co jsme se v této knize pokusily říci. Pamatuj, ať se ti v důsledku toho, že jsi vstoupil do duchovního boje, stane cokoliv, i když si nad svým životem zoufáš: *vždy budeš ve středu Boží lásky a jeho ochrany. Žalm 116,15 nás ujišťuje: »Drahá jest před očima Hospodinovýmá smrt svatých jeho.«* Bůh zárlivě bdí nad tvým životem. Nakonec tuto knihu svěřujeme – se vši láskou, jíž je naše srdce schopno – tomu Jedinému, kterého milujeme nade vše: Bohu Otcí, Bohu Synu a Bohu Duchu svatému. Kéž je mu vzdána všechna láska, sláva, chvála, čest a dík na věky věků. Amen.

Prosím, přijď brzy, Pane Ježíši!

DODATEK: Prosím čtenáře, aby byl ke mně shovívavý. Nejsem profesionál. Omlouvám se za všechna místa v knize, kde jsem se nevyjádřila správně. Ohledně mého hrozného zápasu s démony v Elaine jsem byla zahrnuta mnoha dotazy, a proto připojuji tyto řádky. Pán po nás požaduje upřímnost. Musela jsem psát jak o svých úspěších, tak o selháních. Boj s démony v Elaine byl pro mne školou. Otevřeně přiznávám, že jsem nevěděla, do čeho jdu. Avšak rychle jsem se učila z Božího slova a skrze přímé vedení Duchem svatým. Je úžasné, že náš Pán tužby našeho srdce ctí. Pán ví, že jsem toužila mu sloužit a stále toužím, stejně jako Elaine. A tak nezáleží na tom, jak amatérsky jsme si

počínaly, Ježíš byl věrný. Ježíš je věrný vždy. Boje s démony, jaké jsem měla při osvobození Elaine, dnes již nemám. Od té doby jsem se mnohému naučila a dosud se učím. Další lekce, kterých se mi dostalo, jsou popsány v mých dalších dvou knihách »Připrav se k boji« a »Jak se stát při službě Pánu nádobou ke cti«.

Ano, mnoho jsem vytrpěla a mnoho jsem bojovala. Avšak tato kniha je knihou VÍTĚZSTVÍ. Skrze moc Ježíše Krista byla Elaine a mnozí další osvobozeni. My všichni jsme služebníci nedokonalí, ale Ježíš Kristus je dokonalý! Jeho moc je dokonalá a neomezená! On je ke svým služebníkům věrný nyní i navěky.

Připravuje se pokračování:
PŘIPRAV SE K BOJI

- příručka duchovního boje
- zkušování duchů v křesťanských společenstvích
- propojení hnutí New Age se satanismem
- a mnoho dalších témat